Jack VANCE

Lumile lui MAGNUS RIDOLPH

SERIE NOUĂ

Editura
PYGMALION
Ploieşti, 2002

Jack Vance

LUMILE LUI MAGNUS RIDOLPH

Traducere de Mihaela şi Cristian Ionescu

CUPRINS:

URLĂTORII

PREFAŢĂ

JACK VANCE – DOMNUL „SPACE OPERA“
1916-

John Holbrook Vance a văzut lumina zilei la San Francisco, pe data de 28 august 1916, primii ani din viaţă petrecându-şi-i în însoritul ranch San Joaquin din comitatul Sacramento Deltă.

În căutarea unei vocaţii, a frecventat California University, abordând mai întâi studii de fizică şi inginerie minieră, pentru ca – mai apoi – să urmeze şi cursuri de litere şi ziaristică. Anii de boemă studenţească sunt strâns legaţi de numele lui Poul Anderson şi Frank Herbert, care i-au fost prieteni o viaţă.

A condus antreprize de construcţii, a fost instrumentist (un excelent trompetist) în formaţii de jazz şi, în cele din urmă, a îmbrăcat uniforma marinei comerciale, navigând pe toate mările globului, chiar şi în anii furtunoşi ai celui de-al doilea război mondial. După căsătorie s-a stabilit, împreună cu familia, tot la malul mării, în oraşul Californian Oakland, unde posedă o vilă păstrând amintirea vechii epoci coloniale spaniole. O viaţă întreagă a simţit „chemarea” depărtărilor. Oare aceasta să fie cauza pentru care eroii săi, fie că se numesc Kirth Gersen, Adam Reith, Cugel sau Magnus Ridolph, sunt mari călători? Totodată Jack Vance a fost şi rămâne un om discret: zgârcit cu confidenţele, deloc înclinat să vorbească despre propriile scrieri, nu frecventează decât arareori convenţiile de profil, preferând să-şi lase scrierile să-i stabilească reputaţia.

După un debut relativ târziu (în 1945) cu povestirea „The World Thinker”, publicată în revista „Thrilling Wonder Stories”, Jack Vance s-a dezlănţuit, talentul său vulcanic aducând în mâna cititorilor nenumărate povestiri, nuvele, nuvelete, dar mai ales romane. De notat că sub semnătura Jack Vance a publicat SF, iar „numele” John Holbrook l-a rezervat prozelor poliţiste (în 1960 romanul său „The Man

in the Cage” a primit „Edgar Award”, echivalentul premiului SF „Nebula” în domeniul literaturii poliţiste; sunt foarte rari scriitorii cărora să li se fi decernat atât premiile „Hugo” şi „Nebula”, cât şi „Edgar” – numai Harlan Ellison şi Avram Davidson se pot mândri cu o astfel de performanţă).

Conform unei teorii susţinute de Barry N. Malzberg, primul titlu publicat de un autor are un caracter simbolic, prefigurându-i opera viitoare. În ceea ce îl priveşte pe Jack Vance, această ipoteză de lucru este pe deplin justificată: textul de debut, precum şi scrierile sale ulterioare ni-l prezintă ca pe un demiurg, un creator de universuri baroce, un făurar de minunăţii, care şi-a fixat drept ţel să ne materializeze reveriile sau coşmarurile subconştientului.

Dacă se are în vedere că în următoarea decadă văd lumina tiparului (în revista „Startling Stories”) cele mai multe din povestirile ciclului „Magnus Rindolph”, se poate spune că expresul imaginaţiei ia viteză şi stilul inconfundabil „Jack Vance” este deja pus la punct: un amestec armonios de „space-opera” (care furnizează cadrul de desfăşurare al acţiunii), „heroic fantasy” (care oferă personajele, flora, fauna şi elementele de decor) şi „anchetă detectivă” (pentru intrigă, conflict şi deznodământ). Specificitatea stilului este accentuată şi de o tentă discretă de umor şi fină ironie de ce mai bună calitate, amintind de personajul Jeeves, imaginat de scriitorul britanic P.G. Woodehouse.

Eroii naraţiunilor sale sunt departe de personajul-tip vehiculat de genul space-opera clasic.

Iată-l, spre exemplu, pe Magnus Rindolph – anchetator amator de voie, de nevoie şi călător interstelar – care se înrudeşte mai degrabă cu Hercule Poirot, decât cu Han Solo, atât în ceea ce priveşte fizionomia şi vestimentaţia, cât şi prin stilul de lucru. Prin contrast cu aparenţele anodine şi uşor desuete ale personajului, situaţiile şi adversarii cu care trebuie să se confrunte accentuează stranietatea lumilor descrise.

În aceste condiţii, viitorul imaginat de Jack Vance, oricât ar fi acesta de îndepărtat, nu este până la urmă decât o

prelungire, mai mult sau mai puţin aberantă a prezentului nostru.

Pe de altă parte, ambianţa stranie, referirile frecvente la practicile magice, decorurile feudale în care noi cavaleri fără teamă şi prihană înfruntă balauri şi căpcăuni de factură nouă, fac, în mod paradoxal, ca viitorul să semene cu atmosfera basmelor medievale: lumi în care seniori parcă desprinşi din cronici şi balade sunt serviţi de roboţi, în care rachete interstelare decolează de pe pajişti rurale, dintre care cu boi şi căruţe cu coviltir, lumi în care ştiinţa a devenit atât de sofisticată încât se confundă cu magia, lumi rafinate până la decadenţă sau baroc războinice.

Dar imagistica verbală a lui Jack Vance nu se limitează numai la atât; caracterul „nepământean” al lumilor sale este accentuat şi de o luxuriantă creaţie antroponimică şi toponimică.

În sfârşit, trebuie remarcată şi subliniată originalitatea procesului său de creaţie constând în perfecta şi deplina integrare, interdependenţă şi condiţionare între peisaje, decoruri, intrigă şi personaje. Spre exemplificare, vom cita câte un pasaj dintr-o scrisoare adresată de Jack Vance unuia dintre exegeţii francezi ai operei sale: „Ceea ce mă interesează pe mine, sunt reacţiile omului – ca individ sau colectivitate – în faţa unor situaţii noi sau neobişnuite. Eu scriu pornind mai degrabă de la o atmosferă decât de la o idee; adică, mai întâi imaginez cam ce aş vrea să scriu şi, mai apoi, caut să găsesc mijloacele (intrigă, personaje, decor) care să dea viaţă acestui sentiment”.

Acest proces de creaţie explică modul organic de integrare a peisajului şi decorului în opera sa. În timp ce la majoritatea autorilor de space-opera personajele activează în cadre de un convenţionalism de multe ori stupid, la Jack Vance acţiunea însăşi e generată de pitorescul unui peisaj, de particularităţile unei organizări sociale, de arhitectura unui oraş, de o competiţie sportivă sau de un concurs de trupe teatrale.

Valoarea scrierilor sale a fost recunoscută prin atribuirea premiilor „Hugo” (pentru „The Dragon Masters” şi „The Last

Castle”), „Nebula” (pentru „The Last Castle”), precum şi a distincţiei onorifice de „Grand Master of the Science Fiction” pentru ansamblul operei sale.

Pentru a vă oferi o imagine, chiar şi sumară, asupra complexităţii şi originalităţii creaţiei sale, vom aminti în cele ce urmează cele mai reprezentative lucrări ale inegalabilului său talent:

Ciclul „Planet of Adventure” (4 romane): „The City of Chasch”(1968), „Servants of the Wankh”(1969), „The Dirdir”(1969) şi „The Pnume”(1879): odiseea în patru părţi a astronautului Adam Reith naufragiat pe planeta Tschai şi lupta sa cu cele patru rase extraterestre care îşi împart condominiul asupra unor populaţii mutante de origine pământeană. Complexitatea acţiunii care se desfăşoară în patru medii total diferite, permite revelarea unei alte caracteristici a scriitorului Jack Vance, şi anume abordarea enciclopedică a subiectului. Astfel, fiecare dintre cele patru rase extraterestre este individualizată prin prezentarea cadrului geografic, a temperamentului şi psihologiei fiecărei comunităţi, a cutumelor, moravurilor, legilor, limbii, religiei şi sistemelor economice caracteristice fiecăreia. Tetralogia poate fi receptată fie ca o space-opera clasică, bazată pe dinamismul acţiunii, fie ca o satiră swiftiană a vieţii internaţionale actuale, cele patru rase extraterestre sugerând prin anumite detalii de comportament pe cele patru puteri nucleare actuale: Chasch – Marea Britanie, desuetă, în pierdere de viteză, animată totuşi de un oarecare umor, deşi negru; Wankh – Statele Unite, ultratehnologizate, până la dezumanizare, parcă trăind într-un alt plan al existenţei faţă de restul lumii pe care o ignoră; Dirdir – URSS, o societate militarizată, crudă şi nemiloasă, bazată pe anihilarea adversarului; Pnume – China, o comunitate autoizolată în hrube subterane, caracterizată prin dogmatism şi dispreţ faţă de tot ceea ce este străin de propria rasă, deci prin definiţie inferior.

Ciclul „Demon Princes” (5 romane): „The Star King” (1963), „The Killing Machine” (1964), „The Palace of Love” (1967), „The Face” (1979) şi „The Book of Dreams” (1981):

o epopee a vendettei derulându-se într-un viitor foarte îndepărtat (anul 1525 dintr-o nouă eră, inaugurată în 2000), undeva la marginile Oicumenei (ansamblul lumilor colonizate cândva de oamenii Terrei). Kirth Gersen îi hăituieşte şi îi lichidează pe rând pe cei cinci demoni extratereştri (ce şi-au luat înfăţişare umană) ce i-au masacrat familia. Giganticul mozaic galactic imaginat îi permite, din nou, lui Jack Vance să-şi etaleze talentul imaginativ. Fiecare civilizaţie, chiar atunci când este evocată numai episodic este descrisă în detaliu, Jack Vance recurgând frecvent la un nou artificiu: aidoma lucrărilor ştiinţifice, îşi adnotează textul cu note preliminare, trimiteri la note din josul paginii, extrase din documente sau articole fictive (ştiinţifice, antropologice, istorice, filosofice, lingvistice etc.) citate din enciclopedii galactice, toate acestea contribuind la consistenţa povestirii, fără a supraîncărca textul. De altfel, la un asemenea procedeu a recurs şi prietenul său Frank Herbert la elaborarea ciclului „Dune”.

Ciclul „Alastor” (3 romane): „Trullion: Alastor 2262” (1973), „Marune: Alastor 933” (1975) şi „Wyst: Alastor 1716” (1978): trei aventuri independente pe trei planete din sistemul solar Alastor, prilej de narare a unor peripeţii ce se derulează în cadre de un exotism mirobolant.

Ciclul „Durdane” (3 romane): „The Faceless Man” (1971; variantă de titlu ,,Anome” – 1973), „The Brave Free Men” şi „Asutra!” (1974): geneza simţământului de revoltă la un erou, Gastel Etzwane, care va personifica lupta împotriva asupritorilor extratereştri.

Ciclul „Lyonesse” (3 romane): „Suldrun’s Garden” (1983), „The Green Pearl” (1985) şi „Madouc” (1986): trilogie heroic-fantasy sumbră şi tenebroasă, inspirată din vechea mitologie celtică.

Ciclul „Cugel”: cuprinde două culegeri de povestiri („The Eyes of the Overworld” şi „Cugel’s Saga” 1983) şi un roman „Rhialto the Marvelous” (1984): heroic-fantasy relatând cu umor aventurile picareşti ale vrăjitorilor stagiari Cugel şi Rhialto în confruntările lor cu mai marii magiei.

Ciclul „Cadwal Chronicles” (3 romane): „Araminta Station” (1987), „Ecce and Old Earth” (1991) şi „Throy” (1992): odiseea unui tânăr pământean de pe una dintre lumile periferice în căutarea legendarei Terra, periplu agrementat de o intrigă poliţistă.

Alte romane:

„Big Planet” (1982): aventurile anchetatorului Claude Glystra sosit pe Planeta Gigantică în misiune de cercetare (din nou o intrigă detectivă!) şi peripeţiile sale ocazionate de o călătorie pe jos de 75.000 km.

„Showboat World” (1975): pe aceeaşi Planetă Gigantică, o trupă teatrală închiriază o navă pentru a prezenta în porturile unui fluviu, mai lung decât ecuatorul, integrala operelor lui Shakespeare unui public extraterestru. Prilej de satirizare a cabotinismului şi a show-bizz-ului de mahala.

„Maske: Thaery” (1976): personalitatea unui celebru luptător pentru libertatea pământenilor reînvie sub trăsăturile unui adolescent de pe o planetă căzută sub tiranica dominaţie a extratereştrilor.

„The Dying Earth” (1950): viziunea melancolică a unui viitor îndepărtat despre amurgul unui Pământ, populat de o floră şi o faună mutante, unde însuşi omul numai este cel ce-a fost, ştiinţa nu mai este decât o vagă amintire, iar magia domneşte atotputernică.

„The Five Gold Bands” (1950): periplu spaţial în căutarea unei averi fabuloase, a cărei ascunzătoare este înscrisă pe cinci banderole, aflate pe cinci planete diferite. Este una dintre scrierile la care Jack Vance mărturiseşte că ţine în mod deosebit, alături de „The Eyes of the Overworld”.

„Planet of the Damned” (1952; variantă de titlu „Slaves of the Klau” – 1958): space-opera clasic relatând aventurile unui astronaut naufragiat pe o planetă aflată în ghearele unor galactici cruzi şi inventivitatea de care dă dovadă pentru a evada şi a-şi anunţa semenii de pericolul ce-i pândeşte.

„The Houses of Iszm” (1954): pe planeta Iszm, casele sunt nişte vegetale vii şi se obţin, ca orice plantă, prin însămânţare. Subiectul romanului îl constituie spionajul…

economic: cum să furi o sămânţă de casă.

„The Languages of Pao” (1957): după cum remarcă criticul literar Stan Barets, „este una din rarele scrieri (americane) SF în care autorul a avut bunul simţ de a nu-şi imagina că toatele rasele extraterestre vorbesc neapărat englezeşte”. Ideea romanului, care are drept cadru un univers de caste şi războinici, doreşte să exemplifice teza că limba influenţează, dacă nu chiar determină, gândirea, iar alterările de limbaj duc la modificări de comportament şi de judecată.

„The Dragon Masters” (1962): aventuri exotice şi lupte între extratereştri şi o societate feudală, fiecare dintre adversari trimiţându-şi în luptă versiuni mutante ale inamicului. Astfel, în timp ce oamenii au ca animale de asalt dragoni domesticiţi, extratereştrii sunt ei înşişi dragoni care au transformat oameni în unelte de atac.

„The Blue World” (1966): reluarea legendei Minotaurului pe această planetă acvatică, unde acest rol revine unui cetaceu carnivor, numit King Kragen. Monstrul marin exercită un rackett sângeros asupra unei comunităţi umane locuind un arhipelag de insule plutitoare. Lupta de eliberare de acest jug capătă conotaţii de război confesional, King Kragen fiind idolatrizat de o castă preoţească. O frumoasă şi poetică descriere a unei lumi de azur şi o violentă critică anticlericală.

„The Last Castle” (1966): space-opera concentrat la nivel de nuveletă, aducând în scenă sclavi-roboţi în decoruri feudale.

„The Domains of Koryphon” (1974): acţiune ilustrând dilema (oh, cât de actuală!): o ţară aparţine celor ce au stăpânit-o sau celor ce o stăpânesc.

„Space Opera” (1965): titlu reflectând, de astă dată la propriu, periplul spaţial al unei trupe de operă, prilej de a prezenta noi aspecte ale civilizaţiilor extraterestre la luarea de contact cu concepţiile şi modul de abordare pământean al emoţiilor artistice.

„To Live Forever” (1956): există o planetă ce adăposteşte o civilizaţie rafinată, ultim bastion al artei şi

ştiinţei, o lume ce pare veşnic în sărbătoare şi unde oamenii sunt nemuritori. Este oare paradisul? Dar dacă afli după aceea că societatea este stratificată în caste imuabile şi casta nemuritorilor reprezintă numai o infimă minoritate?

Numeroase proze scurte au fost adunate în culegeri), dintre care amintim:

„The Many Worlds of Magnus Ridolph" (1966); „The World Between and Other Stories" (1965; variantă de titlu „The Moon Math" – 1985); „Future Tense" (1964; variantă de titlu „Dust of the Far Suns" – 1981); „Eight Fantasms and Magies" (1965); „The Best of Jack Vance" (1976); „Green Magic" (1979); „Galactic Effectuator" (1980); „Lost Moons" (1982); „The Narrow Land" (1982); „Light from a Lone Star" (1985); „The Dark Side of the Moon: Stories of the Future" (1986); „The Augmented Agent" (1986); „When the Five Moons Rising" (1996).

După cum am amintit mai sus, Jack Vance şi-a adjudecat o frumoasă reputaţie şi în domeniul romanului poliţist. Spre exemplificare vom cita următoarele titluri:

sub semnătura John Holbrook: „The Fox Valley Murders" (1966); „The Pleasant Grove Murders" (1967); „The Deadly Isles" (1969); „Bad Ronald" (1973); „The House on Lilly Street" (1979); „Strange Notions" (1985); „The Dark Ocean" (1985) etc.

sub diferite pseudonime, cum ar fi: Ellery Queen – „A Room to Die In" (1965; tradusă la noi sub titlul „O cameră în care să mori"); „The Four Johns" (1964) şi „The Madmen Theory" (1966); Peter Held – „Take My Face" (1957); Alan Wade – „Isle of Peril" (1959; variantă de titlu „Bird Isle" – 1988).

***

În încheiere, subliniem că literatura promovată de Jack Vance, la prima vedere atât de îndepărtată în timp şi spaţiu, este totuşi profund înrădăcinată în realitatea americană. Şi aceasta deoarece, dacă privim dincolo de exotismul prozei acestui „grand master" vom observa că erou-tip este tânărul sau tânăra americană, care prin muncă, iniţiativă, curaj şi acţiune, continuă tradiţia

pionieratului atât de scumpă celor care au făcut Statele Unite, împingând tot mai departe, până dincolo de Lună, aşa-numita „Last Frontier”.

Mihaela şi Cristian Ionescu
(2002)

ABOMINABILUL MCINCH

„Misterul este o noţiune fără exactitate obiectivă, reprezentând, cel mult, limitele gândirii cuiva. Pornind de la aceasta, se poate face o clasificare a modurilor de a raţiona după tipul de fenomene considerate enigmatice (…) Odată misterul elucidat şi soluţia cunoscută, toată lumea strigă în cor: „Natural! Era evident!”.

Şi acum să vorbim despre ceea ce este evident: totul este întotdeauna evident (…) Gândirea obişnuită inversează succesiunea logică, lăsând ca misterul să genereze soluţia. În fapt, este o logică pe dos, între mister şi soluţie apărând acelaşi raport ca între spumă şi bere…”

MAGNUS RIDOLPH

Cei de la Misiunea Cultului Unic nu-i putuseră spune decât atât:

— Se numeşte McInch; este un asasin. Asta-i tot ce ştim.

Magnus Ridolph ar fi refuzat o asemenea anchetă, dacă creditul contului său bancar s-ar fi situat la un nivel normal. Dar eşecul unei aventuri publicitare – o reclamă luminoasă în spaţiile interplanetare, pe bază de gaze luminescente – îl adusese pe filozoful cu barbă albă într-o situaţie vecină cu sărăcia.

Primele impresii pe care i le furniză planeta Scleretto nu făcură decât să-i accentueze aversiunea faţă de sarcina ce-l aştepta. Lumina celor doi sori – roşie şi albastră – îi jena puternic ochii. Oceanul cu aspect uleios, haosul de nedescris al stâncilor îngrămădite fără noimă pe mal îi alungau orice chef de repaus, iar Scleretto City, jalnic labirint de cocioabe şi coşmelii, nu avea darul de a-i sugera vreo distracţie posibilă. În sfârşit, gazda sa – Klemmer Boek – capelanul-director al Misiunii Cultului Unic, îl primise cu răceală, lăsând impresia că prezenţa lui nu-i face plăcere, de parcă el, Magnus Ridolph, ar fi fost cu ceva vinovat.

Într-o vechitură de maşină hodorogită se deplasară până

la sediul Misiunii, cocoţat în vârful unei stânci golaşe, unde penumbra care domnea înăuntru i se păru răcoritoare după lumina stridentă şi praful de pe drum.

Magnus Ridolph îşi scoase din buzunar o batistă împăturită cu grijă şi-şi tamponă fruntea, nasul aristocratic, barba albă şi mătăsoasă. Apoi îşi întoarse privirea spre gazdă şi exclamă contrariat:

— Lumina asta mă scoate, pur şi simplu, din sărite. Albastru, roşu – trei umbre diferite pentru fiecare bolovan, pentru fiecare fir de iarbă!

— Eu unul m-am obişnuit – îi răspunse pe un ton neutru Klemmer Boek.

Era un tip mărunţel, cu o burtă rotundă ca un pepene umflându-i sutana. Obrazul roz, bine întins, părea din porţelan fin chinezesc, iar ochii albaştri şi rotunzi încadrau un nas cârn şi cărnos.

— Abia dacă îmi mai amintesc Pământul.

— Ghidul turistic – continuă Magnus Ridolph, în timp ce-şi punea batista în buzunar – apreciază aceste efecte ca fiind «stimulatoare şi exotice». S-ar zice că nu-s destul de receptiv ca să le percep!

Boek mârâi:

— Ghidul turistic? Păi acolo scrie că Scleretto City ar fi un oraş pitoresc, fascinant, o lume în miniatură, un exemplu concret de democraţie interplanetară în acţiune. Ptiu! Mi-aş dori ca deşteptul care a putut scorni asemenea gogoşi să fie obligat să trăiască aici măcar jumate cât am trăit eu.

Împinse fotoliul din răchită către Magnus Ridolph, apoi îşi turnă nişte apă de la gheaţă într-un pahar. Magnus Ridolph se aşeză, iar Boek se trânti într-un alt fotoliu, în faţa lui.

— Ei bine, zise Magnus Ridolph, cine este sau ce este acest McInch?

Boek surâse cu amărăciune:

— *Dumneata* trebuie să ne-o spui, că d-aia eşti aici.

Magnus inspectă cu o privire distrată camera, îşi aprinse o ţigară şi nu zise nimic.

— Ce-am aflat în şase ani – continuă Boek – pot să-ţi spun în şase secunde. Primo, că este patronul rahatului

ăstuia (şi cu un gest arătă oraşul). Secundo, că este un criminal, un netrebnic care nu-şi vede decât propriul interes. Tertio, că – în afară de McInch – nimeni nu ştie cine este McInch.

Magnus Ridolph se ridică, se apropie de fereastră, o depolariză şi privi gânditor aglomerarea de acoperişuri disparate, care se întindea, precum un covor mâncat de molii, până la Golful Magnetic. Privirea lui urmări culmile zimţate ca un fierăstrău care înconjurau oraşul, apoi reveni la golful oceanului fără maree şi în cele din urmă se pierdu în orizontul înecat într-o pâclă de culoarea lavandei.

— Respingător. Nu înţeleg ce-i poate atrage pe turişti aici.

Boek veni lângă el la fereastră.

— Hm, hm… fără îndoială, e o lume stranie. (Cu o mişcare a capului, arătă spre acoperişurile de sub ei). Acolo, jos, în viermuiala aia, trăiesc cel puţin o duzină de rase inteligente – expatriaţi, exilaţi, fugari, emigranţi – cu toţii la un loc, claie peste grămadă. Şi este pur şi simplu năucitoare adaptarea lor în raporturile reciproce.

— Mda, zise Magnus Ridolph, fără alt comentariu. Apoi adăugă: Şi acest McInch… este uman?

Boek înălţă din umeri:

— Nimeni n-o ştie. Or, cine-o află moare înainte de a putea s-o spună. Până acum, în două rânduri Cartierul General a trimis oameni de mâna-ntâi să ancheteze. Şi amândoi au murit în plin oraş: unul lângă Depozitele de Export, celălalt în biroul primarului.

Magnus Ridolph tuşi cu distincţie.

— Şi… cauza deceselor?

— O maladie necunoscută. (Boek îşi coborî privirea la acoperişurile, zidurile, uliţele şi bolţile de sub ei). Misiunea noastră încearcă să se ţină deoparte de politica locală, cu toate că – fie vorba între noi – fluturându-le pe la nas cultura terestră, noi facem practic propagandă pentru propriul nostru mod de viaţă. Şi, câteodată (pe faţă îi înflori un zâmbet sarcastic) se-ntâmplă să mai avem de-a face şi cu un fenomen de tipul acestui McInch.

— Mda, desigur – aprobă în doi peri Magnus Ridolph. Dar în ce constau, în fond, nelegiuirile lui McInch?

— Corupţie, răspunse Boek. Corupţie, pur şi simplu. Buna şi vechea corupţie civică, de tip terestru. E drept c-ar fi trebuit să ţi-o spun, de la bun început – (şi pe faţa lui se lărgi din nou un rânjet caustic) – dar Scleretto City are un primar ales după toate regulile şi un consiliu de administraţie municipal. Are o cazarmă de pompieri, un oficiu poştal, un serviciu de salubritate, o poliţie – aşteaptă numai să-i vezi! (Emise un sunet asemănător celui produs de vărsarea unei căldări cu apă pe o alee pietruită). Ca să fiu sincer, cred că asta-i atrage pe turişti: felul în care maimuţăresc toate arătările astea comportamentul oamenilor.

Magnus Ridolph se aplecă uşor înainte, încruntându-se:

— După câte văd, am impresia că pe-aici nu-i nimic care să-ţi sară în ochi, nici vreo clădire mai pretenţioasă, dacă facem abstracţie de cea de colo, de lângă golf.

— A, acela-i hotelul pentru turişti, zise Boek. Pondicherry House, aşa-i zice.

— Mda, am înţeles, zise Magnus Ridolph cu un aer absent. Mărturisesc că aşa, la prima vedere, forma de guvernământ practicată în Scleretto City pare destul de aiurită.

— Ba, eu aş zice că este mai degrabă raţională, dacă se iau în considerare antecedentele istorice, îl contrazise Boek. Acum vreo cincizeci de ani, aici a fost fondată o colonie a Ordinaţionaliştilor; era, de altfel, singurul platou de pe planetă. Apoi, pe măsura trecerii timpului, Scleretto aflându-se chiar la marginea Commonwealth-ului, unde nimeni nu se osteneşte să pună întrebări indiscrete, au început să se stabilească aici tot soiul de elemente dubioase provenind din toate colţurile galaxiei, care, într-un fel sau altul, au găsit un modus-vivendi, cei care n-au reuşit, n-au supravieţuit. Literalmente. Când ajungi aici pentru prima dată – cazul turiştilor, bunăoară – rămâi cu gura căscată. Eu, de exemplu, când am sosit şi am străbătut uliţa mare, am avut impresia că trăiesc un

coşmar. Kmaushi vieţuind în bazine portabile şi scuipând perlele secretate în pipotă…, multipezi de pe planeta Portmar…, Tau Geminieni…, Armadiloşi de pe Carnegie-12… Păsări Galbene…, Zeeksi…, ba chiar câţiva Aldebaranezi, fără a mai pune la socoteală speciile antropomorfe. Cum naiba vieţuiesc la un loc, fără să se sfâşie unii pe alţii, e o întrebare care nu mă mai preocupă decât din când în când.

— Poate că această dificultate este mai mult aparentă, decât reală, opină cu oarecare căldură Magnus Ridolph.

Boek îi aruncă o ocheadă piezişă şi rânji din nou:

— N-ai trăit aici, atâta vreme ca mine.

Apoi, întorcându-şi privirea la panorama oraşului, continuă pe acelaşi ton:

— Praful ăsta, duhoarea, tot…

Se întrerupse, negăsind cuvântul.

— În orice caz – zise Magnus Ridolph – toate sunt creaturi dotate cu raţiune. Mai am câteva întrebări să vă pun. Mai întâi de toate, cum procedează McInch ca să-şi încaseze rodul acţiunilor coruptive?

Boek se întoarse la fotoliul său şi se trânti greoi.

— După toate aparenţele, se serveşte direct din fondurile municipale. Toate taxele sunt colectate în numerar, sunt aduse la primărie şi închise într-un seif. McInch, când are nevoie de bani, pur şi simplu deschide seiful, ia cât îi trebuie şi, după aia, îl închide.

— Şi cetăţenii nu zic nimic?

— Indignarea este o emoţie umană, îi răspunse sarcastic Boek. Or, marea majoritate a populaţiei nefiind de natură umană, nu manifestă emoţii.

— Bine, dar acea mică facţiune care este formată totuşi din oameni ce se pot indigna?

— Fiind oameni… le e frică.

Magnus Ridolph îşi mângâie gânditor barba.

— Să abordăm situaţia din alt punct de vedere: cetăţenii şi-au manifestat în vreun fel aversiunea faţă de achitarea taxelor şi impozitelor?

— N-au de ales, îi răspunse Boek. Toate importurile şi

exporturile se fac prin intermediul unei cooperative municipale. Aceasta încasează direct toate taxele.

— De ce nu s-a schimbat locul seifului, sau de ce n-a fost păzit?

— Asta a încercat-o şi ultimul nostru primar. Numai că paznicii desemnaţi au fost găsiţi morţi. Morţi de o boală necunoscută.

— După toate probabilităţile, zise Magnus Ridolph, McInch este unul din administratorii municipali. Ei sunt primii supuşi tentaţiei.

— Cu asta sunt de acord, răspunse Boek. Dar care dintre ei?

— Câţi sunt?

— Păi… unu’ ar fi dirigintele oficiului poştal, un multiped de pe Portmar. Îl mai avem pe şeful pompierilor, un om; pe şeriful poliţiei, unu’ de pe Sirius-5; gunoierul-şef… un… un… În sfârşit, nu-mi amintesc cum dracu’-i zice. Unu’ originar de pe Aurigae-1012.

— Un golesopod?

— Chiar aşa. E singurul de felul său în tot oraşul. Pe urmă îl mai avem pe directorul Depozitelor Municipale, care este totodată şi perceptor – o creatură-furnică de pe Tau Gemini – şi, în sfârşit, cel mai important, primarul. Numele lui este Juju Jiji, naiba să-l ia, cel puţin aşa îmi sună mie la ureche. Este o Pasăre Galbenă.

— Mda, înţeleg…

După o scurtă tăcere Boek continuă:

— Ei bine, ce părere ai?

— Problema prezintă câteva elemente interesante, admise Magnus Ridolph. Bineînţeles, este necesar să fac o vizită în oraş.

Boek îşi privi ceasul:

— Când vrei să mergi?

— Numai să mă schimb, zise Magnus Ridolph ridicându-se. Şi, după aceea, plecăm imediat, dacă sunteţi de acord.

— Acum, mârâi Boek, întunecându-se, un lucru trebuie să-ţi fie clar: din clipa în care vei începe să pui întrebări despre McInch, tipul o s-o ştie şi-o să-ncerce să te omoare.

— Misiunea Cultului Unic mă plăteşte destul de bine ca să-mi asum acest risc, declară Magnus Ridolph. Ca să zic aşa, sunt un fel de cavaler al apocalipsului. Logica este spada mea, iar vigilenţa mi-e scut. Am să port filtre nazale şi voi fi „parfumat” cu antiseptice.

— Cavaler ai zis? mormăi Boek. Mai degrabă, ţestoasă! În fine, în cât timp eşti gata?

— Dacă sunteţi amabil să-mi arătaţi unde voi locui, zise Magnus Ridolph, în maximum o jumătate de oră sunt al dumneavoastră.

***

Cu un ton lugubru de triumfal Boek constată:

— Asta-i tot ce-a mai rămas din Ordinaţionalişti.

Magnus Ridolph contemplă clădirea cubică. Mici dune de praf se adunaseră în lungul zidurilor; porţile vraişte lăsau privirea să se piardă în vidul interior.

— Unde mai pui că ăsta era edificiul cel mai solid din Sclerotto! adăugă Boek.

— Mă mir că McInch nu s-a instalat aici! observă Magnus Ridolph.

— În prezent aici funcţionează haznaua municipală. Gunoierul-şef îşi are biroul chiar în spate. Am să ţi-l arăt, dacă vrei. E doar una dintre curiozităţile turistice. Hm! Apropo, doreşti să rămâi incognito?

— Nu, nu, răspunse Magnus Ridolph. Nu-i necesar. Nu văd utilitatea vreunui subterfugiu.

— Cum doreşti, zise Boek, coborând greoi din maşină. Rămase apoi să-l urmărească cu o privire plină de ironie pe Magnus Ridolph cum se dă jos cu mişcări tacticoase, cum îşi pune pe cap o cască solară strălucitoare, cum îşi dispune filtrele nazale, cum îşi ascunde ochii în spatele unor ochelari negri.

Târâş-grăpiş se apropiară, croindu-şi cu greu drum prin stratul de colb cenuşiu, care se ridica sub paşii lor în volute roşii, albastre şi de alte o sută de nuanţe intermediare.

Deodată, Magnus Ridolph se opri brusc. Boek zâmbi:

— Aha, ai simţit mirosul? Deşi mai nimerit ar fi fost să zic duhoarea, nu?

— Întocmai, încuviinţă Magnus Ridolph. Dar, pentru numele lui Pluto, unde mergem noi acum?

— La gunoierul-şef, la golesopod. În fond, el nu se ocupă de colectarea gunoaielor, cetăţenii le aduc aici şi i le aruncă. Iar el le mănâncă, sau mai bine zis, le absoarbe.

Ocolind vechea catedrală a Ordinaţioniştilor, Magnus Ridolph constată că zidul din spate fusese dărâmat, ceea ce îi permitea locatarului să aibă lumină şi aer, ferindu-l în acelaşi timp de dogoarea celor doi sori. Ocupantul, golesopodul, era o făptură gigantică, semănând cu un calcan uriaş, din cauciuc, deşi mult mai masiv şi mai gros la mijloc. Pe faţa inferioară era dotat cu o mulţime de labe scurte, de o culoare albicioasă, nesănătoasă; pe faţa superioară se remarca un singur ochi, albastru şi inexpresiv, subliniat de un rând de tentacule suple, în permanentă agitaţie. Golesopodul zăcea tolănit, pe jumătate acoperit cu o movilă de putreziciuni semilichide: resturi alimentare, intestine de peşti, deşeuri organice de toate felurile.

— Este plătit ca să facă asta, zise Boek. Şi salariul îi rămâne în întregime, fiind hrănit şi găzduit pe gratis.

Un fel de hârşâit ritmic le ajunse la urechi. De după colţul fostei catedrale apăru un fel de şarpe, înaintând pe vreo treizeci de picioare chitinoase, segmentate.

— Ăsta-i factorul poştal, îi explică Boek. Toţi sunt multipezi şi fac o treabă pe cinste.

Creatura era lungă, filiformă şi corpul arămiu avea un luciu stins. Pe figura plată, ca de omidă, se remarcau patru ochi negri şi strălucitori şi un mic cioc cornos. Sub corp îi atârna un fel de tavă, pe care se aflau scrisori şi pachete. Apucă unul cu un picior şi emise o fluierătură stridentă. Golesopodul bolborosi, îşi ridică partea din faţă aruncându-şi înapoi tentaculele, şi lăsă să i se vadă gura imensă şi neagră.

Multipedul îi expedie pachetul în botul larg deschis, îi privi cu indiferenţă şi se îndepărtă, după ce execută o întoarcere graţioasă în arc de cerc. Golesopodul mârâi, clefăi, se afundă mai bine în mormanul de gunoaie şi-şi

aţinti privirea unicului ochi asupra lor; Magnus Ridolph şi Boek îi răspunseră cu aceeaşi politeţe, studiindu-l cu o curiozitate dezinvoltă şi uşor dispreţuitoare.

— Înţelege limbajul uman? se interesă Magnus Ridolph.

Boek aprobă, adăugând însă:

— Dar nu te apropia prea mult. E o bestie irascibilă.

Magnus Ridolph înaintă cu prudenţă, un pas sau doi, şi i se adresă, privindu-l drept în ochiul albastru lăptos:

— Încerc să identific un criminal pe nume McInch. Mă puteţi ajuta?

Corpul gigantic fu brusc cuprins de zvâcnete dezordonate, în acelaşi timp auzindu-se nişte mârâituri furioase. Unicul ochi se bulbucă, mai să iasă din orbită. Boek se aplecă uşor, ascultând cu atenţie.

— Zice să pleci imediat.

Magnus Ridolph insistă:

— Să înţeleg că nu mă puteţi ajuta?

Agitaţia furioasă a creaturii păru că ajunge la paroxism. Deodată execută un surprinzător salt înapoi, îşi ridică trupul şi scuipă un jet de lichid urât mirositor în direcţia lui. Magnus Ridolph se feri cu abilitate, dar câteva picături tot îi stropiră vestonul, inundându-l cu o duhoare fetidă.

Boek îl privi cu un amuzament deloc disimulat cum îşi freacă petele cu batista:

— Nu-i nimic, după o vreme nu se mai simte.

— Hm! mormăi Magnus Ridolph.

Se întoarseră la maşină străbătând din nou maidanul colbuit.

— Mergem acum la Depozitul de Export, îl informă Boek. Se află aproape în centrul oraşului şi, începând de acolo, vom putea merge pe jos mai departe. În felul acesta o să-ţi poţi face o idee mai clară.

Acum, pe fiecare margine a uliţei se înghesuiau cabane şi prăvălii, construite din şisturi şi alge uscate, iar în jurul lor viermuia viaţa. Copii umani, soioşi şi zdrenţăroşi, se jucau în mijlocul drumului cu creaturi antropomorfe de pe Capella, cu tineri Armadillos de pe Carnegie-12, cu copii-broaşte de pe Marte.

Sute de mici multipezi de pe Portman li se încurcau printre picioare ca nişte şopârle; cea mai mare parte dintre ei erau ucişi chiar de propriii părinţi, din motive pe care niciodată oamenii nu le înţelegeau prea bine. Păsări Galbene – bipede, semănând cu nişte struţi acoperiţi, în loc de pene, cu solzi moi de culoarea lămâii – înaintau agale prin mulţime, cu capul sus, rotindu-şi ochii globuloşi. Această mulţime pestriţă, în continuă mişcare, părea un cortegiu de monştri imaginat într-un coşmar alcoolic.

La etajele prăvăliilor de pe margini erau expuse mărfuri sărăcăcioase – coşuri împletite, oale, crătiţi, mii de ustensile cărora numai vânzătorul şi cumpărătorul le cunoşteau rostul. Alţi negustori ofereau ceea ce s-ar putea defini cu un termen general drept „alimente”: fructe şi conserve pentru oameni, nişte capsule tari, de culoare brună, pentru Păsările Galbene, nişte viermi roşii pentru Aldebaranezi.

Magnus Ridolph remarcă ici-colo mici grupuri de turişti – pământeni, în cea mai mare parte – care priveau, flecăreau între ei, gesticulau, râdeau.

Boek îşi parcă maşina în lungul unei construcţii din tablă ondulată şi coborâră din nou în praf.

Un murmur înfundat răzbătea din Depozit. Numeroşi turişti căscau gura sau îşi cumpărau „suveniruri” – pietre sculptate, ţesături cu motive complicate, bijuterii din perie secretate de pântecele creaturilor de pe Knaush, parfumuri extrase din alge, statuete, acvarii minuscule, ermetizate, dotate cu lentile microscopice, prin care puteai vedea peisaje subacvatice de o stranie frumuseţe, populate de infuzori, bureţi, corali, caracatiţe tentaculare şi peşti, toţi şi toate de dimensiuni infinitezimale. În partea din spate se înălţau munţi de baloturi conţinând principalele produse de export ale planetei – răşină de alge, alge uscate şi lăcuite, saci cu săruri minerale rare.

— Uite-l şi pe directorul Depozitului, îl informă Boek, arătându-i cu capul o creatură-furnică, ce le ajungea, cocoţată pe cele şase picioare ale sale, până la brâu. Avea nişte ochi blânzi, de câine bun, o blăniţă cenuşie satinată şi un torace relativ scurt şi solid.

— Vrei să te prezint? Vorbeşte şi ne înţelege. Are o minte ca de computer.

Interpretând tăcerea lui Magnus Ridolph drept un acord implicit, Boek îşi croi drum până la fiinţa insectiformă de pe Tau-Gemini.

— Îmi pare rău, dar n-am cum să vă prezint – începu Boek pe un ton jovial (Magnus Ridolph nu se putut stăpâni să nu-şi zică în minte că Boek devenea dintr-odată amabil, ori de câte ori se afla în prezenţa cetăţenilor oraşului) – pentru că domnul director, aici de faţă, nu are un nume.

— Pe planeta mea – bâzâi insecta pe un ton uniform – noi ne desemnăm prin acorduri, cum le numiţi dumneavoastră. Iată-l pe al meu... (cele două pungi de la baza capului i se umflară şi emiseră o serie de sunete rapide).

— Vi-l prezint pe domnul Magnus Ridolph, trimis de directorul Misiunii.

— Încerc să-l identific pe un criminal cunoscut sub numele de McInch, îi luă vorba din gură Magnus Ridolph. M-aţi putea ajuta cumva?

— Sunt dezolat, îi răspunse „furnica” printr-o serie de vibraţii egale. Acest nume mi-e cunoscut, îmi sunt cunoscute şi ticăloşiile lui. Dar nu ştiu cine este.

Magnus Ridolph se înclină cu distincţie.

— Acum te duc să-l vezi pe căpitanul pompierilor, îi zise Boek.

***

Căpitanul pompierilor era un negru atletic, cu ochii albaştri şi părul de un verde-bronz şters. Drept îmbrăcăminte n-avea decât un pantalon bufant, gen corsar, de culoare stacojie. Boek şi Magnus îl găsiră lângă un foişor de observaţie, chiar în preajma pieţii centrale. Cu piciorul pe prima treaptă, tocmai se pregătea să urce. Cum îi văzu, îl salută pe Boek, făcând o mişcare cu capul.

— Joe, îţi prezint un prieten care tocmai a sosit de acasă, zise Boek. Domnule Magnus Ridolph, ţi-l prezint pe domnul Joe Bertrand, căpitanul pichetului nostru de pompieri.

Căpitanul îi privi cu atenţie pe cei doi bărbaţi, fără să-şi

ascundă surprinderea:

— Îmi pare bine, zise el strângându-le mâna. Parcă am mai auzit de numele dumneavoastră.

— Nu-i un nume prea obişnuit, opină Magnus Ridolph, dar presupun că mai există şi alţi Ridolph în Commonwealth.

Boek îi privi lung, vru să spună ceva, dar renunţă cu un oftat şi se uită în altă parte.

— Însă nu prea mulţi Magnus Ridolph, continuă căpitanul de pompieri.

— Foarte puţini, presupun, admise bărbosul înţelept.

— Şi, după umila mea părere, îl căutaţi pe McInch?

— Întocmai. Puteţi să mă ajutaţi?

— Nu ştiu nimic despre el. Şi nici nu vreau să ştiu. E mai sănătos!

Magnus Ridolph îşi plecă privirea:

— Mda, am înţeles. Vă mulţumesc.

***

Boek îi arătă cu degetul său grăsuliu un edificiu înalt, construit din panouri de alge împletite, fixate într-o armătură formată din oase îngălbenite de balenă.

— Asta-i primăria, zise el. Primarul locuieşte la ultimul nivel, unde, cică, poate păzi mai bine – ha! ha! – fondurile municipale.

— Ce alte atribuţii îi mai revin, în fond? se interesă Magnus Ridolph, îndepărtând delicat praful de pe reverele vestonului.

— Întâmpină navele cu turişti la cosmoport şi se plimbă prin oraş gătit cu un fes roşu. Este magistratul local; este însărcinat cu gestiunea fondurilor municipale şi plăteşte salariile funcţionarilor. Părerea mea personală este că nu-l duce suficient capul ca să fie el McInch.

— Aş vrea să văd seiful cu care McInch îşi permite atâtea familiarităţi, zise Magnus Ridolph.

Împinseră o uşă uşoară, care se deschise scârţâind, şi pătrunseră într-o sală lungă cu plafonul extrem de coborât. Panourile de alge care alcătuiau pereţii păreau străvechi, obosite, brăzdate de crăpături prin care razele de lumină

dublă străbăteau închipuind fantastice desene, de culoare roşie şi albastră, pe sol. Lipit de zidul opus intrării, se afla seiful, un antic dulap de oţel, dotat cu butoane şi cifru.

Printr-un orificiu al plafonului apăru un gât lung şi solzos, de culoare galbenă, terminat cu un cap turtit, ornat cu un ridicol fes roşu, care îi fixă cu privirea unui ochi purpuriu. Urmă un corp zvelt, care ateriză elegant pe nişte picioare flexibile.

— Bună ziua, domnule primar – i se adresă cu cordialitate Boek. Vi-l prezint pe acest domn, trimis al Cartierului General al Misiunii. Numele său este Magnus Ridolph.

Se întoarse apoi spre acesta:

— Dânsul este primarul nostru, Juju Jiji.

— Încântat, zise primarul cu o voce stridentă. Doriţi să vă dau un autograf?

— Desigur, răspunse Magnus Ridolph. Aş fi încântat.

Primarul îşi coborî capul printre picioare şi scoase cu ciocul un dreptunghi de carton dintr-o pungă ventrală. Caracterele imprimate erau de neînţeles pentru Magnus Ridolph.

— Este numele meu, în scrierea planetei mele natale. În mare, ar însemna „Fior încântător”.

— Mulţumesc, zise Magnus Ridolph. Am să păstrez cu grijă această preţioasă dovadă a vizitei mele la Sclerotto. Şi pentru că tot veni vorba, mă aflu aici pentru a aresta o făptură cunoscută sub numele de McInch – (Primarul guiţă strident şi-şi balansă agitat capul înainte şi-napoi) – şi m-am gândit că poate aţi fi în măsură să-mi oferiţi sprijinul dumneavoastră.

Gâtul primarului descrise o serie de „S”-uri.

— Nu, nu, nu! – chiţăi vocea lui fluierată. Eu nu ştiu nimic! Eu sunt Primarul!

Boek îl întrebă din ochi pe Magnus Ridolph, dar acesta negă din cap.

— Ei bine, noi vă lăsăm atunci, domnule primar, zise Boek. Doream numai să vi-l prezint pe prietenul meu.

— Mi-a părut bine, şuieră răguşit primarul. Apoi,

încordându-şi picioarele, îşi luă avânt şi sări către orificiul din plafon, prin care dispăru.

***

După un drum de vreo sută de metri prin lumina roşie şi albastră, ajunseră la închisoare, o baracă lungă, clădită din şisturi. Celulele dădeau direct în stradă. Puteai vedea astfel nestingherit ba capul dezolat al unei Păsări Galbene, ba figura inexpresivă a unui antropomorf de pe Capella. Era închis şi un om, care îi privi cu atenţie pe cei doi când trecură şi apoi scuipă meditativ în praful străzii.

— De ce se fac vinovaţi? se interesă Magnus Ridolph.

— Omul a furat nişte materiale din care se fac acoperişurile, Pasărea Galbenă a atacat un tânăr multiped de pe Portmar, iar Capellianul – habar n-am. Şeriful poliţiei este un tip originar de pe Sirius-5 şi are biroul imediat în spate.

Biroul era un fel de cort din pânză, iar şeriful – o enormă amfibie, semănând cu o torpilă, înotătoarele i se terminau cu nişte fanoane lungi, pielea îi era de un negru strălucitor şi răspândea un iz dulceag, greţos. Un şirag de ochişori negri, rotunzi ca nişte perle adânc înfundate în carne, îi înconjura capul.

Când Boek şi Magnus Ridolph – prăfuiţi, transpiraţi şi obosiţi – dădură colţul hangarului, se ridică tremurând ca gelatina pe înotătoarele care-i serveau drept picioare şi-şi trecu peste torace una dintre înotătoarele-braţe. Pe locul respectiv, de sub fanoanele în mişcare, pe pielea neagră apărură cuvinte inscripţionate în alb:

Bună ziua, domnule Boek. Bună ziua, domnule.

— Hello, Fritz! zise Boek. Sunt numai în trecere cu prietenul meu, căruia îi arăt oraşul.

Amfibia se lăsă pe spate, aşezându-se în fotoliul de serviciu, care părea un fel de copaie gigantică.

Îşi trecu din nou înotătoarea-braţ peste toracele de pe care prima inscripţie se şterse:

Cu ce vă pot fi de folos?

— Încerc să-l găsesc pe McInch, zise Magnus Ridolph. M-aţi putea ajuta în vreun fel?

Înotătoarea-braţ ezită o clipă, apoi parcurse în grabă pielea neagră: *Personal, nu ştiu nimic. Dar puteţi conta pe sprijinul meu oficial, în măsura în care vi-l pot acorda.*

Magnus Ridolph clătină dezolat din cap şi se întoarse gânditor:

— Vă voi anunţa dacă aflu ceva.

***

— Acum – zise Boek, şi tuşi pentru a-şi mai limpezi gâtul prăfuit – nu ne mai rămâne decât poşta. (Privi înapoi, măsurând din ochi distanţa până la Depozitul de Export). Cred că ajungem mai repede pe jos, decât să mai pierdem timpul cu urcatul în maşină.

Magnus Ridolph se uită în sus către cei doi sori care străluceau pe cerul de un verde acvatic:

— Spre seară, nu-i cumva mai răcoare?

— Nu cine ştie ce, îi răspunse Boek, şi o porni hotărât la drum. Când se va însera, trebuie să fim deja la Misiune. Nu mă simt niciodată în largul meu afară, la vreme de noapte. Mai ales acum, cu McInch, adăugă el, muşcându-şi nervos buzele.

Printre cocioabele dărăpănate, drumul îi scoase la malul mării. Viaţa clocotea peste tot în jurul lor, într-o diversitate aiuritoare. Prin uşile şi ferestrele vraişte se puteau observa zăcând mase protoplasmatice sau agitându-se forme agile şi sprintene. Se simţeau spionaţi de zeci şi sute de ochi, de dimensiuni şi conformaţii dintre cele mai diferite, sunete niciodată închipuite pe Pământ le zgâriau auzul, mirosuri inimaginabile îi învăluiau, agresându-le simţul olfactiv.

Treptat, decorul căpăta nuanţe tot mai sângerii, pe măsură ce soarele albastru cobora către orizont. Chiar când ajunseră la poştă – o cabană din şisturi, aflată lângă cosmoport – acesta apuse înghiţit de negura oceanului.

Dacă Magnus Ridolph se aştepta ca dirigintele oficiului poştal – un multiped de pe Portmar – să manifeste un cât de cât entuziasm pentru misiunea cu care venise la el, atunci s-a înşelat amarnic. Îl găsiră triind trimiterile poştale; ridicat pe jumătate din numărul membrelor, repartiza ritmic scrisorile în cutii cu ajutorul celeilalte jumătăţi.

Se opri din muncă cât timp Boek i-l prezentă pe Magnus Ridolph şi-l fixă pe detectiv cu acea căutătură impersonală şi indiferentă cu care Magnus Ridolph începuse deja să se obişnuiască, apoi – la întrebarea directă a acestuia – negă că ar şti ceva despre McInch.

Magnus Ridolph se întoarse către însoţitorul său şi-i spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Boek, dar aş vrea să-i pun domnului diriginte una sau două întrebări confidenţiale.

— Mă rog, mă rog, bombăni bosumflat Boek şi se îndepărtă.

După câteva minute, Magnus Ridolph îl ajunse din urmă.

— Voiam numai să ştiu în ce constă curierul poştal pe care-l primesc funcţionarii municipali şi, de asemenea, orice altă anomalie pe care a remarcat-o şi care mi-ar fi de folos.

— Şi ce ţi-a spus te ajută?

— Foarte mult, răspunse Magnus Ridolph.

Cei doi bărbaţi o luară în lungul cheiului, la care erau ancorate şlepuri gigantice încărcate cu alge şi ajunseră la Depozitul de Export. Când se urcară în maşină, soarele roşu era deja foarte jos la orizont şi lumina stacojie conferea oraşului o aură de antichitate fabuloasă, estompând mizeria şi murdăria.

Fără a mai schimba vreo vorbă, ajunseră hurducându-se la Misiunea cocoţată în vârful stâncii.

În timp ce intrau în clădire, Magnus Ridolph i se adresă în sfârşit lui Boek:

— Aveţi cumva un microscop la îndemână?

— Trei, îi răspunse sec Boek. Unul vizual, unul electronic şi unul gama-beta.

— Aş avea nevoie de unul în seara aceasta.

— Cum doreşti.

— În orice caz, mâine, într-un fel sau altul, vom încheia acest caz.

Boek îl privi cu o curiozitate nedisimulată:

— Să înţeleg că ştii cine este McInch?

— Dar este pur şi simplu evident – răspunse Magnus Ridolph – în lumina cunoştinţelor mele specifice.

Boek rosti printre dinţi:
— În locul tău, eu mi-aş zăvorî uşa în noaptea asta. Oricum o iei, e un ucigaş.
Magnus Ridolph încuviinţă din cap:
— Aici, cred că aveţi dreptate.

***

Noaptea pe Sclerotto era lungă în acel sezon – paisprezece ore – şi Magnus Ridolph se trezi, făcu un duş şi îmbrăcă un veston albastru cu alb, nou-nouţ. Afară era încă întuneric.
De la ferestrele holului de la intrare, tocmai contempla răsăritul primului soare, eveniment precedat de iluminarea întregii bolţi cereşti de o irizaţie albastru-electric, când auzi în spatele său nişte paşi. Întorcând capul, îl văzu pe Klemmer Boek studiindu-l cu ochii lui albaştri, în care se citea curiozitatea.
— Te-ai odihnit bine? – se interesă acesta în loc de bună ziua.
— Într-adevăr, foarte bine – îi răspunse Magnus Ridolph, extrem de afabil. Sper că şi dumneavoastră aţi avut parte de o noapte liniştită şi odihnitoare.
Boek se mulţumi să mormăie:
— Gata pentru micul dejun?
— Oh, desigur, desigur, la dispoziţia dumneavoastră.
Trecură în sala de mese şi Boek dădu comanda necesară unicului său servitor.
Mâncară în tăcere în timp ce lumina de afară se intensifica din clipă-n clipă. Abia după ce li se aduseră cafelele, Magnus Ridolph se lăsă pe spătarul jilţului şi-şi aprinse, cu gesturi afectate, o ţigaretă.
— Îţi menţii afirmaţia că vei putea rezolva cazul în cursul zilei de azi? se interesă Boek.
— Da, îi răspunse Magnus Ridolph. Sunt sigur că este pe deplin posibil.
— Hm! Şi ştii cine-i McInch?
— Fără nicio îndoială.
— Şi poţi s-o dovedeşti?
Magnus Ridolph slobozi o volută de fum care se înălţă

ondulându-se în prima rază a soarelui bleu-safir:

— Într-un anume fel, da.

— Nu pari prea sigur.

— Păi… am imaginat o stratagemă care ne va permite să economisim o mulţime de timp.

— Nu mai spune? îngână Boek cu un ton profund ironic, bătând masa cu degetele lui grăsulii.

— Aş vrea ca Primarul… cum îi zice?… a, Juju!… să convoace în după-amiaza aceasta o şedinţă cu funcţionarii municipalităţii. Primăria ar fi locul cel mai potrivit. Şi, în cadrul acestei şedinţe, vom discuta cazul lui McInch.

***

În timp ce se îndreptau spre primărie, Boek spuse pe un ton sec:

— Toată chestia asta mi se pare cam melodramatică.

— Tot ce se poate, îi răspunse în doi peri Magnus Ridolph. Ba chiar şi primejdioasă…

Boek se opri brusc, rămânând cu un picior în aer:

— Eşti sigur că…

— Nimic nu este niciodată sigur, îi replică Magnus Ridolph. Nici măcar rotaţia veşnică a acestei planete în jurul axei sale. Şi fenomenul cel mai puţin previzibil pe care îl cunosc este durata unei vieţi.

Boek porni mai departe, tăcut, muşcându-şi înciudat buzele.

Intrând în primărie, se opriră câteva clipe, ca să-şi obişnuiască ochii cu penumbra. În faţa lor, la dreapta şi la stânga, începură să distingă siluete de diferite forme, împestriţate de razele care traversau pereţii crăpaţi, cu pete roşii şi albastre.

— Gunoierul este deja aici, şopti Magnus Ridolph la urechea lui Boek, protejându-şi gura cu palma. O simt după miros.

Ajunseră în mijlocul sălii. Primarul se plimba solemn în lung şi lat, cu fesul înclinat ridicol pe-o parte, în mijlocul unui cerc format din gunoierul golesopod, poştaşul multiped, Joe Bertrand pompierul, directorul de export din Tau-Gemini şi şeriful amfibie.

— Domnilor – începu Magnus Ridolph – n-am să vă reţin atenţia prea multă vreme. După cum ştiţi, fac o anchetă în legătură cu fiinţa cunoscută sub numele de McInch.

În sală se iscă o oarecare rumoare, fâşâitul picioarelor poştaşului multiped, freamătul cauciucat al pielii şerifului, agitaţia gâtului primarului, şuieratul gâfâit al golesopodului gunoier, tusea nervoasă a pompierului negru.

Directorul depozitului – fiinţa-furnică de pe Tau-Gemini – luă cuvântul cu vocea sa atonă:

— De ce ne-aţi chemat aici? Expuneţi-vă în mod clar intenţiile.

Magnus Ridolph îşi netezi liniştit barba, privind pe rând făpturile care îl înconjurau şi continuă:

— Am descoperit identitatea lui McInch. Am evaluat şi cât îl costă zilnic pe oraş acest McInch. Pot să dovedesc că este un ucigaş şi că a încercat să mă asasineze. Da, pe mine, Magnus Ridolph! (Tonul lui era solemn, ba chiar emfatic).

Şi, din nou, se stârni agitaţie, acelaşi tumult sonor. Magnus Ridolph, după o scurtă pauză, reluă grav:

— Întrucât dumneavoastră sunteţi consiliul de conducere al acestei comunităţi, v-aş rămâne îndatorat dacă mi-aţi face cunoscute sfaturi privind modul în care ar trebui să acţionez în continuare. Domnule Primar, aveţi vreo sugestie?

Pasărea Galbenă descrise cu gâtul o serie de arabescuri, emise o avalanşă de sunete stridente şi neinteligibile, apoi capul i se imobiliză şi ochiul său purpuriu îl fixă pe Magnus Ridolph cu o privire şireată:

— McInch ar fi în stare să ne omoare pe toţi!

Boek tuşi discret şi bombăni stingherit:

— Nu crezi c-ar fi mai bine să…

Pompierul Joe Bertrand îl întrerupse:

— M-am săturat de tot circul ăsta! Avem o închisoare. Avem un cod penal. Să-l judecăm deci pe McInch pentru cele făcute. Dacă-i un hoţ, să-l băgăm la închisoare. Dacă-i un criminal şi poate suporta chirurgia mintală, să-l operăm. Dacă nu-i posibil, să-l executăm şi gata!

Magnus Ridolph încuviinţă cu o mişcare a capului:

— Pot dovedi că McInch este un hoţ. Şi câţiva ani de puşcărie se vor dovedi, poate, o experienţă salutară. Ştiu că dispuneţi de o închisoare curată şi igienică, cu filtre germicidice pentru aer, cu băi obligatorii şi o hrană sănătoasă…

— De ce insistaţi atâta asupra condiţiilor igienice din închisoare? – bâzâi directorul de export.

— Pentru că McInch va fi dus acolo, răspunse solemn şi sobru Magnus Ridolph. Va fi vaccinat şi imunizat şi-şi va petrece anii de condamnare într-un mediu steril, absolut lipsit de microbi. Şi asta-l va face să sufere pe McInch mai rău decât moartea. Ei, şi acum… (şi-şi roti din nou privirea asupra celor din jur) cine este McInch?

Gunoierul zvâcni aproape la verticală şi se lăsă pe spate, arătându-şi pântecul palid şi dublul rând de tentacule – picioare decolorate. Corpul i se umflă şi apoi se contractă brusc.

— Culcat! Culcat! răcni Boek, în timp ce golesopodul proiecta în toate părţile jeturi de lichid urât mirositor.

Din profunzimile corpului diform, gâlgâi un muget cavernos:

— Acum, o să muriţi cu toţii…

— Linişte! comandă autoritar Magnus Ridolph. Am spus – linişte! Domnule Primar… se poate…

Chirăitul isteric al Păsării Galbene se potoli treptat.

— Păstraţi-vă calmul, nimeni nu-i în pericol, continuă Magnus Ridolph, ştergându-şi dezinvolt obrazul, fără însă a-l scăpa din ochi pe golesopodul rămas în poziţie verticală. Un vibrator cu ultrasunete, amplasat sub podea şi un iradiator Hechtmann, montat pe plafon, au intrat în funcţiune de cum am pătruns în această sală. Bacteriile veninoase ale lui McInch au murit din clipa în care i-au ţâşnit din gură, dacă nu chiar mai înainte.

Golesopodul pufăi şi, reluându-şi poziţia culcat, o zbughi spre uşă, scurtele tentacule-picioare acţionând ca nişte pistoane. Şeriful plonjă ca o adevărată torpilă şi ateriză pe spatele ondulând. Fanoanele înotătoarelor se înfipseră în

cărnuri, sfâşiindu-le. Golesopodul urlă, se răsturnă pe spate, îl încleştă pe şerif cu tentaculele şi se înfăşură în jurul lui, încercând să-l sufoce. Joe Bertrand se repezi şi lovi cu cizma în ochiul albastru, zdrobindu-l. Multipedul de pe Portmar se aruncă şi el în vâltoare, apucând cu nenumăratele lui membre tentaculele care îl imobilizau pe şerif. Primarul sări prin orificiul din tavan şi reveni cu o frigare lungă de oţel, cu care lovi, împunse, sfârtecă…

***

Boek se apropie de maşină clătinându-se. Magnus Ridolph, după ce îşi aruncă într-un şanţ vestonul alb-albastru, îl ajunse din urmă. Misionarul, livid la faţă, se crampona de volan.

— L-au… l-au făcut bucăţi… – murmură acesta, abia stăpânindu-şi greaţa.

— Un spectacol dintre cele mai deprimante, încuviinţă Magnus Ridolph, încercând să-şi pieptene barba zbârlită. O aventură sordidă din toate punctele de vedere.

Boek întoarse spre el o privire acuzatoare:

— Cred că dumneata ştiai ce-o să se-ntâmple!

La care Magnus Ridolph răspunse pe un ton suav:

— Dragul meu prieten, mi-aş permite să vă sugerez să ne întoarcem şi să facem o baie caldă. Cred că senzaţia de curăţenie şi nişte veşminte noi ne-ar ajuta să considerăm întreaga situaţie dintr-o mai justă perspectivă.

***

Un Klemmer Boek foarte grav şi serios luă loc în faţa lui Magnus Ridolph în sala de mese, un Klemmer Boek care abia dacă-şi privea farfuria. În schimb, Magnus Ridolph dejună cu delicateţe, deşi substanţial. Ca de obicei, era îmbrăcat impecabil, iar barba mătăsoasă bine îngrijită şi conturată.

— De unde ştiai – se bâlbâi Boek – da, de unde ştiai că gunoierul era McInch?

— Foarte simplu, răspunse Magnus Ridolph, întovărăşindu-şi vorbele cu un gest dezinvolt al furculiţei. Pe baza unui raţionament logic fără cusur, aplicând teoria şi luând în considerare toate elementele de referinţă.

— Da, da, da, bombăni Boek. Logică pe-aici, inteligenţă pe-acolo…

Buzele lui Magnus Ridolph se crispară imperceptibil:

— Dragul meu domn, iată concret care a fost înlănţuirea ideilor mele. McInch este un răufăcător, un hoţ, care îşi însuşeşte mari sume de bani. Ce face el cu rodul malversaţiunilor sale? Nimic ce s-ar putea remarca la prima vedere, căci altfel toată lumea i-ar fi ghicit identitatea. Pornind de la principiul că McInch îşi cheltuie, în parte sau în întregime, banii furaţi – supoziţie fără vreo certitudine concretă – i-am analizat pe fiecare dintre împuterniciţii municipali, suspecţii logici, din punctul de vedere al unui individ din propria lor specie.

Iată-l, spre exemplu, pe Joe Bertrand, pompierul. Conform acestui test era nevinovat. Duce o viaţă fără pretenţii, în condiţii modeste.

L-am luat apoi în obiectiv pe primar. În ce constă, oare, pentru o Pasăre Galbenă, esenţa însăşi a plăcerii? După cum am aflat, aceasta s-ar rezuma la o anumită specie de floare, al cărei parfum îmbată şi excită Păsările Galbene. N-am întâlnit aşa ceva pe Sclerotto şi, din câte am putut constata, existenţa primarului este la fel de lipsită de strălucire.

În analiză a intrat şi directorul Depozitului, fiinţa-furnică de pe Tau-Gemini. Pretenţiile acestor făpturi sunt practic nule. Cuvintele «lux» şi «distracţii» nici măcar n-au un echivalent în limbajul lor. Măcar din acest motiv şi aş fi fost tentat să-l exclud de pe lista suspecţilor. De la poştaş am aflat că-şi cumpără lunar un număr de cărţi – singura slăbiciune aparentă – însă valoarea lor era în strict raport cu salariul său. Aşadar, pentru moment, l-am lăsat şi pe acesta deoparte.

Şeriful ridica un semn de întrebare. De la natură, este o amfibie, necesitând un mediu acvatic. Planeta lui natală este umedă şi mlăştinoasă. Comparaţi asta cu condiţiile pe care le oferă Sclerotto. Însăşi supravieţuirea lui este un miracol.

Despre poştaş, multipedul de pe Portmar, ce-am aflat?

Concepţia sa despre lux se rezumă la un bazin mare, umplut cu ulei cald, în care nişte animale de mici dimensiuni, dresate în acest scop, practică masajul numeroaselor picioare şi segmente corporale. În plus, acest tratament înmoaie tegumentele, oferindu-le o frumoasă coloraţie, galbenă ca nisipul. Or, pielea poştaşului este zgrunţuroasă şi cărămizie, semn de sărăcie şi neglijenţă. Ei, şi în cele din urmă îl avem pe gunoier. Faţă de modul lui de viaţă, noi, oamenii, nu putem resimţi decât scârbă şi dispreţ. Pur şi simplu nu ne-ar veni să credem că o fiinţă care se bălăceşte în lături ar fi posibil să fie înzestrată cu un subtil simţ al nuanţelor. Eu, personal, ştiam că golesopodele posedă simţuri interne dintre cele mai delicate. Că trăiesc ingerând materie organică, pe care o fermentează sub acţiunea unor bacterii, într-un şir de saci stomacali, iar energia le este furnizată de oxidarea alcoolilor produşi prin această fermentare.

Compoziţia sau calitatea materiilor organice brute nu prezintă nicio importanţă pentru golesopode – resturi menajere, deşeuri proteice, hoituri, toate sunt bune, după cum, pentru noi, oamenii, sunt fără importanţă micile variaţii ale aerului pe care îl respirăm. Senzaţia de plăcere nu le-o furnizează materiile brute, ci produsele interne rezultate şi, din această cauză, varietatea şi amestecurile de bacterii din sacii lor stomacali au o importanţă deosebită.

Pe măsura scurgerii timpului, golesopodele au devenit bacteriologi de prima mână. Au reuşit să izoleze milioane de suşe diferite, au selecţionat specii noi, fiecare dintre acestea inducând plăceri de ordin senzual diferite. Varietăţile bacteriene cele mai apreciate sunt dificil de cultivat şi, în consecinţă, foarte scumpe.

Ştiind toate acestea, mi-a fost clar că numai gunoierul putea fi McInch. Din punctul său de vedere, se bucura de o poziţie de invidiat – înconjurat de cantităţi practic nelimitate de materii organice şi dispunând de surse de finanţare pentru a-şi oferi amestecuri de bacterii dintre cele mai rare şi mai ispititoare.

De la poştaş am aflat că golesopodul primea câte un mic pachet cu fiecare navă spaţială care sosea pe Sclerotto – bineînţeles, bacterii pe care le importa de pe planeta sa natală, unele dintre acestea fantastic de scumpe.

Magnus Ridolph se instală mai comod în fotoliu şi-şi savură cafeaua, privind pe deasupra ceştii la gazda sa, căreia încă nu-i reveniseră culorile în obraji. Boek clătină din cap şi întrebă bâlbâindu-se:

— Cum… cum i-a ucis pe ceilalţi doi anchetatori… şi… pe tine… când a vrut… ieri… să te omoare?

— Dragul meu, îţi mai aduci aminte cum m-a scuipat ieri? Când ne-am întors la Misiune, am examinat petele cu ajutorul microscopului ce mi l-ai dat. Toate erau formate din culturi de bacterii moarte. N-am reuşit să le identific, însă, din fericire, precauţiile mele le veniseră de hac.

Gustă din nou din cafea, trase un fum adânc din ţigară şi continuă:

— Acum, în ceea ce priveşte onorariul meu, cred că aţi primit toate instrucţiunile necesare.

Boek se ridică greoi, se duse în biroul său şi reveni după un minut, cu un cec.

— Mulţumesc, zise Magnus Ridolph, după ce aruncă în treacăt o privire asupra cifrei înscrise. Apoi, bătând uşor cu degetele în masă, adăugă pe un ton gânditor: «Aşadar, în prezent Sclerotto City nu mai are gunoier…»

Încruntându-se, Boek răspunse înciudat:

— Şi nici n-are vreo şansă să găsească vreun înlocuitor. Oraşul ăsta o să duhnească mai rău ca oricând.

Magnus Ridolph îşi mângâie barba cu o expresie visătoare pe chip:

— Mda… desigur… numai că beneficiile abia dacă ar acoperi eforturile.

— Ce naiba vrei să zici? tresări Boek, clipind nervos.

Magnus Ridolph păru că-şi revine din reverie şi-l măsură cu răceală pe Boek, care îşi rodea unghiile:

— Problema, aşa cum mi-aţi prezentat-o, mi-a pus mintea la lucru.

— Şi?

— Ca să faci rost de un ban – explică pe un ton didactic Magnus Ridolph – trebuie să propui ceva cuiva, care este dispus să plătească. Pare evident, nu-i aşa? Numai că, în realitate, lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Este surprinzător de mare numărul celor care vor să vândă mărfuri sau servicii de care nimeni n-are nevoie. Şi, din această cauză, cei ce reuşesc sunt extrem de puţini.

— Da, aşa-i, zise Boek, privindu-l atent. Numai că nu văd legătura cu colectarea gunoaielor. Vrei postul ăsta? Dacă da, spune-o şi te recomand imediat primarului.

Magnus Ridolph îl măsură cu o privire plină de reproş:

— Pur şi simplu m-am gândit că pe Aurigae-1012 sunt mii de golesopode care ar plăti oricât ca să beneficieze de privilegiul de a presta o asemenea muncă. Oftă, clătină din cap şi adăugă: Numai că beneficiul rezultat de pe urma unei singure tranzacţii nu este suficient pentru a justifica un asemenea efort… În schimb, înfiinţarea unui serviciu de plasare, la scara întregului Commonwealth, mi se pare a fi o iniţiativă extrem de profitabilă!

REGELE HOŢILOR

„În toate aceste lumi multicolore ale universului, niciun cod moral nu are o valabilitate absolută. Un cetăţean onorabil de pe Almanatz ar fi executat pe Judith IV. Un mod de comportare absolut normal pe Medellin ar provoca repulsia cea mai vehementă pe Pământ, iar pe Moritaba un hoţ îndemânatic se bucură de cea mai înaltă stimă. Personal, sunt convins că virtutea nu este decât oglindirea bunelor intenţii.”

MAGNUS RIDOLPH

— Aici, pe Moritaba, bogăţiile potenţiale sunt nenumărate, zise cu regret comisarul de bord. Poţi găsi piei magnifice, lemn din esenţele cele mai rare, iar coralul, l-aţi văzut?, este roşu purpuriu şi străluceşte ca flăcările iadului! Dar, făcu un semn din cap, arătând micul port, nu ştiu dacă merită osteneala. Toţi care vin pe-aici nu se interesează decât de telex; or, aşa ceva n-or să capete niciodată. Bătrânul Kanditter, Regele Hoţilor, este mult prea şmecher pentru ei.

Magnus Ridolph citea capitolul consacrat Moritabei în „Ghidul Planetelor”:

«Climatul este umed şi nesănătos. Cât despre condiţiile naturale, cea mai apropiată imagine ar fi bazinul amazonian amplasat pe versanţii Alpilor lunari.»

Parcurse în grabă o listă de boli locale, apoi întoarse pagina.

„În primii ani ai colonizării, Moritaba a servit drept bază şi port lui Louie Joe, flibustierul. Când navele de poliţie i-au dat de urmă, Louie Joe şi acoliţii săi rămaşi în viaţă s-au refugiat în junglă, unde s-au amestecat cu indigenii, dând naştere unei rase hibride, aşa-numiţii Oameni-oameni – şi

asta în ciuda tuturor biologilor, care susţineau că un asemenea metisaj nu este posibil. Cu vremea, Oamenii-oameni au devenit un trib puternic, care ocupă o regiune a Moritabei denumită Arcadia Major, celebră prin faptul că ar ascunde în adâncurile sale mari zăcăminte de cristale de telex.”

Magnus Ridolph căscă şi băgă cartea în buzunar. Se ridică şi, apropiindu-se agale de hublou, contemplă gânditor Moritaba.

Gollabolla, principalul oraş al planetei, era înghesuit între un munte şi o mlaştină. Găseai acolo un Birou de control al Commonwealth-ului, o misiune Uni-Cultură, un bazar, o şcoală, câteva cartiere de locuinţe, toate construite din plăci metalice, mai mult sau mai puţin corodate, supraînălţate pe piloni din lemn local şi unite între ele prin pasarele şubrede.

Magnus găsea peisajul pitoresc în teorie, dar deprimant în practică.

— Carantina a fost ridicată, domnule, rosti o voce. Puteţi debarca.

— Mulţumesc, răspunse Magnus Ridolph şi se întoarse. În faţa lui se afla un omuleţ solid, cu o figură arţăgoasă. Acesta îl privi bănuitor, apoi făcu un pas spre uşă. Maxilarul proeminent, ochii mici, negri şi neastâmpăraţi, părul zburlit ca o coroană îl făceau să semene cu un cimpanzeu.

— În locul dumneavoastră, domnule Mellish, i se adresă afabil Magnus, nu mi-aş coborî bagajele, înainte de a-mi fi găsit o locuinţă bine protejată împotriva hoţilor.

Ellis B. Mellish îşi scutură nervos servieta.

— Nici vorbă ca vreun hoţ să-mi şterpelească ceva, v-o garantez.

Expresia feţei lui Magnus deveni gânditoare:

— Presupun că bunele dumneavoastră cunoştinţe în domeniul metodelor lor constituie un mare avantaj.

Omuleţul îi întoarse spatele. Între ei domnea o oarecare răceală din cauza faptului că Magnus îi vânduse lui Mellish jumătatea unui zăcământ de telex pe planeta Ophir,

urmarea fiind că acesta extrăsese cristale nu numai din proprietatea sa, dar, de asemenea, şi din cea aparţinându-i lui Magnus Ridolph.

Totul se încheiase cu o scenă penibilă în biroul lui Mellish, cu un schimb de incriminări şi ameninţări – situaţie agravată încă şi mai mult de faptul că zăcământul era deja epuizat. Şi, printr-o pură coincidenţă, se reîntâlniseră amândoi pe prima navă spre Moritaba, singura altă sursă cunoscută de cristale de telex.

Sabordul navei se deschise şi pătrunzătoarele miasme ale Moritabei îi izbiră în faţă – mlaştină stătută, vegetaţie luxuriantă, resturi în descompunere. Coborâră pasarela, clipind din ochi în calda lumină galbenă a soarelui Pi Aquarii.

Patru indigeni erau aşezaţi pe pământ – fiinţe filiforme, cu pielea brună-purpurie, destul de apropiaţi ca aspect de specia umană. Erau Oameni-oameni, rasa hibridă guvernată de Kanditter, Regele Hoţilor.

Comisarul de bord, care îi aştepta la baza pasarelei de debarcare, le aruncă o privire pătrunzătoare.

— Feriţi-vă de tipii ăştia, îi avertiză el. Sunt în stare să vă fure caninii dacă aveţi proasta inspiraţie să deschideţi gura în faţa lor.

Cele patru creaturi se ridicaseră şi se apropiau cu paşi lungi, elastici.

— Dac-ar fi după mine, adăugă comisarul, i-aş alunga cu lovituri de baston. Dar ordinele sunt ordine: «Fără violenţe gratuite». Observând camera video a lui Mellish, adăugă: Ar fi mai bine să n-o luaţi cu dumneavoastră, domnule. O vor şterpeli cu siguranţă.

Mellish îşi strânse buzele sfidător:

— Dacă îmi iau acest aparat, înseamnă că-l merită şi că eu li l-am dat.

— Or să vi-l ia – afirmă sceptic comisarul.

Mellish întoarse capul şi-l privi sfidător:

— Dacă cineva sau ceva mă deposedează de acest aparat, promit să vă fac cadou unul identic.

Comisarul înălţă din umeri. Un zbârnâit îl făcu să ridice

capul.

— Elicopterul pentru Challa, arătă el.

Era, într-adevăr, vehiculul zburător cel mai ciudat din câte văzuse vreodată Magnus Ridolph. O enormă emisferă de reţea metalică forma o cupolă acoperind întregul aparat, ca o umbrelă sub care se învârteau palele elicelor.

— Asta vă poate demonstra încă o dată, zise comisarul, neputându-şi ascunde admiraţia, iuţeala de mână a corobcarilor de pe aici. Plasa este conectată la un curent de înaltă tensiune imediat ce elicopterul aterizează. Altfel, la nici o oră de la oprirea motoarelor n-ar mai rămâne bucăţică din tot aparatul.

— Ce locuri! râse nervos Mellish. Mi-ar plăcea să fiu guvernator o lună, două. Privi în direcţia lui Magnus, care contempla liniştit elicopterul. Şi dumneata, Ridolph dragă? Crezi c-ai reuşi să-ţi fereşti cămaşa? Izbucni din nou în râs.

— În general, sunt în măsură să mă adaptez împrejurărilor, îi răspunse Magnus, măsurându-l din ochi cu o curiozitate detaşată. Sper că aparatul video nu era de mare valoare.

— Ce vrei să spui? întrebă omuleţul ducându-şi mâinile la maletă.

Capacul deschis atârna; maleta era goală! Privi spre comisarul de bord, care, plin de tact, îi întorcea spatele, apoi împrejurul lui cei patru indigeni stăteau pe jos, unul lângă altul, la vreo zece metri, şi-i fixau cu privirea ochilor lor vioi, de culoarea chihlimbarului.

— Care dintre ei mi-a luat-o? întrebă Mellish, roşu de furie până în vârful urechilor.

— Nu vă enervaţi, zise comisarul, dacă vreţi să faceţi afaceri cu regele.

Mellish se răsuci către Magnus Ridolph:

— Dar dumneata, dumneata l-ai văzut? Care…?

Magnus îşi permise un surâs imperceptibil, care îi încreţi uşor barba. Făcu un pas înainte şi-i întinse camera video.

— Voiam numai să vă pun la încercare vigilenţa. Mi-e însă foarte teamă că nu sunteţi deloc pregătit ca să trăiţi aici, pe Moritaba.

O clipă Mellish îl fulgeră din priviri pentru ca mai apoi să i se adreseze cu un zâmbet ameninţător:

— Ridolph, eşti amator de pariuri?

— În unele ocazii, accept unele riscuri calculate – dar de pariat? Nu, niciodată.

— Am de gând să-ţi fac o propunere, insistă persuasiv Mellish. Acum, nu-i aşa, mergi la Challa?

— După cum ştii, încuviinţă Magnus. Am treabă cu regele.

Omuleţul rânji, arătându-şi dantura îngălbenită:

— Hai să luăm fiecare dintre noi un oarecare număr de obiecte mărunte – ceasuri, camere video, aparate micromac, ecrane de buzunar, energizoare, aparate de ras, pachete de ţigări, curăţitoare, microbiblioteci… Şi, la urmă, vedem care dintre noi a fost mai vigilent. Sprâncenele stufoase i se arcuiră întrebător.

— Şi care-i miza? se interesă cu răceală Magnus.

— Eh!

Mellish schiţă un gest de nerăbdare.

— Îmi datorezi o sută de mii de credite pentru telexul pe care mi l-ai sfeterisit de pe proprietatea mea, zise Magnus. Hai să pariem «dublu sau nimic».

— Asta ar însemna, clipi nervos celălalt, să pariez două sute de mii de credite pe nimic, pentru că eu nu recunosc că am vreo datorie faţă de tine. În schimb, pun la bătaie cincizeci de mii de credite, bani gheaţă. Tu ai o asemenea sumă?

Nu se poate spune că Magnus Ridolph s-ar fi manifestat dispreţuitor, dar modificarea unghiului elegantelor sale sprâncene albe, uşoara palpitare a finului său nas aristocratic lăsară o impresie echivalentă.

— Cred că dispun de suma pe care ai menţionat-o.

— Completează un cec pe numele meu, spuse Mellish. Şi eu voi face la fel, pe numele tău. Comisarul le va păstra pe amândouă.

— Cum doreşti…

***

Elicopterul îi transportă pe Mellish şi pe Magnus Ridolph

către Challa, reşedinţa lui Kanditter, Regele Hoţilor. Mai întâi survolară un braţ al unui fost fund de mare, o învălmăşeală greu imaginabilă de vegetaţii luxuriante cu frunziş oranj, purpuriu şi verde, străbătută de o reţea de bălţi stătătoare şi mlaştini.

Apoi se ridicară deasupra unui perete de faleze albe, traversară aproape la nivelul solului un platou înalt, unde animale semănând cu nişte bizoni cu şase picioare rumegau tufişuri de culoarea muştarului. În cele din urmă coborâră într-o vale adâncă, ce părea întunecată în umbra junglei, şi se îndreptară spre un pâlc de arbori foarte înalţi, ce dominau vegetaţia înconjurătoare ca un panaş de pene de struţ. Sub ei se ivi un luminiş şi elicopterul ateriză; ajunseseră la Challa.

Magnus Ridolph şi Mellish coborâră şi priviră împrejur prin umbrela electrificată. Un grup de indigeni cu pielea întunecată şi cu ochi mari de culoarea chihlimbarului se ţineau la o distanţă respectuoasă, clătinându-se de pe un picior pe altul în sandalele lor de piele împletită, cu vârful ascuţit.

Peste tot se vedeau case supraînălţate pe piloni, construite dintr-un splendid lemn albastru striat de nervuri albe; acoperişurile păreau alcătuite dintr-un muşchi pufos de culoare gri. La capătul unei străzi mai largi se zărea un edificiu mai impunător, ale cărui două aripi laterale se pierdeau sub arbori.

Nu departe, un grup de trei pământeni asistaseră cu o expresie de plictiseală la aterizarea elicopterului. Unul dintre ei – un tip cu faţă măslinie, un nas coroiat ca de vultur şi ochi căprui – tresări, apoi o luă la fugă spre ei.

— Domnule Mellish! Ce vânt bun vă aduce pe-aici? Îmi pare bine că vă văd!

— Nu mă-ndoiesc, Tomko, nu mă-ndoiesc, zise Mellish. Care-i stadiul afacerii?

Tomko se uită când la unul, când la celălalt, apoi mormăi, oarecum încurcat:

— Hm, păi… cum să spun, nimic sigur până în prezent. Bătrânul Kanditter, adică regele, nu vrea să acorde nicio

concesiune, în ruptul capului.

— De asta las’ că m-ocup eu, răspunse Mellish.

Apoi se întoarse şi, ridicând vocea, se adresă pilotului:

— Lasă-ne să ieşim din cuşca asta.

— Când am să vă spun, domnule, deschideţi uşa aceea.

Pilotul ocoli aparatul şi strigă:

— Acum!

Mellish şi Magnus Ridolph ieşiră, fiecare dintre ei ducând două cutii de magneziu.

— Sunteţi amabil, ne-aţi putea sugera unde ne-am putea caza? se interesă Magnus.

— În general, răspunse Tomko pe un ton gânditor, există întotdeauna câteva case goale, pe aici. În ce ne priveşte, noi locuim într-o aripă a palatului regal. Dacă vă veţi prezenta regelui, este probabil să vă invite şi pe dumneavoastră.

— Mulţumesc, răspunse Magnus. Mă duc chiar acum să-i prezint omagiile mele.

Din spatele lui răsună un fluierat. Întorcându-se, îl văzu pe pilot făcându-i semne prin plasa electrificată. Se apropie de acesta, pe cât îi permitea cuşca.

— Ţineam doar să vă previn, îi zise pilotul. Să fiţi atent cu regele. E ăl mai rău dintre toţi. Că de asta e rege. Ce mai… fură de rupe!

Clătinând cu gravitate din cap, pilotul se întoarse la elicopter.

— Mulţumesc, rosti gânditor Magnus Ridolph.

Simţind o uşoară vibraţie la încheietura mâinii, se răsuci către indigenul care îl înghesuia din spate:

— Amice, cuţitul tău este ineficace faţă de aliajul din care-i făcută cutia. Ţi-ar trebui un aparat de sudură.

Indigenul se îndepărtă liniştit. Magnus porni spre palatul regal. Imaginea era agreabilă şi-i reamintea de vechea Polinezie. Satul părea curat şi ordonat. Din loc în loc, la intervale regulate în lungul aleii, se observau mici prăvălii; pe tejghele erau expuse fructe galbene, tuburi de un verde strălucitor, grămăjoare de insecte moarte semănând cu crevetele, borcane cu făină ruginie. Negustorii şedeau pe

jos în faţa tejghelei, nu în spatele acesteia.

În faţa palatului era amenajat un cort de pânză, sub care îl găsi pe Kanditter, Regele Hoţilor, moţăind într-un fotoliu adânc şi scund. Nu se deosebea de ceilalţi indigeni decât prin coroniţa de aur-roşu încrustat cu cristale de telex pe care o purta pe cap.

Neştiind care ar putea fi regulile protocolului local, Magnus se apropie pur şi simplu de rege şi-l salută printr-o înclinare a capului.

— Salut! îi răspunse regele cu o voce adormită. Numele şi profesia?

— Mă numesc Magnus Ridolph, domiciliat în Tran, pe Lacul Sahara, planeta Pământ. Am venit... deci ca să fiu scurt... am venit...

— După telex?

— Aş fi nebun dac-aş nega-o.

— Hohoho! Regele se balansă în fotoliu şi un surâs îi înflori pe figură: Ghinion, mare ghinion. Cristalele de telex rămân pe Moritaba.

Magnus plecă privirea. Se aşteptase la un asemenea refuz.

— Cu toate acestea, aş putea îndrăzni să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră regală?

— Cum? Cum? dispăru surâsul regelui. Ce tot spui?

— Unde mă sfătuiţi să mă cazez?

Regele indică printr-un gest larg o întreagă aripă a palatului:

— Loc mult aici. Hai, intră.

— Mulţumesc, zise Magnus Ridolph.

***

Magnus îşi găsi o locuinţă convenabilă în partea din spate a palatului. Acolo se aflau un rând de camere dând spre alee, ca nişte boxe pentru cai, şi ale căror uşi ca de grajd sporeau asemănarea. Îşi alese una.

Încăperea era plăcută, cu un umbrar de frunze fremătând deasupra capului şi un covor de frunze auriu-ruginii în faţa uşii. Interiorul era confortabil pentru un spartan: un pat, un ulcior cu apă proaspătă, un bufet

sculptat încastrat în perete şi o masă.

Fredonând printre dinţi o melodie, Magnus deschise bufetul şi privi înăuntru.

Nu se putut stăpâni să nu zâmbească uşor când văzu panoul negru care alcătuia fundul mobilei. La prima vedere şi la pipăit, părea solid, dar îşi dădu seama că putea fi deschis din exterior.

Şi pereţii dădeau impresia că ar fi în regulă: bârne din lemn albastru, spaţiile dintre ele fiind obturate cu o răşină de felul masticului; ferestre nu existau.

Magnus îşi desfăcu bagajele şi-şi întinse bunurile pe pat. De afară se auziră nişte voci şi, ridicându-şi ochii, îl văzu pe Mellish clătinându-se pe picioruşele sale în timp ce cobora poteca, cu mutra de buldog furios, cu pumnii strânşi şi coatele balansându-se ritmic la unison cu paşii lui mici. Tomko forma ariergarda, cărând bagajele.

Magnus înclină capul curtenitor şi se retrase în cameră. Îl văzu pe Mellish rânjind lui Tomko şi-l auzi spunând:

— I-au găsit un staul ţapului bătrân. Să fiu al naibii dacă nu seamănă, când îi vezi bărbuţa cum atârnă exact pe deasupra uşii!

Tomko chicoti slugarnic. Magnus se încruntă. Hm, ţap bătrân? Se întoarse spre pat la timp pentru a observa o sclipire metalică.

Magnus Ridolph strânse din buze. Micromacul şi una dintre baterii îi dispăruseră. Privind sub pat, remarcă în somieră un loc unde fibrele aveau o nuanţă ceva mai închisă. Când se ridică, abia dacă apucă să vadă ecranul de buzunar dispărând, după o rapidă ascensiune, printr-un orificiu apărut în partea de sus a peretelui.

O clipă Magnus Ridolph fu tentat să se repeadă în odaia vecină, dar renunţă la vreme, i-ar fi fost imposibil să ghicească câţi indigeni s-ar fi pus pe jefuit, dacă ar fi ieşit din cameră un moment. Băgă totul înapoi în valize, le încuie, le puse pe podea în mijlocul încăperii, se aşeză pe pat şi-şi aprinse o ţigară.

Rămase pe gânduri vreun sfert de oră. Din depărtare îi parveni la ureche o hărmălaie înfundată de voci furioase.

Întoarse capul, ascultând cu atenţie.

— Derbedei! Hoţi! Borfaşi! zbiera Mellish.

Magnus Ridolph surâse lugubru, se ridică şi, luându-şi bagajele, ieşi în stradă.

Îl găsi pe pilotul elicopterului citindu-şi tihnit ziarul în interiorul cuştii sale.

— Aş putea intra? i se adresă Magnus.

Pilotul se ridică şi acţionă o manetă.

Magnus intră şi-şi puse valizele pe pământ.

— Tocmai am citit ceva despre dumneavoastră, îi zise pilotul.

— Chiar aşa?

— Da, da! Într-un ziar mai vechi. Aici, îi arătă cu un deget plin de unsoare:

„HOŢUL FANTOMĂ A FOST PRINS
AUTORITĂŢILE DIN STARPORT I-AU MULŢUMIT MARELUI SPECIALIST

Cele un milion de credite jefuite de la Banca din Starport au fost recuperate de domnul MAGNUS RIDOLPH, savant de renume şi detectiv independent, care, în dimineaţa aceasta, l-a predat poliţiei locale pe infractor, un oarecare Arnold McGurk, 35 de ani, astronaut în şomaj.”

De remarcat că timp de două săptămâni autorităţile din Starport nu putuseră oferi o explicaţie.

Arnold McGurk a refuzat să explice cum de a reuşit să devalizeze această bancă, considerată de maximă securitate, făcând doar unele aluzii la ajutorul pe care l-ar fi primit de la nişte «fantome». Magnus Ridolph s-a arătat la fel de discret, astfel încât poliţia îşi mărturiseşte ignoranţa cu privire la «modus operandi» utilizat de infractor.

— Nu mi-ar fi trecut prin cap că sunteţi detectiv, îi zise pilotul, privindu-l cu respect. Cum să zic, nu păreţi genul…

— Mulţumesc, răspunse Magnus. Mă simt măgulit.

— Păreţi, mai degrabă, profesor sau dentist. (Magnus strâmbă din nas.) De fapt, domnule Ridolph, ce erau

fantomele alea de care se vorbea în articol?

— Ei, nişte prostii, îl asigură Magnus. Simple iluzii optice.

— Aha! exclamă pilotul, vrând să pară lămurit.

— Te-aş putea ruga să-mi faci un serviciu?

— Desigur! Cu cea mai mare plăcere.

Detectivul scrise în grabă ceva pe o filă din carnetul său.

— Te rog, du asta imediat la navă. Dă-i-o transmisionistului şi roagă-l s-o expedieze urgent prin ulrad special.

— Asta-i tot?

— Nu. O altă navă o să plece din Starport către Moritaba peste patru zile. Drumul îi ia şase zile, deci în zece zile va fi aici. Cu nava respectivă va sosi un pachet pentru mine. Aş dori să-l preiei dumneata la sosire şi să mi-l aduci aici de urgenţă cu elicopterul. La primirea lui îţi voi achita 200 de credite. OK?

— OK, încuviinţă pilotul. Am şi plecat.

— Mai e ceva, adăugă Magnus. Chestia asta e secretă. Ştii să-ţi ţii gura?

— Cred că nu m-aţi auzit trăncănind până acum? Ne vedem peste zece zile.

— Hm! Hm! N-ai cumva o plasă electrică în plus şi vreo baterie de rezervă? se interesă Magnus. Ştii, aş avea nevoie de o oarecare protecţie…

Magnus Ridolph reveni în camera sa, încărcat cu bagajele şi tot materialul electric pe care i-l putuse da pilotul. O jumătate de oră mai târziu, îşi contempla opera. Acum – se gândi el – este rândul indigenilor să-şi joace mutarea.

În pragul uşii se ivi un băştinaş – obraz ascuţit, brun-roşcat, ochi mari, nas lung şi fin, gură până la urechi, bărbie lungă şi îngustă.

— Rege vrea tu vii mănânci.

Îşi aruncă ochii cercetător prin cameră şi atinse cu mâna firele instalate de Magnus.

Sfârr! Crrrr!

Indigenul icni şi sări cât colo.

— Hohoho! exclamă detectivul. Ce s-a-ntâmplat, băiete?

După ce ţopăi, înjurând în gura mare, acesta reuşi în cele din urmă să articuleze:

— De ce tu vrei arzi la mine?

— Ca să te-nvăţ să nu mai furi, îi explică didactic Magnus.

Indigenul pufni dispreţuitor:

— Eu furi ce ai tu tot. Eu hoţ mare. Eu furi şi rege. O zi eu furi ce are el tot. Atunci, eu rege. Eu în Challa mare hoţ, altu' nu este. Eu furi coroana de la rege.

— Şi apoi?

— Şi apoi…

— Da! Şi apoi? le răsună în urechi o a treia voce, dură şi furioasă.

Regele Kanditter intră ca o vijelie şi-i trase una cu bastonul pe spinare. Indigenul chirăi ascuţit şi-o zbughi în tufişuri.

Magnus îşi debranşă în grabă instalaţia, de teamă ca regele să nu încaseze şi el vreo descărcare electrică şi să-i rezerve şi lui acelaşi tratament.

Kanditter îşi coborî bastonul şi-l invită să-l urmeze.

— Hai noi mâncăm.

— Imediat, zise detectivul, luându-şi bagajele şi bateria la subsuoară. Invitaţia dumneavoastră constituie pentru mine, maiestate, o surpriză dintre cele mai agreabile. În ce mă priveşte, faptul că-mi aduc întotdeauna bagajele cu mine, oriunde m-aş afla, îmi măreşte pofta de mâncare.

— Tu prudent, hai? mormăi Kanditter zâmbind cu şiretenie.

Magnus aprobă plin de solemnitate din cap:

— Unul mai gură-cască s-ar trezi gol puşcă în doi timpi şi trei mişcări. Îl privi pe rege cu coada ochiului: Dar dumneavoastră cum reuşiţi să vă păziţi bunurile? Cred că posedaţi o mulţime de chestii extrem de tentante – baterii, microecrane şi altele.

— Nevastă meu păzeşte acum. Femeie prudentă foarte. Dacă ea ceva pierde, ai-ai-ai!

Braţele lui lungi şi închise la culoare făcură un gest extrem de semnificativ.

— Aşa-i, femeile sunt într-adevăr extrem de necesare uneori, încuviinţă Magnus.

Merseră o vreme în tăcere.

— De ce tu vrei telex? întrebă brusc regele.

— Cristalul de telex, răspunse Magnus. vibrează, adică tremură foarte tare. Şi foarte, foarte, foarte repede. Noi îl folosim ca să ne trimitem vocea spre alte stele. Şi vocea noastră ajunge foarte, foarte departe şi foarte, foarte repede când vibrează cu telexul.

— Mda, zgomot prea mare, opină regele.

— Unde se află zăcămintele? întrebă plin de nevinovăţie Magnus. Am auzit multe lucruri frumoase despre ele.

Regele îl privi pieziş şi se mulţumi să surâdă enigmatic.

***

Zilele treceau, iar Magnus Ridolph, comod instalat în camera sa, şi le petrecea fie cugetând la noile descoperiri în domeniul matematicii, fie lucrând la redactarea unui studiu de concepţie proprie asupra programelor privind spaţiile alăturat-opuse.

Nu-l vedea aproape deloc pe Mellish, care se învârtea mai tot timpul în jurul regelui – bătându-l la cap, implorându-l, linguşindu-l fără ruşine – Tomko fiind afectat pazei bagajelor.

Cuşca electrificată a detectivului s-a dovedit eficace, în măsura în care, el fiind prezent în cameră, nu i s-a mai furat nimic. Când însă împrejurările îl obligau să iasă, îşi împacheta totul şi-şi ducea bagajele după el. Un asemenea procedeu nu ieşea deloc în evidenţă, nefiind o extravaganţă.

Peste tot puteau fi văzuţi indigeni cărându-şi tot calabalâcul în spinare, ambalat în nişte saci mari, confecţionaţi din toracele unei insecte arboricole. Mellish îl înzestrase pe Tomko cu un asemenea sac fixat pe piept, în care îngrămădise obiectele amintite în pariul cu Magnus Ridolph (sau mă rog, cele care îi mai rămăseseră).

Cu o oarecare nemulţumire, Magnus Ridolph remarcase un grad sporit de înţelegere, ba chiar de familiaritate, între Mellish şi Kanditter. Stăteau la taclale ore întregi, omuleţul

îi oferea tot timpul trabucuri, iar regele punea la bătaie vinul. O asemenea constatare îl făcea să mormăie nemulţumit. Dacă regele renunţa prin contract la drepturile sale, înainte ca el să fie pregătit să-şi joace cartea persuasiunii… ce fiasco personal!

Temerile sale cele mai rele părură să se justifice când Kanditter veni să-l caute în zona umbroasă care se întindea în faţa camerei sale.

— Bună ziua, maiestate, i se adresă curtenitor Magnus Ridolph.

Kanditter întinse spre el indexul unei mâini lungi şi negricioase:

— Tu vine seară asta. Mâncare mult, băutură mult. Toată lumea trebuie vine.

— Un banchet? se interesă politicos Magnus Ridolph, cugetând cam care ar fi posibilităţile să nu se ducă.

— Seară asta, noi spunem la toată lume veste mare pentru Oameni-oameni. Mellish, el, bun, el, faci bine. El vrea numai telex, el nu vrea face rău ţară. Nu zgomot, nu om rău, el dai bani mulţi.

— Aţi decis deci să-i acordaţi dreptul de exploatare lui Mellish?

— Mellish, bun, zise regele, privindu-l cu interes pe detectiv.

— Dumneavoastră, personal, ce profit realizaţi de pe urma acestui acord?

— Ce spui tu?

— Ce vă dă?

— A! Mellish face pentru mine maşinărie care se învârteşte. Tu stai în ea, cântă muzici. Bun pentru rege. Ăsta scrânciob este. Mellish face cinci bâlciuri aici, la Challa. Mellish foarte bun. Bun pentru Oameni-oameni. Bun pentru rege.

— Acum am înţeles.

— Tu vine seară asta, adăugă Kanditter şi, înainte ca Magnus să mai poată spune ceva, se îndepărtă.

***

Banchetul începu puţin după apusul soarelui, sub

copertina de pânză din faţa palatului. Torţe, fixate de crengile arborilor, îşi proiectau lumina lor roşiatică şi tremurătoare asupra întregului peisaj, reflectându-se pe pielea brun-purpurie a indigenilor, făcând să sclipească coroana regelui şi valizele lui Magnus Ridolph, imobilizate ferm între genunchii proprietarului.

Masa propriu-zisă nu ocaziona prea multe ceremonii. Femeile aduceau platouri de lemn încărcate cu fructe, păsări fripte şi insecte-crevete, şi-i serveau pe bărbaţii aşezaţi în cerc pe jos. Magnus mâncă cu cumpătare câteva fructe, gustă din păsări, dar nu se atinse de insecte.

Când fură aduse cupele cu vin indigen, bău câteva înghiţituri, trăgând cu ochiul la Mellish, care vorbea cu regele, gesticulând cu jovialitate. Puţin după aceea, regele se ridică şi dispăru, iar Mellish se puse pe băut.

Ceva luminos, ca un meteor străpungând tenebrele într-un nor de flăcări, trecu pe lângă capul lui Magnus şi se zdrobi la picioarele sale, împrăştiind jerbe de scântei.

Lui Magnus Ridolph îi mai veni inima la loc – nu era decât o torţă. Dar trecuse la un deget de capul lui! Neglijenţă, neglijenţă condamnabilă! Dar – îşi căută valizele împrejur – era oare într-adevăr o neglijenţă? Valizele dispăruseră. Hm! Poate nu era vorba de o simplă întâmplare.

Magnus se lăsă pe spate. Îi dispăruseră nu numai lucrurile care făceau obiectul pariului, dar şi toată lenjeria de schimb, actele şi manuscrisul cu programele alăturat-opuse.

Kanditter reapăru în perimetrul iluminat şi strigă ceva, cu o voce stridentă. Toţi convivii amuţiră.

— Om acesta prieten la mine, arătă regele spre Mellish. El dat lucruri bune la Oameni-oameni. El dă maşinărie care învârteşte Oameni-oameni, el dă bâlci, el dă multă apă care bei şi face vesel. Mellish este bun! Mâine, Kanditter, regele la Oameni-oameni, dă la Mellish telex.

Kanditter se aşeză, şi rumoarea conversaţiilor reîncepu imediat. Mellish, clătinându-se pe scurtele lui picioare, se apropie de Magnus, care şedea înţepenit într-o atitudine ceremonioasă.

— Vezi, amice – i se adresă cu o voce răguşită –, uite aşa sunt eu în afaceri. Îmi iese întotdeauna ce-mi pun în gând.

— Remarcabil, absolut remarcabil!

— A! Că veni vorba, se prefăcu el că se uită împrejur, unde-ţi sunt valizele? Să nu-mi spui că ţi-au dispărut! Furate? Vai, vai, vai! Dar, la urma-urmei, dragă Ridolph, ce mai înseamnă în zilele noastre 50.000 de credite?

Magnus îi aruncă o căutătură dubios de blândă:

— Ai o concepţie mult prea largă despre bani.

Mellish făcu un gest viguros cu braţele şi-şi îndreptă privirea spre cealaltă latură a cortului unde se afla Kanditter.

— Pentru mine, banii n-au valoare, Ridolph. Odată obţinută concesiunea pentru telex – ba chiar şi fără ea –, evenimentele vor avea loc după cum vreau eu.

— Sper, îi răspunse Magnus Ridolph, ca evenimentele să se conformeze dorinţelor dumitale şi de acum înainte. Scuză-mă, însă cred că aud elicopterul apropiindu-se.

Se ridică şi se îndreptă grăbit spre luminiş. Când ajunse, pilotul tocmai cobora din cabină. Îl salută pe Magnus Ridolph şi strigă:

— V-am adus pachetul.

— OK! Magnus îşi pipăi buzunarele: Hopa… Derbedeii m-au uşurat şi de parale.

Privindu-l plin de regret adăugă.

— Îţi plătesc ce ţi-am promis, mâine dimineaţă… plus un mic supliment. Eşti bun să mă ajuţi să duc pachetul până la mine în cameră?

— Desigur.

Pilotul apucă pachetul cel lung de un capăt, Magnus de celălalt, şi porniră pe alee.

Pe la jumătatea drumului, se întâlniră cu Kanditter, care se holbă cu un interes considerabil la povara pe care o transportau.

— Asta ce este?

— A! exclamă detectivul. Aceasta este o maşinărie nouă, minunată, extraordinară!

— Mţ-ţ-ţ-ţ! plescăi regele din buze, privindu-i cum se

duc.

Ajunşi în cameră, Magnus căzu câteva momente pe gânduri.

— Mai vreau să te rog ceva, zise el. Poţi să-mi laşi până mâine dimineaţă lanterna ta?

Pilotul i-o întinse.

— Aveţi însă grijă să nu v-o fure!

Magnus ridică indiferent din umeri şi-i ură noapte bună. Rămas singur, tăie sfoara pachetului, desfăcu ambalajul, scoase dinăuntru un flacon, şi un container paralelipipedic din aluminiu, prevăzut cu o fantă acoperită cu un material transparent.

Se uită înăuntru şi chicoti înveselit. Containerul părea plin de forme mişcătoare – nişte arătări diafane, abia vizibile. Într-un colţ se găsea o sferă neagră, cu suprafaţa rugoasă şi corodată, cam de vreo şapte centimetri diametru.

Deschise flaconul, vărsă câteva picături din lichidul dinăuntru pe lanternă, după care o puse pe pat. Apoi cără containerul afară, se aşeză şi aşteptă. Trecură aşa vreo zece minute.

Aruncă o privire în cameră şi clătină satisfăcut din cap. Lanterna dispăruse. Intră şi, gânditor, îşi mângâie barba. Era mai bine să fie sigur, gândi el. Uitându-se afară, îl văzu pe pilot oprit în faţa camerei lui Mellish, discutând cu Tomko. Îl chemă.

— Eşti amabil să-mi păzeşti lucrurile până mă întorc? Lipsesc doar câteva minute.

— Nicio problemă, îi răspunse pilotul. Vedeţi-vă liniştit de treabă.

— Mă întorc numaidecât.

Sub privirea intrigată a bărbatului, mai vărsă câteva picături pe propria batistă, apoi porni pe alee spre apartamentele regale.

Îl găsi pe Kanditter sub umbrar, consumând restul de vin rămas de la banchet. Îl salută plin de curtoazie.

— Cum ajuns maşinăria ta?

— În perfectă stare de funcţionare, maiestate, zise

Magnus. A fabricat deja o ţesătură care face orice metal să strălucească precum soarele. Ca dovadă a prieteniei pe care v-o port, vă rog să-mi permiteţi să v-o fac cadou.

Kanditter înşfăcă batista:

— Tu zici, face strălucească?

— Ca aurul, maiestate. Ca un cristal de telex.

— Aha! exclamă regele şi-i întoarse spatele.

— Vă doresc noapte bună, zise detectivul şi plecă spre casă.

După ce îi mulţumi pilotului şi-l lăsă să plece, îşi frecă satisfăcut palmele, deschise containerul de aluminiu, scoase bila neagră şi o aşeză pe pat. Plutind prin aer, alunecând, ţopăind, două, patru, şase, apoi vreo duzină de mici arătări impalpabile ţâşniră din cutie, agitându-şi membrele arachneene, confundându-se cu umbrele, uneori abia vizibile, de cele mai multe ori doar bănuite.

— Duceţi-vă, exclamă Magnus. Mergeţi, dragii mei spiriduşi. Aveţi multe de făcut.

Douăzeci de minute mai târziu, o mică siluetă fantomatică apăru din exterior, sări pe pat şi depuse o baterie lângă sfera întunecată.

— Bravo! zise Magnus Ridolph. Hai, du-te înapoi!

***

A doua zi dimineaţă, Ellis B. Mellish fu trezit de o hărmălaie neobişnuită venind dinspre pavilionul regal. Ridicând capul de pe pernă, privi afară cu ochii încă tulburi şi congestionaţi.

— Spune-le să nu mai facă tărăboi! Îmi crapă capul…

Tomko, care dormea cu mâinile şi picioarele în cruce pe bagaje, se sculă greoi, scutură din cap şi, clătinându-se nesigur, se apropie de uşă şi privi afară.

— O mulţime de băştinaşi s-a adunat în faţa reşedinţei regale. Urlă ceva, dar nu înţeleg ce.

În deschiderea uşii se ivi o faţă prelungă brun-purpurie.

— Regele zice tu venit imediat.

Mellish mârâi ceva nedesluşit şi se întoarse pe partea cealaltă:

— Bine, bine! Spune-i c-am să vin.

Băştinaşul se retrase.

— Ce sălbatici! mormăi omuleţul, apoi, în cele din urmă, se sculă. Îşi dădu cu puţină apă rece pe faţă, continuând să bolborosească: Abia aştept să plec! Parcă sunt în evul mediu!

Tomko îi întinse un prosop curat.

Mellish ieşi într-un târziu şi se îndreptă grăbit spre palat. Mulţimea nu părea să aibă de gând să se împrăştie. Ba, din contră, lăsa impresia să fi sporit. Grupuri, grupuri de Oameni-oameni se formau şi reformau sporovăind zgomotos.

Mellish se opri şi privi peste capetele mulţimii. Rămase cu gura căscată de parcă s-ar fi aflat în faţa unei freze stomatologice mânuite de un dentist diletant.

— Bună dimineaţa, Mellish, rosti Magnus Ridolph.

— Ce cauţi aicea? lătră Mellish. Unde-i regele?

Magnus trase un fum adânc din ţigară, scutură scrumul şi se aşeză picior peste picior.

— Acum, eu sunt regele… Adică Regele Hoţilor.

— Eşti nebun?

— Câtuşi de puţin! îi răspunse liniştit. Port coroana – ergo, sunt regele.

Cu vârful pantofului îl împboldi pe un indigen prosternat cu faţa la pământ:

— Hai, Kanditter, spune-i-o tu.

Fostul monarh îşi întoarse capul:

— Magnus rege acum este. El furat coroana. El rege este. Lege de la Oameni-oameni aşa este. Magnus mare hoţ este.

— E ridicol! pufni furios Mellish, făcând trei paşi înainte. Şi cu învoiala noastră cum rămâne, Kanditter?

— Cu mine va trebui să negociaţi – îi spuse dulce Magnus Ridolph. Lui Kanditter i s-a retras orice drept de decizie.

— Nici vorbă! zbieră Mellish şi în ochii lui negri sclipea furia. Eu am încheiat o afacere cu Kanditter şi…

— Afacerea în cauză nu mai are nicio valoare, i-o tăie scurt Magnus Ridolph. Noul rege a anulat-o. Şi, totodată – fiindcă veni vorba – în privinţa pariului nostru de 50.000 de

credite, am constatat că, în afara ceasului, absolut toate celelalte bunuri ale mele se află încă în posesia mea, plus o bună parte din cele ce vă aparţineau. Furate în mod cinstit, în baza decretului regal.

Omuleţul îşi muşcă buzele, apoi brusc ridică privirea:

— Dar zăcămintele de telex… ştii unde sunt?

— Este de la sine înţeles.

— Păi, atunci – zise Mellish, apropiindu-se încruntat –, eu… sunt… un om rezonabil.

Magnus Ridolph îşi înclină capul şi începu să mânuiască distrat comenzile pistolului laser, pe care îl scosese din buzunar:

— Iată una dintre comorile lui Kanditter… pardon, parcă spuneaţi ceva?

— Că sunt un om rezonabil, se bâlbâi Mellish, oprindu-se.

— Atunci veţi fi de acord cu mine că cinci sute de mii de credite sunt un preţ acceptabil pentru concesionarea telexului. De asemenea, mi-ar plăcea să aveţi în vedere şi un mic procent – să zicem unu la sută la brut –, ceea ce nu mi se pare deloc exorbitant. Sunteţi de acord?

Mellish se clătină pe picioare. Cu un gest nervos, îşi trecu mâna peste obraz.

— În plus, continuă Magnus Ridolph, îmi mai datoraţi o sută de mii de credite, despăgubire pentru jefuirea proprietăţii mele de pe Ophir, fără a mai pomeni de cele cincizeci de mii – miza pariului nostru.

— Ce dracu’, n-o să le iei cu tine pe lumea cealaltă…

— Aveţi două minute ca să vă hotărâţi, răspunse calm Magnus Ridolph. Odată expirat acest termen, voi transmite prin ultra-radio un mesaj de înscriere a concesiunii pe numele meu, comandându-mi totodată materialul de exploatare necesar.

— Regele Hoţilor! cedă Mellish total copleşit. Regele vampirilor! Regele şantajiştilor! Asta ţi se potriveşte cel mai bine! Bine… N-am încotro, îţi accept condiţiile.

— Fii bun şi completează-mi, te rog, un cec, îi sugeră Magnus Ridolph şi, pentru buna regulă, să încheiem şi un contract stipulând termenii acordului nostru. Imediat după

depunerea cecului şi virarea sumei respective în contul meu, vă voi comunica informaţiile dorite.

Mellish încercă să protesteze împotriva durităţii neaşteptate a unui asemenea târg, însă, întâlnind privirea ochilor albaştri ai lui Magnus Ridolph, se opri în mijlocul frazei. Întoarse capul şi strigă peste umăr:

— Tomko! Tomko, unde dracu' eşti?

— Aici, domnule.

— Dă-mi carnetul de cecuri.

Tomko ezită.

— Hai odată!

— Ne-a fost furat, domnule.

Magnus Ridolph ridică mâna:

— Păstraţi-vă calmul, vă rog, domnule Mellish. Nu-l mai mustraţi pe colaboratorul dumneavoastră. Dacă nu mă înşel, cred că respectivul articol se află printre bunurile mele personale.

***

Noaptea se lăsase peste Challa şi satul era tăcut. Câteva focuri mai ardeau încă, proiectând reflexe roşietice pe stâlpii care susţineau colibele.

Două umbre se strecurau în lungul aleii acoperite de frunze uscate. Prima dintre ele, mai mătăhăloasă, se opri şi deschise o uşă.

Clac! Pac! Sfârrrr!

— Auuu! zbieră Mellish. Aiii! Văleu!

Zbânţâielile şi ţopăiturile lui sfârşiră prin a debranşa circuitul. Curentul se întrerupse şi omuleţul rămase locului, gâfâind.

— Da? se făcu auzită o voce blajină. Cine-i acolo?

Mellish păşi înainte şi-şi aţinti lanterna în ochii lui Magnus Ridolph, care clipi orbit.

— Fii amabil şi ia-mi lumina din ochi, protestă acesta. La urma-urmei, sunt Regele Hoţilor şi am şi eu dreptul la puţină consideraţie.

— Cum să nu, îi răspunse Mellish sarcastic. Prea bine, maiestate. Tomko, ocupă-te de lumină.

Tomko puse lanterna pe masă, astfel încât spotul

luminos să se difuzeze în întreaga încăpere.

— E cam târziu pentru o vizită, observă Magnus, strecurându-şi mâna sub pernă.

— Ei, alo, fără de-astea! lătră Mellish, îndreptând spre el un pistol nuclear. Încă o mişcare şi te-am sleit!

— În fond, ce doriţi? întrebă Magnus Ridolph, ridicând resemnat din umeri.

— Mai întâi de toate, zise Mellish instalându-se confortabil într-un fotoliu, vreau cecul meu şi contractul. În al doilea rând, vreau să ştiu unde sunt zăcămintele, în al treilea rând, vreau coroana. Pentru că mi se pare că, pe-aici, ca să obţii ce vrei trebuie să fii rege. Ceea ce am intenţia să fiu. Tomko! strigă el peste umăr.

— Da, domnule.

— Ţine pistolul ăsta. Şi trage-n el fără milă dacă mişcă.

Tomko apucă mândru pistolul.

Mellish se răsturnă pe spate în fotoliu şi-şi aprinse o ţigară de foi:

— Ia spune-mi, Ridolph, cum dracu' ai ajuns tu rege? Ce-i cu zvonurile astea despre fantome?

— Aş prefera să nu atingem acest subiect.

— Vorbeşte! silabisi ameninţător omuleţul. Să nu-ţi închipui c-o să-mi pară rău de tine!

Magnus aruncă o privire lui Tomko, care îşi ţinea pistolul cu amândouă mâinile, vizându-l:

— Cum doriţi… Ce ştiţi despre planeta Archaemandryx?

— Am auzit vorbindu-se despre ea… E pe undeva prin sistemul Argo.

— Eu, personal, am fost pe Archaemandryx, continuă Magnus. Una dintre cunoştinţele mele spunea că este o planetă ciudată, din multe puncte de vedere. Este o lume a metalelor, cu munţi întregi de siliciu metalic…

— Lasă vraja! se răţoi mitocăneşte Mellish. Treci la subiect!

Magnus Ridolph suspină a reproş, dar continuă:

— Printre făpturile care populează această planetă se numără nişte fiinţe aproape gazoase, pe care dumneata le numeşti fantome. Acestea trăiesc în colonii, fiecare dintre

ele grupate în jurul unui nucleu. Iar nucleul respectiv furnizează energia pentru întreaga colonie. Fantomele îi aduc combustibilul, ca să zic aşa, şi el difuzează energia pe o anumită lungime de undă. Combustibilul este uraniul, şi orice compus uranifer este imediat colectat şi transportat la nucleu.

Or, această cunoştinţă a mea s-a gândit să dea o utilizare lucrativă acestei însuşiri particulare – de unde, ideea spargerii de la Starport. În consecinţă, a adus o colonie pe Noua Aquitanie, apoi a stropit un oarecare număr de bancnote de 100 de credite cu o soluţie aromatizată de uraniu şi le-a depus la Bancă. După aceea nu i-a mai rămas decât să deschidă containerul şi să aştepte ca fantomele să-i aducă pe tavă, acasă, milioanele de bancnote impregnate cu uraniu.

Din întâmplare, mă aflam acolo când l-au arestat. De fapt, adăugă bărbatul, netezindu-şi cu palmele cămaşa de noapte dungată alb-albastru, am jucat şi eu un oarecare rol în respectivul incident. Cu toate acestea, atunci când autorităţile m-au întrebat cum fusese înfăptuit jaful, întreaga colonie deja dispăruse.

— Acum m-am prins, încuviinţă Mellish satisfăcut. Pur şi simplu l-ai convins pe nerodul de rege să-şi mânjească cu uraniu toate avuţiile şi după aia ţi-ai asmuţit drăcoveniile.

— Întocmai.

— Dă-mi acum coordonatele zăcămintelor, zise omuleţul slobozind un colac de fum.

— O asemenea informaţie, oftă Magnus, nu vă voi comunica decât după ce îmi voi fi încasat cecul.

Surâsul lui Mellish deveni ameninţător:

— Ba o să mi-o spui acum, cât mai eşti în viaţă – ori îl voi întreba mâine pe Kanditter, când tu vei fi mort. Îţi dau zece secunde ca să te hotărăşti.

Magnus Ridolph înălţă din sprâncene uimit:

— Aţi omorî pentru aşa ceva?

Îl privea pe Tomko, care, cu fruntea şiroind de sudoare, ţinea strâns cu amândouă mâinile pistolul nuclear.

— Tu ne obligi, zise Mellish. Opt… nouă… zece! Ai de

gând să vorbeşti?

— Dar nici nu-mi pot închipui că…

Mellish privi spre Tomko:

— Trage!

Tomko începu să clănţăne din dinţi, în timp ce mâinile îi tremurau, scăpate de sub orice control.

— Trage odată! zbieră omuleţul.

Tomko închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

Clic!

— Ar fi trebuit poate să vă spun, zise Magnus, că printre primele obiecte aduse de fantomele mele s-au numărat încărcătoarele pistolului dumneavoastră, care, după cum desigur ştiţi, conţin capsule de uraniu. Îşi scoase de sub pernă propriul său pistol laser şi continuă: Şi acum, domnilor, vă doresc noapte bună. S-a făcut deja târziu şi mâine veţi avea tot timpul ca să achitaţi amenda de 50.000 de credite, cu care se pedepseşte delictul pe care l-aţi comis.

— Ce delict… care delict? bolborosi Mellish. Nu poţi dovedi nimic!

— Cum, domnilor, dar perturbarea odihnei Regelui Hoţilor constituie o crimă de cea mai mare gravitate, îi asigură afabil detectivul. Cu toate acestea, dacă aveţi de gând s-o întindeţi, poteca ducând la Gollabolla începe chiar în spatele aleii. Vă asigur că nu veţi fi urmăriţi.

— Eşti nebun! O să crăpăm în junglă!

— Cum doriţi, le răspunse Magnus pe acelaşi ton amabil. În orice caz, vă doresc noapte bună.

CLUBUL DE VACANŢĂ STELAR

Molfăindu-şi mecanic trabucul stins, Joe Blaine zăcea răsturnat pe spate într-un fotoliu pivotant. Îşi pusese picioarele pe birou şi-şi mângâia obrajii cu o palmă grăsună, fără urma vreunui os. Era extrem de prost dispus.

Multe situaţii deosebite îi agrementaseră viaţa lui Joe Blaine: triumfuri, înfrângeri, necazuri diferite. Dar niciuna nu se comparase cu acest Club de Vacanţă.

Afară, soarele alb Eta Pisces strălucea radios deasupra unui peisaj în care albul, verdele şi azuriul se îngemănau într-un melanj încântător. („Bucuraţi-vă de lumina revigorantă a celui mai sănătos soare din galaxie, într-un peisaj de o frumuseţe de nedescris” – extras dintr-una dintre broşurile publicitare ale Clubului de Vacanţă.)

O mare molcomă clipocea de-a lungul unei plaje cu nisipul cel mai fin, în spatele căreia se înălţa, ca o faleză, pe o distanţă de aproape 150 de metri, liziera unei jungle de nepătruns. („Vacanţe în vecinătatea unor misterioase păduri neexplorate” – zicea broşura, iar ilustraţia arăta o splendidă domnişoară, goală puşcă, cu pielea de un verde crud, zâmbind promiţător la umbra unui arbore cu exuberante inflorescenţe roşii şi negre.)

Un hotel elegant, kilometri de plajă, cam vreo sută de bungalouri oranj şi verzi, un ring de dans în aer liber, un teatru, terenuri de tenis, iole, o alee mărginită de magazine de lux, un hipodrom cu tribună şi grajduri – ăsta era Clubul de Vacanţă, aşa cum şi-l imaginase Joe Blaine. Nimic nu lipsea (excepţie făcând juna verde). Şi dacă Joe Blaine ar fi ştiut unde să găsească una, s-ar fi dus s-o caute.

Şi mai era o diferenţă. Joe îşi imaginase holul plin de frumuseţi elegante, iar plaja acoperită de trupuri bronzate. În imaginaţia sa, tribunele gemeau de public nerăbdător să afle dacă sumele mizate pe caii angajaţi în curse au fost valorificate. În faţa fiecăruia din cele şapte baruri – tot în mintea sa – lumea se înghesuia pe trei rânduri, iar barmanii, depăşiţi de comenzi, abia dacă-şi mai puteau

trage sufletul.

Joe Blaine mormăi ceva şi-şi aruncă trabucul pe geam. Uşa glisă şi Mayla, secretara sa, intră. Părul ei blond avea nuanţa nisipului plajelor, iar ochii erau albaştri ca marea neîncreţită de valuri. Era zveltă, mlădioasă şi pielea avea nuanţa şi frăgezimea caisei în pârg. Era o fiinţă mai degrabă instinctuală decât inteligentă, fapt care convenea de minune lui Joe Blaine. Se apropie de el, traversând camera şi-l mângâie pe părul tuns scurt.

— Curaj, Joe, nu poate fi mai rău ca acuma.

Aceste vorbe cristalizară descurajarea lui Joe într-un muget furios:

— Păi, cum putea fi mai rău ca acuma? Spune-mi şi mie, cum? Zece milioane de credite băgate în toată afacerea asta şi… trei clienţi plătitori!

Mayla se aşeză într-un fotoliu şi-şi aprinse gânditoare o ţigară.

— Aşteaptă puţin, să se potolească zarva stârnită de accidentele acelea nefericite… După aia, or să revină ca muştele. La urma urmei, ne-au făcut o publicitate nesperată…

— Publicitate! Ce tot spui!? Nouă înotători ucişi de urechelniţele de mare, chiar în prima zi. Un soi de gorile care năvălesc şi răpesc fete, târându-le în junglă. Ca să nu mai vorbim de şerpii înaripaţi şi de dragoni! Doamne! Auzi, dragoni! Şi tu mai vorbeşti de publicitate!

Mayla deveni gânditoare:

— Mda, poate ai dreptate. S-ar putea ca toate astea să-i descurajeze pe cei care ignoră circumstanţele.

— Circumstanţe? Care circumstanţe?

— Păi, faptul că planeta asta, Kolama, nu-i încă explorată… adică, nu-i civilizată…

— Asta-i bună, îi răspunse serios Blaine. Crezi că-i cineva dispus să se lase devorat de nişte lighioane înfiorătoare numai pentru că-i o planetă sălbatică?

Ea îşi clătină capul:

— Nu. Nu tocmai.

— Aha! zise Joe. M-ai liniştit.

— Voiam numai să zic că poate ne-ar acorda unele circumstanţe atenuante.

Blaine îşi ridică braţele spre cer, oftă, apoi se lăsă pe spătarul fotoliului, învins. Îşi scoase un alt trabuc şi-l aprinse.

— Poate ar trebui – continuă Mayla după o scurtă tăcere – poate ar trebui să organizăm nişte vânători, gen safari, pentru vânatul mare. Şi i-am aduna, astfel, pe toţi amatorii de frisoane şi senzaţii tari.

El o privi cu reproş:

— Scumpa mea, tu ar trebui să ştii că nimeni nu-i dispus să hăituiască vânatul mare, dacă îl pândeşte pericolul să-şi lase propria piele. Or, în cazul nostru, cele mai bune şanse ar fi de fifty-fifty, nivel arhisuficient ca să-i sperie pe vânătorii „de duminică”.

Teleecranul bâzâi. Joe se întoarse iritat: «Ce naiba…». Apăsă butonul. Ecranul se lumină şi deveni de un roz translucid. «Poftim, apel de la mare distanţă, s-ar zice.»

— Starport îl caută pe Joe Blaine, răsună vocea operatoarei.

— Eu sunt.

Pe ecran apăru o figură ascuţită – numai ochi, nas şi dinţi – cu trăsături şirete şi calculate, dar totuşi însufleţită de acel şarm care place femeilor. Era Lucky Woolrich, asociatul lui Joe Blaine.

— Ce mai vrei şi tu, deşteptule? îl muştrului Joe. Nu ştii că un apel interplanetar costă 8 credite minutul?

Lucky îi răspunse sec:

— Voiam numai să te întreb dacă s-a aranjat problema.

— Ce aranjat! zbieră Joe. Eşti nebun? Mie-mi ţâţâie fundu’ când fac chiar şi-un pas în afara hotelului…

— Trebuie să facem ceva, zise Woolrich. Zece milioane de credite nu-i o nimica toată!

— Aici, da, ai dreptate!

— Numai că e o chestie pe care eu n-o înţeleg. Pe toată durata construcţiei, n-a avut loc nici măcar un singur incident. Nimic nu s-a întâmplat, până ce n-am deschis. Ţie nu ţi se pare cam ciudat?

— Ciudat până la Dumnezeu! Nu pricep nimic, deşi am încercat…

Lucky reluă:

— Bine, dragă. Te-am chemat ca să-ţi spun că vin acolo. Ajung în vreo patru zile. Şi aduc cu mine un expert în depistarea găinăriilor de tot soiul.

— Nu de-un expert în găinării avem nevoie! i-o tăie scurt Blaine. Ci de-un expert în urechelniţe de mare, de-un expert în dragoni, de unul în şerpi înaripaţi. Şi nu numai de unul. De-o mulţime…

Lucky îi ignoră întreruperea:

— Dacă cineva ne poate ajuta, ăsta-i tocmai omul pe care l-am găsit. Mi-a fost recomandat la modul cel mai călduros. Se numeşte Magnus Ridolph. Este un geniu şi o celebritate. El e cel care a inventat Kaleidoscopul muzical.

— Exact de ce aveam nevoie. O să le cânte lighioanelor pân-or să cadă late.

— Termină cu prostiile, Joe! interveni Lucky. Opt credite pe minut e, pur şi simplu, pomană, dacă vorbim în termeni de afaceri.

— Am voie să mă distrez şi eu puţin, pe banii mei, mârâi Blaine. Zece milioane de credite zvârlite pe fereastră, la dracu' şi cu cele câteva mii pentru expertul tău în găinării…

— Ne vedem peste patru zile, încheie cu răceală Lucky.

Ecranul se stinse. Joe se ridică şi începu să se plimbe prin cameră în lung şi-n lat. Mayla îl urmărea, cu o mândrie posesivă întipărită pe chip. Ea, care îşi putea permite – dacă o dorea – să dea gata 49 din 50 de bărbaţi, găsea că Joe este cel mai „sexy” din câţi întâlnise vreodată.

Un bărbat înalt, noduros, purtând uniforma roşie şi albastră a hotelului, năvăli în cameră, cu paşi de cocostârc.

— Ce-i, Wilbur? întrebă morocănos Blaine.

— Doamne-Dumnezeule! Joe! O ştii pe cotoroanţa aia bătrână? Aia puţin ţicnită?

— Sigur c-o ştiu. Îi cunosc personal pe toţi cei trei clienţi. Ce-i cu ea?

— A atacat-o un dragon! Şi-ar fi reuşit s-o şi înhaţe dacă nu se pitula sub o bancă. A picat, aşa, din cer, mare cât o

casă. Doamne! Ce-i acum la gura ei! Zice c-o să ne dea în judecată, pentru că dihania a atacat-o în parcul hotelului.

Joe Blaine îşi trecu mâna prin părul rar, tuns scurt şi-şi înfipse dinţii în trabuc:

— Ţineţi-mă sau muşc pe cineva!

— Scumpule, vrei un pahar? sugeră Mayla.

Wilbur aprobă, adăugând:

— Dă-mi şi mie unul.

***

În carne şi oase, Lucky nu era atât de înalt cum părea pe ecran – abia dacă era cât Joe, însă mai zvelt şi, în plus, mai îngrijit.

— Joe, zise el, ţi-l prezint pe Mr. Ridolph. Expertul despre care ţi-am vorbit.

Cu un gest scurt, Lucky îi arătă un bărbat slăbuţ, cu barbă albă şi distinsă, care intrase în cameră, privind în jurul lui cu aerul unui puşti care vizitează menajeria unui circ.

Blaine îi aruncă o privire, apoi se întoarse, dezgustat, spre Lucky:

— Expert? Ţapul ăsta bătrân? Expert în ce? mârâi el, după care, schimbând tonul, i se adresă oaspetelui, plin de exuberanţă: Îmi pare bine, Mr. Ridolph. Sunt bucuros că aţi venit să ne ajutaţi. Prezenţa unui expert nu poate fi decât binevenită.

Magnus Ridolph strânse călduros şi îndelung mâinile ce i se întindeau:

— Da, da, sunt încântat şi eu, Mr. Woolrich.

— Eu sunt Woolrich, interveni prompt Lucky. Dânsul este Mr. Blaine.

— Îmi pare bine. (Şi Magnus Ridolph îl salută din cap, dorind parcă să demonstreze că nu se formalizează de întrerupere.) Este o staţiune foarte plăcută, liniştită şi odihnitoare, exact cum îmi place mie.

Blaine îşi ridică ochii la cer.

— Prea liniştită, domnule. Şi atmosfera ei odihnitoare mă scoate din minţi.

Lucky izbucni în râs şi-i trase o scatoalcă pe spate lui

Magnus Ridolph, care se întoarse şi-l măsură cu o privire rece.

— Nu vă lăsaţi amăgit, domnule, zise Lucky. Ăsta-i numărul lui pentru clienţi. Nu-l întrece nimeni la asta.

Joe îl măsură din priviri pe Magnus Ridolph, cu aerul unei gospodine care întoarce o bucată de carne, cam alterată, pe tejgheaua măcelarului, apoi oftă dezamăgit, clătinând din cap. Deodată, tresări. De afară răsună brusc o explozie de ţipete şi urlete sălbatice.

Lucky şi Joe schimbară o privire şi se repeziră la uşă. Sus, pe cer, aproape deasupra capetelor lor, două siluete imense îşi fâlfâiau aripile, sfâşiindu-se una pe alta cu ghearele lor ca nişte furci. Vântul aducea până la ei răgetele feroce ale acestora. Blaine îl apucă pe Magnus Ridolph de cot.

— Sunt cu miile! îi strigă la ureche. Abia aşteaptă să iasă cineva pe plajă. Trebuie să scăpăm de ei! Şi de urechelniţele de mare, cu cleşti lungi de patru metri, care infestează oceanul, precum şi de gorilele de-o jumătate de tonă, care au o mulţime de obiceiuri omeneşti. Ca să nu mai vorbim de şerpii înaripaţi!

— Mda, se pare că toate au caracteristici dintre cele mai feroce, zise Magnus Ridolph.

Pe cer, încăierarea viră, deodată, în direcţia lor şi cei trei se traseră, involuntar, înapoi.

— Atenţie! urlă Joe. S-o-ntindem!

Picături mari de sânge începură să şiroiască din înaltul cerului. Ghearele, ca nişte căngi imense, se înfigeau, sfâşiau, sfârtecau, iar urletele monştrilor îţi făceau părul măciucă. Una dintre dihănii cedă şi se desprinse, începând să alunece majestuos către sol.

Lucky scoase un ţipăt sugrumat.

Joe urlă:

— Nu, nu, nu…

Cu labele în sus, trupul sfârtecat cădea chiar peste ei. Distruse acoperişul hotelului şi se prăbuşi în sala restaurantului. Cioburi de sticlă ţâşniră în toate direcţiile, până la cincizeci de metri depărtare. Aripile membranoase,

agitate de convulsii, mai produseră ceva pagube, după care încetară să se mai mişte. Învingătorul, plutind planat, ateriză fornăind şi pufnind în mijlocul ruinelor şi începu să-şi devoreze tihnit victima.

Joe scoase ţipete nearticulate. Lucky făcu stânga-mprejur şi alergă la recepţie, de unde reveni cu o carabină aruncătoare de rachete.

— Ai să vezi acum, şopârlă nenorocită!

Suspină, ochi şi apăsă pe trăgaci. Hălci din dragon şi bucăţi din zidăria hotelului se răspândiră pe plajă.

O tăcere grea îi învălui. Apoi Blaine articulă răguşit:

— Gata! Suntem terminaţi!

Magnus Ridolph tuşi uşor, dregându-şi glasul.

— Poate că situaţia nu este chiar atât de disperată, cum pare la prima vedere.

— Nu văd în ce-ar consta diferenţa. Am feştelit-o, asta e! Kolama nu-i de nasul nostru şi gata. Cu cât vom accepta mai repede această evidenţă, cu atât vom avea mai puţine pagube.

— Hai, Joe, interveni şi Lucky, un pic de curaj. Poate că nu-i totul pierdut. Uite, Mr. Ridolph crede că mai avem o şansă.

Joe mârâi dispreţuitor.

— N-ar fi posibil să organizaţi un sistem de pază din elicopter, care să doboare orice dragon care apare? sugeră Magnus Ridolph.

Lucky îşi muşcă buzele:

— Eu, unul, aş vrea să ştiu de ce n-am avut niciun necaz până la inaugurarea construcţiei.

Joe clătină din cap:

— Mister de nepătruns. Câtă vreme au fost aici Molliii, totul a fost OK. Cum au plecat, au început ghinioanele.

Magnus Ridolph îl privi întrebător pe Lucky:

— Molliii? Cine-s ăştia?

— Ei, aşa le zice Joe indigenilor, îi răspunse Lucky. Ei ne-au ajutat la construcţia hotelului.

— Au săpat fundaţiile, adăugă Joe.

— Poate ar fi bine să-i păstraţi în permanenţă pe indigeni

prin preajmă, sugeră Magnus Ridolph.

Blaine clătină din cap:

— Nimeni nu le-ar suporta mirosul. Poate că tocmai duhoarea lor naturală îndepărtează sălbăticiunile. Dracu' ştie?

Magnus Ridolph analiză şi această ipoteză:

— Mda, ar fi posibil, dacă este deosebit de pătrunzătoare şi de greţoasă.

— O, din punctul ăsta de vedere…

Magnus Ridolph îşi mângâie gânditor bărbuţa.

— În fond, ce fel de fiinţe sunt Molliii ăştia? întrebă.

— Cum să spun…, începu Joe. Un fel de creveţi cam de un metru-jumate de înalţi, care se deplasează pe un fel de cioturi, în loc de picioare. Ce mai, nişte creveţi mari, cenuşii, cu ochi mari şi ficşi. Ăştia-s Molliii.

— Sunt inteligenţi? Aţi avut vreun fel de contacte cu ei?

— Hm! Presupun că pot fi consideraţi inteligenţi. Trăiesc în junglă, într-un fel de construcţii asemănătoare cu furnicarele, însă mult mai mari. Nu fac rău nimănui şi ne-au ajutat foarte mult. Noi îi plăteam cu tigăi, oale şi cuţite.

— Şi cum vă înţelegeaţi cu ei?

— Limba lor este o succesiune de orăcăituri (îşi ţuguie buzele într-un mod curios): «Oac, Orac, Odac, Oac». (îşi drese vocea) Asta vrea să spună: vino repede aici.

— Hm! făcu Magnus Ridolph. Şi cum ziceţi «pleacă de-aici»?

— «Uic, Kik, Kik.»

— Hm!

— «Uic, Kik, Kik» vrea să însemne: «m-am săturat de muncă azi». Le cunosc destul de bine jargonul.

— Şi ziceţi că animalele sălbatice nu i-au atacat niciodată?

— Nu. Doar de două ori s-au apropiat puţin de ei. O dată o gorilă şi altă dată un dragon.

— Şi ce s-a întâmplat atunci?

— Păi, se uitau la dihănii de parcă le-ar fi spus: «Ei, tu, de colo! Cin' te crezi?». Şi, atât gorila, cât şi dragonul au făcut stânga-mprejur şi-au şters-o. (Joe clătină din cap.)

Cred că i-a trăsnit duhoarea. E un fel de amestec de hazna, tăbăcărie şi mortăciune. Eu umblam numai cu mască filtrantă.

Woolrich interveni şi el:

— Am filmat totul, dacă vreţi să vă faceţi o idee…

Magnus Ridolph încuviinţă grav din cap:

— Da, asta s-ar putea dovedi util. Când pot vedea filmele?

— Luaţi-o pe-aici, indică Joe cu mâna şi adăugă morocănos: Le puteţi viziona cât vă place, dar degeaba, dacă nu le simţiţi miroazna…

— Ei, e şi asta ceva…, zise Lucky.

Primele imagini arătau un peisaj sălbatic – plaja, oceanul azuriu, liziera încâlcită şi de netrecut a junglei. Modulul de explorare se afla pe plajă şi Joe, alături, făcea semne prieteneşti cu mâna camerei de luat vederi.

Secvenţa următoare îi arăta pe Molliii săpând fundaţia. Munceau ghemuiţi, cu gâturile încordate, aruncând nisipul în jerbe înaintea lor, adâncind tranşeele. Aspectul lor era mult mai uman decât ar fi lăsat s-o bănuiască descrierea lui Joe: erau nişte fiinţe cenuşii, cu mustăţi lungi şi corpuri moi, segmentate; ochi mari, roşii şi globuloşi, părând orbi în fixitatea lor; picioare cornoase, arcuite; o zonă concavă în jurul gurii.

Magnus Ridolph se aplecă înainte:

— Au un stil de a săpa cu totul neobişnuit!

— Întocmai, zise Blaine. Dar e foarte eficace. Pur şi simplu, suflă nisipul.

Magnus Ridolph se foi pe scaun:

— Sunteţi bun să-mi reluaţi scena asta, vă rog?

Cu un oftat plictisit şi o ocheadă exasperată la adresa lui Lucky, Joe se conformă. Revăzură indigenii ghemuiţi, nisipul ridicându-se în jerbe, în timp ce era expulzat din tranşee, părând a fi pulverizat de un puternic jet de aer comprimat.

Magnus Ridolph se lăsă pe spătarul fotoliului:

— Foarte interesant.

Imaginile continuau să se deruleze. Acum se filma sfârşitul turnării plăcii de beton a fundaţiei. Vreo duzină de

indigeni cărau o bârnă.

— Îi auziţi? Ascultaţi… Joe amplifică sunetul. Putură auzi o suită de zgomote stridente, cu intonaţii alternând între acute şi grave.

«Cuik, Cuiiiik» – răsună o voce autoritară.

— Ăsta sunt eu! zise Joe. Le-am spus să ridice capul, să-i putem filma.

Toate capetele conice şi mustăcioase se întoarseră ca la comandă.

«Kik, Kik, Kik» – se auzi din difuzor.

— Asta înseamnă: «Gata, toţi la treabă!» – continuă Blaine şi, după câteva minute, adăugă: Acum vine dragonul. Ei l-au văzut primii… Ia uitaţi-vă la ei… Îi vedeţi? Sunt foarte agitaţi… După aia l-am văzut şi eu.

Obiectivul se îndreptă spre cer şi focaliză un corp alungit ca o sticlă, coborând agitându-şi aripile, ocupând, practic, întregul câmp vizual. Imaginea tresări, deveni neclară şi, brusc, prezentă un cu totul alt unghi de vedere, de-a dreptul bizar.

— Eee… acuma… am… hm, hm… pus jos camera, zise Joe. Ia ascultaţi-i pe Molliii!

Din difuzor se revărsă un torent de orăcăituri stridente, care deveniră din ce în ce mai ascuţite, apoi amuţiră deodată.

— Acum – continuă Joe –, stau şi se uită la el, nemişcaţi… şi, hop… dragonul le-a simţit mirosul. Şi, probabil, îşi zice: mulţumesc, m-am săturat, mai bine rod coajă de copac… gata!… a tulit-o!

Cadrajul bizar dispăru şi perspectiva redeveni normală. Dragonul nu mai era decât un punct nelămurit pe cer.

— Secvenţa următoare o să vă prezinte apropierea gorilei… Uite-o!

Spectatorii văzură un soi de antropoid, cu blană rară, ochi roşii, mari cât farfuriile şi un rând de săculeţe de forma ghindei atârnându-i sub maxilar. Se lăsă să cadă dintr-un copac şi se apropie, în salturi ascuţite, pentru a se opri brusc şi a face loc contemplării tăcute. Gorila făcu stânga-mprejur, îşi ridică braţele spre cer,— într-un gest de

dezgust, aproape caraghios, şi o luă la goană.

— Oricare le-o fi metoda, comentă Lucky, este deosebit de eficace.

Magnus Ridolph zise, pe un ton gânditor:

— Mda, nişte specimene deosebit de dezagreabile.

— Ehe! mormăi Joe. Şi încă n-aţi văzut urechelniţele de mare!

Magnus Ridolph se ridică:

— Cred că am văzut destule pentru seara asta. Dacă îmi veţi permite, m-aş retrage să mă odihnesc puţin.

— Sigur, sigur, zise Lucky, pe un ton absent. Wilbur o să vă arate camera.

— Mulţumesc, spuse Magnus Ridolph şi părăsi încăperea.

— Ei bine! zise Blaine, plin de ironie. Halal detectiv!

— Hai, Joe, se alintă Mayla, luându-l drăgăstos de gât, nu fi rău. Eu îl găsesc nostim. Atât de demodat şi atât de dichisit. Şi bărbuţa lui, nu ţi se pare că-i adorabilă?

— Magnus Ridolph ăsta e o capacitate, supralicită şi Lucky, dar pe un ton nu tocmai convins.

— Tipu' ăsta-i un guguştiuc! zise Joe. N-aţi băgat de seamă cum a tresărit când a ţâşnit gorila din copac? Nu-i decât un ţap bătrân şi fricos…

— Mă scuzaţi, îl întrerupse Magnus Ridolph, care revenise pe nesimţite în cameră, mi-aţi putea încredinţa filmul? Aş vrea să-l studiez prin dispozitivul de macro-proiecţie.

În cameră se lăsă o tăcere jenantă.

— Ăăă… sigur… luaţi-l, reuşi să articuleze Woolrich, în cele din urmă.

Magnus Ridolph scoase caseta din proiector.

— Vă mulţumesc foarte mult. Bună seara.

Joe aşteptă ca uşa să se închidă, apoi se întoarse şi zise, bâlbâindu-se de furie:

— Lucky, te-am crezut om cu scaun la cap! Când mi-ai spus că aduci un expert, te-am crezut pe cuvânt. Da' uită-te şi tu puţin la ăsta. E complet zaharisit. Nu pricepe nimic.

— Stai, Joe, interveni Mayla, nu te pripi. Adu-ţi aminte – şi de mine ziceai că-s proastă. Nu-i aşa? Chiar tu mi-ai zis-o.

— Ah-h-h-h! oftă înciudat Joe. Ăsta nu face nici doi bani…

— Eu m-aş gândi mai bine la cele zece milioane de credite, îl sfătui Lucky. O grămadă de bani…

Blaine se îndreptă în fotoliu:

— Ştiţi ce-am să fac?

— Ce?

— Am să mă duc la sălaşul Molliiilor. Să văd de unde le vine duhoarea aia. Orice ar fi, tot o s-o putem analiza şi poate o să reuşim s-o prelucrăm pentru a-i mai reduce duhoarea.

— Scumpule, dar nu-i cumva periculos?

— Tu crezi că *asta* acţionează? întrebă mirat Lucky.

— Nu, nu cred, rânji Joe. *Sunt sigur!*

***

Combinezonul colonial al lui Joe era cel mai bun din câte putuse găsi. Ţesătura metalică reflecta căldura solară. În acelaşi scop, sfera de plastic care îi înconjura capul avea o calotă argintată în creştet. Cizmele i se mulau pe picioare ca o a doua piele. Răsucind o valvă, putea să-şi umfle cu aer nişte flotoare, care-i permiteau să traverseze mlaştinile, fără să se afunde. O micro-centrală instalată pe spinare pompa în jurul lui aer curat şi furniza curentul electric necesar micro-emiţătorului radio, precum şi pentru funcţionarea mini-reflectorului şi a pumnalului electronic, pe care le purta la brâu. Buzunarul ventral conţinea raţii alimentare concentrate, pentru trei zile şi o saltea pneumatică dintr-o ţesătură foarte solidă, însă atât de fină, încât, odată dezumflată, încăpea într-un singur căuş de pumn. Pe umăr purta o carabină lans-rachete şi o banderolă cu o duzină de proiectile.

***

Porni dis-de-dimineaţă, când Magnus Ridolph încă dormea. Lucky îl privi îndepărtându-se şi pe chipul lui nu se putea citi îngrijorarea. Dumnezeu îi ocroteşte pe beţivi şi pe nebuni; deci Joe era de două ori protejat. Mayla nu era însă la fel de liniştită şi Lucky fu nevoit s-o reţină cu forţa, până când Joe dispăru din vedere. Ţipetele ei îl urmăriră în timp ce înainta anevoios pe nisipul plajei, către zidul ameninţător

al vegetaţiei. Găsi o potecă şi se afundă în penumbra verde.

Când fu împresurat din toate părţile de junglă, se opri ca să se orienteze. Şerpii înaripaţi îl puteau ataca şi doborî, îl puteau încolăci, însă ţesătura fină extra-rezistentă a combinezonului îl proteja de colţii lor ascuţiţi. Îşi ridică privirea cu băgare de seamă. Se uită cu teamă în sus. În mod cu totul bizar, expediţia în care pornise i se părea mult mai puţin urgentă decât în seara din ajun. Magnus Ridolph… sigur că da… el ar fi trebuit să-i cerceteze pe indigeni. Că doar pentru asta îl plăteau! Joe îşi muşcă limba. O să-l ţină minte pe Lucky pentru boacăna asta, câte zile o trăi.

Mai cercetă o dată, din ochi, tufişurile şi frunzişul arborilor, verde-auriu unde razele soarelui reuşeau să străbată, sau verde-sumbru acolo unde straturile de vegetaţie erau mai groase. Insecte vioaie zburau în spaţiile mai degajate, traversând fulgerător razele de lumină. Sus, sus de tot, se legănau imense frunze verzi, inflorescenţe purpurii, galbene şi negre, liane de un albastru viu. Un şarpe putea fi ascuns acolo, pândindu-l, gândi Joe. Sau vreo gorilă care l-ar putea auzi apropiindu-se. Hm! – exclamă el şi amplifică volumul micro-receptoarelor sonice, până când putu auzi bâzâitul insectelor. Fiecare pas al său făcea tot atâta zgomot cât prăbuşirea unui arbore.

Îşi continuă drumul mai în largul său; zgomotul produs de bătaia scurtelor aripi ale şerpilor ar fi trebuit să-l avertizeze cu mult înainte de atacul propriu-zis.

Cărarea şerpuia, fără să opteze pentru o direcţie bine determinată, ocolind trunchiuri de arbori gigantici, urcând şi coborând pante. Joe se simţea pierdut încă de pe acum. De două ori auzi fâlfâitul unor aripi şi, o dată, zgomote de crengi zdrobite, dar mai înaintă încă vreo milă până când să fie deranjat cu adevărat. De o gorilă.

Joe auzi frunzişul agitându-se şi mârâitul animalului, în timp ce se căţăra într-un arbore; apoi urmă un interval de tăcere, în care se simţi observat. După aceea, iarăşi zgomote de crengi rupte, apropiindu-se făţiş. Îşi ridică arma

şi viză blana împestriţată. Se opri însă la timp. Dumnezeule! Uitase de microfon! Îi micşoră în grabă sunetul. Detunătura i-ar fi pulverizat timpanele. Ochi din nou şi acţionă trăgaciul. O parte a junglei deveni o sferă vidă de orice, cu marginile fumegânde şi zdrenţuite.

Joe ridică din nou nivelul recepţiei sonore a microfonului şi o porni iar la drum. Merse vreo trei ore, în care timp mai ucise cinci şerpi cu pumnalul laser şi alte două gorile. Din când în când, era nevoit să-şi croiască drum cu pumnalul, într-atât de încâlcite erau lianele, crengile şi mlădiţele vegetaţiei. După tot drumul parcurs, jungla părea riguros aceeaşi, ca în clipa în care pătrunsese în ea.

— «Pâş, pâs, pâs!» auzi el. Se opri şi aşteptă. Deodată, apăru un Molliii. Acesta se opri şi-l privi cu ochii săi roşii şi inexpresivi. Blaine nu remarcă nicio modificare a ţinutei sau vreun semn de surpriză.

— Scuik! zise Joe (adică, „Bună ziua!”).

— Kik, Kik! răspunse indigenul. Îl ocoli pe Blaine şi-şi continuă drumul. La rândul său, Joe săltă din umeri şi îşi reluă marşul.

Câteva momente mai târziu, pătrunse într-un luminiş cu diametrul de vreo sută de metri. În mijloc se ridica o construcţie conică, înaltă de vreo şaptezeci de metri, din crengi împletite şi cimentate cu un fel de noroi uscat, cam în felul în care-şi construiesc viespile stupul. Era structurată în jurul trunchiului unui copac, a cărui coroană imensă o proteja de soare.

Joe Blaine se opri. Cei cinci Molliii care se foiau prin luminiş nu-i dădură nicio atenţie. De altfel, nici Joe nu păru interesat de obscurele lor preocupări; altul era obiectivul său: sursa mirosului pestilenţial pe care îl degajau. Cu mare prudenţă, îşi deschise grila căştii. Izbit în plin de miros, se clătină pe picioare şi trânti violent viziera căştii, simţind cum îi lăcrimează ochii. Duhoarea era atât de intensă, de dezgustătoare, de pătrunzătoare, încât părea materială.

De unde dracu’ venea?

În cealaltă parte a luminişului observă o mică vale, adăpostind o mocirlă în care trândăveau, lungiţi, mai mulţi

Molliii. Blaine se apropie şi-i privi. Un alt grup de Molliii apăru din pădure, cărând nişte coşuri mari. Unele dintre ele conţineau nişte bule negre şi cărnoase; în altele se vedeau nişte blocuri gri-verzui, cam de zece centimetri lungime şi, în fine, în celelalte, nişte cilindri roz, ce păreau a fi decupaţi din pulpele zemoase ale unor pepeni verzi gigantici.

Molliii îşi goliră coşurile în mocirlă. Apoi se dădură înapoi, privind intens la grămăjoarele colorate. Bulele negre se sparseră, blocurile verzi se topiră şi cilindrii roz se lichefiară, întinzându-se ca uleiul. În numai câteva secunde se încorporaseră toate în mixtura omogenă a mocirlei.

«Aşa, deci», gândi Joe. «Atât hrana, cât şi arma chimică au aceeaşi sursă.» Se apropie de mocirlă şi o cercetă din ochi. Molliii tolăniţi în noroi nu-i acordară nici cea mai mică atenţie. Se aplecă şi recoltă o mostră din mixtura verde-negricioasă, într-un borcan pe care îl închise apoi cu grijă. Era suficient pentru o analiză. «Bună treabă», se felicită în gând. «Şi acum, înapoi la hotel!»

Privi spre cealaltă margine a luminişului şi ochii i se măriră de uimire. Printr-o spărtură a vegetaţiei se zărea o porţiune de nisip alb, strălucitor, iar dincolo de el, o pată albastră sinilie. Era oare posibil?

Traversă în grabă luminişul şi privi prin breşa din frunziş. Da. Era plaja şi oceanul. Hotelul se înălţa la mai puţin de-un kilometru, undeva în dreapta sa. Joe îşi trase un pumn în cască. Trei ore de mers prin junglă!

***

Blaine îl găsi pe Woolrich în birou. Lucky ridică mirat privirea.

— Salut! Nu te aşteptam atât de devreme! (îşi încreţi nasul.) Hm, nu prea miroşi frumos, Joe.

— Asta şi doream, zise Blaine. Iată corpul delict. Dacă n-o să-i alunge pe monştri, să nu-mi spui mie Joe Blaine.

— Ia-o dracului de-aici! ţipă Lucky, încercând să-şi ţină respiraţia. Pute şi prin sticlă.

— Cred că s-a vărsat puţin pe borcan, zise Joe şi-şi povesti păţaniile.

Figura ascuţită a lui Lucky deveni sceptică:

— Ei, şi-acum?

— Păi, acum o să testăm drăcovenia asta. Unul dintre noi o să se ungă cu ea şi o să se plimbe pe plajă. Celălalt o să stea de pază cu arma lans-rachetă, aşa, pentru orice eventualitate. Dacă dragonii se vor arăta, iar după aceea o vor roi, înseamnă că am găsit soluţia.

Lucky lovi cu palma deschisă în tăblia biroului:

— Excelentă idee. Ei bine, continuă el pe un ton volubil, fiindcă tu deja trăsneşti de strâmbi nasul, poţi foarte bine să faci pe momeala.

Joe îl privi aiurit:

— Eşti nebun, Lucky! Cred că ştii că *eu* sunt cel care filmează! Deci *tu* trebuie să fii pe plajă!

După vreo jumătate de oră de ciorovăieli, reuşiră să se pună de acord: Magnus Ridolph va fi cobaiul.

— Nu cred c-o să vrea…, zise Woolrich pe un ton de îndoială.

— Păi ce, crezi c-o să pierdem timpul întrebându-l? De ce-l plătim? Până acu' n-a mişcat nici măcar un deget. Ar trebui să fie bucuros c-am rezolvat problema în locul lui.

— Poate că el n-o să vadă lucrurile din acelaşi punct de vedere.

Joe deschise un sertar al biroului şi scoase un vaporizator metalic.

— Vezi ăsta? Este Somnol, care-i utilizat pentru potolirea beţivilor şi scandalagiilor. Îi administrăm un jet şi nici n-o să ştie ce i se întâmplă. Unde-i acum?

— În atelier. Meştereşte încă de dimineaţă ceva la strung.

Blaine bombăni dispreţuitor:

— Ei, dar depăşeşte orice limită! El trebuia să fie creierul, coordonatorul, eroul principal şi, când colo…, noi facem treaba în locul lui. Las' că punem noi lucrurile la punct! Şi-o să-l facem să-şi câştige banii, vrând-nevrând.

Lucky se ridică, cu inima îndoită:

— Poate c-ar fi mai bine să-i cerem părerea…

— Nu, e mai bine cum zic eu, îl contrazise Joe. Nu există niciun pericol. Noi ştim că drăcovenia asta funcţionează. Nu

i-ai văzut pe Molliii cum se plimbă peste tot, fără nicio problemă? Unde mai pui că noi vom fi în apropiere, cu armele pregătite.

Îl găsiră pe Magnus Ridolph în atelier, ocupat cu polarizarea unui tub de metal roşu. Îşi ridică ochii când ei intrară, îi salută din cap şi apoi fixă tubul în orificiul unei cupe metalice. Adaptă la tub o conductă flexibilă şi introduse tot asamblajul într-un oscilator, după care răsuci un buton. Un zgomot uşor, ca un zumzăit, ca o adiere de vânt, răsună în atelier. Magnus Ridolph urmărea cu atenţie variaţiile indicatorului osciloscopului.

— Mda, murmură el, deci cam aşa.

— Ce mai faceţi, Mr. Ridolph? întrebă Blaine cu jovialitate, ţinând o mână ascunsă la spate.

Magnus Ridolph îi aruncă o privire rece şi apoi îşi întoarse ochii la aparatul său, pe care îl decuplă de oscilator.

— Tocmai mă ocupam cu perfecţionarea unui anume principiu muzical…

Pşşşşşşt! – sfârâi aerosolul cu Somnol. O fină aură de ceaţă înconjură chipul distins al lui Magnus Ridolph. Bărbia îi căzu, corpul îi înţepeni şi se prăbuşi pe podea.

— L-ai auzit, Lucky? întrebă Joe, lovind cu piciorul tubul de metal pe care Magnus Ridolph îl mai ţinea încă strâns în pumn. Dumnealui îşi pierde timpul cu muzica şi noi suntem în rahat pân-la gât!

Lucky interveni împăciuitor:

— Am impresia că i-a cam aiurit mintea kaleidoscopul ăla muzical. Era totuşi un om de valoare, cel puţin aşa mi s-a spus.

— Am impresia că n-ai auzit tu bine, îl contrazise Joe. Acum, hai să-l cărăm pe plajă, ia roaba aia de colo. Este exact ce ne trebuie.

Târâş-grăpiş, cărară corpul inert al detectivului de-a lungul celor două sute de metri de plajă, luptându-se cu nisipul fin şi cu soarele arzător.

— Eu cred că-i destul, zise Blaine, gâfâind. Hai să-l ungem acum şi, după aia, ne ascundem sub arborii de colo.

Eu, unul, mă simt cam nervos când mă aflu aşa, descoperit. La ora asta a dimineţii dragonii foiesc ca muştele.

Răsturnară roaba şi-l întinseră pe Magnus Ridolph pe nisip, după care Blaine îi vărsă, pur şi simplu, lichidul negru şi vâscos pe piept.

— Puah! exclamă scârbit Lucky. Duhoarea se simte chiar şi contra vântului.

— Da, da, este foarte pătrunzătoare! întări satisfăcut Joe. Când îmi pun ceva în minte, apăi neapărat trebuie să-mi iasă întocmai. Hai, c-am terminat treaba. De altfel, uite, a şi apărut un dragon!

Alergară până la liziera junglei şi se ascunseră în tufişuri. Umbra din ceruri se mări rapid şi se transformă într-un monstru înaripat. Joe îşi armă carabina.

— Aşa, pentru orice eventualitate, se justifică.

Dragonul continua să se apropie. Observă silueta inertă a lui Magnus Ridolph şi începu să coboare, în cercuri tot mai strânse.

Deodată, Lucky tresări şi-şi lovi fruntea cu palma:

— Măi frate, abia acum mă gândesc!

— La ce, mă rog? întrebă sec Joe.

— Păi, dacă porcăria aia are sau nu efect, o s-o ştim abia când dragonul o să fie mult prea aproape. Şi atunci…

— Fii serios! i-o tăie Joe. O să meargă. Trebuie să meargă!

Dragonul se lăsă pe plajă şi începu să înainteze greoi.

Douăzeci de metri…

— N-are niciun efect! chiţcăi isteric Lucky.

Zece metri… Blaine îşi ridică puşca, apoi o coborî.

— Trage, Joe! Pentru numele lui Dumnezeu, trage o dată!

— Nu pot! gemu Blaine. Îl fac bucăţi şi pe Ridolph.

Lucky Woolrich o luă la fugă pe plajă, urlând şi ţopăind ca un apucat. Dragonul nu-i acordă însă nici cea mai mică atenţie.

Cinci metri… Magnus Ridolph schiţă o mişcare. Poate că duhoarea lichidului negricios îl făcuse să-şi vină în fire, sau poate că intuise iminenţa pericolului. Îşi scutură capul şi se

ridică într-un cot. Dură dezmeticire pentru cineva care se trezeşte nas în nas cu un monstru.

Dragonul îşi căscă botul, îşi întinse capul şi maxilarele clămpăniră. Magnus Ridolph se rostogoli şi scăpă ca prin urechile acului.

Blaine îşi scutură capul:

— Drăcia aia nu-i bună de nimic!

Dragonul ţopăi caraghios şi-şi întinse din nou botul. La rândul său, Magnus Ridolph eschivă din nou şi colţii monstruoşi muşcară aerul, la câţiva centimetri de coastele lui. Magnus Ridolph duse febril la buze tubul de metal care-i rămăsese în mână, îşi umflă obrajii şi începu să sufle, să sufle, să sufle…

Dihania îşi trase brusc capul înapoi, ca o ţestoasă de coşmar. Labele şi aripile membranoase zvâcniră spasmodic. Magnus Ridolph continuă să sufle. Dragonul scoase un muget înfiorător şi, cu o grabă care ar fi fost comică în alte împrejurări, se îndepărtă, clătinându-se ca beat. Îşi desfăcu aripile gigantice şi-şi luă greoi zborul spre larg.

Magnus Ridolph căzu în genunchi pe nisip. Rămase o vreme nemişcat, părând golit de orice forţă. Apoi îşi privi vestonul, altădată alb, imaculat, acum însă pătat de sus până jos de lichidul negru şi vâscos. Vântul îşi schimbă direcţia, purtând duhoarea până în ascunzişul celor doi. Pe Joe îl apucă tusea şi Magnus Ridolph îşi întoarse încetişor capul, privind spre ei. Cu aceeaşi lipsă de vlagă, se ridică, îşi aruncă vestonul şi se îndreptă spre hotel.

***

La ora mesei, Magnus Ridolph apăru dichisit, elegant, ferchezuit, ca scos din cutie. Barba sa albă fusese periată cu atâta grijă, încât căpătase aspectul strălucitor şi vaporos al norilor cu care pictorii îşi înconjoară îngerii. Iar comportamentul său era ciudat de amabil şi binevoitor.

Lui Lucky şi lui Joe li se ridicară pietrele de pe suflet văzându-l atât de binedispus. Se aşteptaseră la incriminări furioase, la ameninţări, la pretenţii de daune. Or, buna dispoziţie manifestată de Magnus Ridolph îi surprinse în modul cel mai plăcut şi-i făcu să-i răspundă cu o cordialitate

slugarnică. Mayla, chinuită de o migrenă, nu era prezentă.

Blaine ţinu să-i prezinte împrejurările în care deciseseră să procedeze la respectivul experiment, iar Magnus Ridolph manifestă cel mai sincer interes.

Lucky merse până într-acolo, încât îşi permise chiar să glumească:

— ...şi când l-ai privit în urechi pe dragon, măi frate! Îţi jur că barba ţi s-a zbârlit la orizontală, de parc-ar fi fost electrizată!

— E de la sine înţeles că noi te-am „acoperit” tot timpul, comentă Joe. L-am ţinut în colimator până când a întins-o. O mişcare greşită şi-l făceam praf!

— Dar tubul ăla ce era, Magnus? se interesă Joe. A funcţionat al dracului de bine. Fantastic!

Apoi, dându-i un cot lui Lucky, adăugă:

— Vezi? Ţi-am zis eu că-i un tip deştept!

Magnus Ridolph schiţă un gest de modestie:

— Nu-i decât o simplă punere în practică a celor aflate din filmele pe care mi le-aţi prezentat ieri.

— Cum adică? întrebă Joe, aprinzându-şi un trabuc.

— Aţi remarcat cutia de rezonanţă a Molliiilor? E ca un paraboloid având vibratorul amplasat în focar. Asta le permite un control extrem de precis al sunetelor. Deplasând vibratorul, pot dirija frecvenţa şi forţa ultrasunetelor în direcţia dorită. Nu m-ar mira dacă nu cumva pot chiar să vizualizeze, într-un fel sau altul, undele sonice. Cu alte cuvinte, îşi folosesc vocile după cum o fac oamenii cu ciocanele cu aer comprimat, numai că în registru ultrasonic. Am bănuit asta de când i-am văzut cum sapă fundaţiile. Ei nu spulberă nisipul cu ajutorul jeturilor de aer, ci cu unde de presiune sonică.

— E limpede ca lumina zilei! mormăi Joe, scuipând scârbit un fir de tutun. Tot aşa îşi omogenizează ei şi porcăria aia a lor de mocirlă împuţită. Aruncă totul înăuntru şi după aia stau şi se uită, în timp ce prostiile alea par să se topească şi să se amestece singure.

Lucky îi aruncă lui Joe o privire plină de reproş; nu era bine să-i readucă aminte lui Ridolph de mocirlă şi de lichidul

negru şi greţos.

Magnus Ridolph îşi aprinse o ţigară, suflă gânditor fumul spre tavan şi continuă:

— Când vreun animal îi atacă, dirijează spre el un jet de unde de presiune ultrasonică, pe frecvenţe care îl deranjează cel mai tare pe acesta. Mai mult, este foarte probabil că-l direcţionează spre un loc foarte sensibil, ochiul, spre exemplu. Un studiu atent al benzii sonore n-a făcut decât să-mi confirme teoria. Am identificat, foarte clar, puternice emisiuni sonore, în gama de frecvenţe inaudibile pentru noi, oamenii. Am calculat frecvenţa care părea cea mai eficace şi am construit imediat emiţătorul adecvat.

Joe şi Lucky încuviinţară din cap, plini de o admiraţie ostentativă: «Extraordinar, cum de s-a prins de chestia asta?!» «I-auzi, domnule! Nemaipomenit!»

Magnus Ridolph surâse cu îngăduinţă:

— În ceea ce priveşte hotelul, vă recomand instalarea mai multor oscilatoare, care să funcţioneze non-stop, astfel dispuse, încât să creeze în jurul domeniului o perdea de vibraţii cât mai eficace. Oricare inginer de sunet competent poate să vă instaleze un astfel de ecran de protecţie.

— Perfect! exclamă Lucky.

— Am să angajez unul imediat, adăugă Blaine. Ce noroc am avut să te-ntâlnim!

Magnus Ridolph înclină politicos din cap:

— Mulţumesc. Poate că întâlnirea noastră se va dovedi la fel de profitabilă şi pentru mine.

Intrigat, Blaine îi aruncă o privire bănuitoare. Lucky se grăbi să intervină:

— În ceea ce priveşte onorariul domnului Ridolph, Joe, noi discutaserăm despre cinci mii de credite…

— Să-l rotunjim la zece mii, îl întrerupse grăbit Joe, scoţându-şi stiloul. Consider că merită din plin.

— Domnilor, domnilor, murmură Magnus Ridolph. Sunt, pur şi simplu, copleşit de generozitatea dumneavoastră. Eu, unul, m-aş mulţumi cu onorariul convenit.

— Păi… ăăă… cum să spun…, se bâlbâi Joe, fluturându-şi

stiloul.

— Doar n-o să credeţi c-o să accept cinci mii de credite pentru… hm… pentru incidentul fără urmări din după-amiaza aceasta?

— Chestia e, zise Joe, că nu poţi şti cum reacţionează oamenii. Unii sunt în stare să te târască prin tribunale… ha, ha!… numai pentru un fir de păr găsit în supă. Numai că… În cazul dumitale… – se întrerupse şi continuă pe un ton jalnic – am procedat, pur şi simplu, fără să ne gândim.

Ridolph se încruntă cu un aer gânditor.

— Mda, făcu. Dacă aş fi posedat un simţ mai accentuat al propriei demnităţi, un flecuşteţ de cinci mii de credite ar fi riscat, din contră, să mă jignească şi mai tare! Dar, fiind cel care sunt, am convingerea că putem lăsa problema să se rezolve de la sine.

— Da, da, interveni Lucky, plin de entuziasm. Ca între gentlemeni.

Joe Blaine îşi morfolea trabucul între dinţi, privind în gol şi încercând să intuiască aluziile implicate într-o asemenea formulare.

— Bine, de acord, zise el, nu tocmai convins. Scrise cecul şi i-l întinse detectivului: Poftim!

— Mulţumesc. Magnus Ridolph luă cecul, îl împături cu grijă şi-l puse în buzunarul de la piept. Dacă sunt bine informat, concesiunea voastră se opreşte la vreun kilometru de plajă, nu-i aşa?

Blaine încuviinţă din cap:

— Cam pe unde am ieşit eu din junglă azi dimineaţă. Poate ceva mai departe.

Magnus Ridolph zise, cu un aer absent:

— Cu cât e mai aproape de sălaşul Molliiilor, cu atât mai bine.

— Ce? Ce vrei să spui cu asta?

Magnus Ridolph îşi ridică surprins privirea:

— Nu v-am zis nimic despre proiectul meu de fabricare şi îmbuteliere? Nu? Asta-i bună! Chiar azi am solicitat, prin unde hiperspaţiale, un permis pentru utilizarea plajei.

Joe şi Lucky îşi întoarseră brusc capetele şi-l priviră

aiuriţi. Păreau nişte vietăţi din junglă, care, acţionând maneta cu momeală, au declanşat singure blitz-ul aparatului care i-a fotografiat.

— Uzină de fabricare?

— Ca să îmbutelieze ce?

Magnus Ridolph le răspunse pe un ton pedant:

— Pentru moment m-am gândit să utilizez denumirea comercială de Mephitolină, care, într-o oarecare măsură, defineşte, implicit, şi produsul.

— Dar…, rostiră în cor Joe şi Lucky.

— Din cunoştinţele pe care le posed, continuă Magnus Ridolph, plin de răbdare, ştiu că o pomadă, un unguent sau un produs cosmetic, cu cât are un miros mai greţos, cu atât este mai căutat şi are o valoare terapeutică şi psihologică mai ridicată. Din acest punct de vedere, acel lichid indescriptibil de odios, pe care l-aţi utilizat în experimentul dumneavoastră de astăzi, numai cu foarte mare dificultate va mai putea fi îmbunătăţit. Mephitolină, îmbuteliată în mod corespunzător şi beneficiind de un ambalaj atrăgător, se va dovedi, fără doar şi poate, de o valoare inestimabilă în tratamentul afecţiunilor psihosomatice.

— Dar…

— Ar fi posibilă, cred, utilizarea Mephitolinei şi drept fixator, în industria parfumurilor, având în vedere gradul de persistenţă pozitivă, net superior ambrei gri, moscului sau substanţelor de sinteză. Personal, întrevăd şi şanse excelente de vânzare către universităţile libere, lojile masonice şi asociaţiile secrete, produsul fiind perfect adaptat utilizării în ritualurile iniţiatice.

Magnus Ridolph îi privi pe Joe şi pe Lucky cu maximă seriozitate.

— Ţin să vă mulţumesc amândurora, pentru că dumneavoastră aţi fost cauza indirectă a acestui nesperat noroc. Trebuie adăugat şi faptul că Clubul de vacanţă stelar va beneficia, fără îndoială, de prosperitatea uzinelor de Mephitolină. Este mai mult decât o certitudine că muncitorii uzinei îşi vor cheltui o bună parte din salarii în barurile şi localurile dumneavoastră, aflate la mai puţin de 3 minute

de mers pe jos…

— Ascultă, zise Blaine, cu o voce scârţâind ca un camion antic pe un drum cu pietriş, cred că ţi-e clar că o uzină de îmbuteliere a acelui lichid împuţit, la numai câteva sute de metri de hotel, îi va pune pe fugă pe clienţi chiar din clipa sosirii.

— Nici vorbă, îl contrazise Magnus Ridolph. Din contră. Uzina de Mephitolină va îmbunătăţi atmosfera şi culoarea locală a amplasamentului. După părerea mea, Clubul de vacanţă şi uzina se vor completa reciproc. Ar trebui să vă gândiţi şi voi cum ar suna: „Clubul de vacanţă stelar – Primul Sanatoriu-spital al galaxiei” sau „Orice aţi avea, cu Mephitolină veţi trata” sau… În sfârşit, ceva de genul ăsta. Vedeţi doar – şi Magnus Ridolph zâmbi stingherit –, eu nu-s decât un visător îmbătrânit. Şi nici nu prea am talent în afaceri. Voi doi însă aţi fi mult mai pricepuţi în conducerea unui laborator medical modern. Eu cred că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă v-aş vinde drepturile mele… să zicem, pentru 25 de mii de credite. Batem palma?

Mut de furie, Joe Blaine scuipă dezgustat.

— Ia te uită! îl ironiză Lucky. Asta-i afacerea pe care ne-o propui? N-ai nici fabrica, nici nu ştii dacă drăcovenia asta e bună la ceva şi vrei să ne-o vinzi nouă…

Raţionamentul lui Lucky păru să-l impresioneze pe Magnus Ridolph. Îşi mângâie gânditor barba.

— Mda, argumentaţia este judicioasă. Dar, în fond, cum putem fi siguri de eficacitatea Mephitolinei? Răspunsul logic ar fi: prin testare. Hm!… la prima vedere, se pare că aveţi acnee… Da, da… exact… Dumneavoastră, Mr. Blaine, se pare că suferiţi de o inflamare a pielii. Din cauza căldurii, nu-i aşa?

— Da, din cauza căldurii! i-o tăie Joe.

— Hai să testăm Mephitolina. Fiecare dintre dumneavoastră îşi va unge iritaţiile cu Mephitolină sau – şi mai bine – veţi face o baie cu Mephitolină. Va fi o experienţă edificatoare. Dacă, după aceea, starea dumneavoastră nu se va ameliora, vom şti că Mephitolină nu dă rezultate decât în tratamentul psihologic şi, în acest

caz, preţul meu se va reduce la 15 mii de credite. Este de la sine înţeles că dacă dumneavoastră doi nu veţi şti să profitaţi de această ocazie, eu nu-mi pot permite să renunţ la construcţia fabricii.

Se aşternu o tăcere grea.

— Ei bine, Joe, zise într-un târziu Lucky, ne-a pus cu spatele la zid.

— Nici vorbă! protestă Magnus Ridolph. Cum adică?! Eu vă ofer o proprietate industrială de perspectivă, la un preţ, pur şi simplu, ridicol…

Blaine îl întrerupse:

— Zece mii de credite este ultima noastră ofertă. Da sau ba!

— Bine, domnilor, acceptă Magnus Ridolph, mărinimos. Zece mii de credite, dacă Mephitolina nu vă vindecă de acnee. Dar dacă nu acceptaţi să vă supuneţi experimentului, îmi menţin pretenţia de 25 de mii.

***

Într-o atmosferă extrem de încordată, se procedă la aplicarea unui strat substanţial de Mephitolină pe părţile bolnave. Magnus Ridolph insistă cu generozitate să nu se facă economie de substanţă:

— Dacă o să facem lucrurile pe jumătate, n-o să servească la nimic în ceea ce ne interesează pe toţi.

În sfârşit, când se trecu la îndepărtarea crustei de Mephitolină, prin răzuirea cu o surcea, atât inflamaţia, cât şi acneea erau mai înfloritoare ca oricând.

— Poftim, eşti mulţumit acum? mugi Joe, privindu-l furios. Cu pomada răzuită incomplet, părea un tigru machiat cu vaselină de motor uzată. N-are niciun efect. Şi dă nişte mâncărimi îngrozitoare. E mai rău ca înainte.

— Mda, este evident că substanţa nu-i un panaceu, constată Magnus Ridolph cu regret.

Lucky se frecţiona cu alcool.

— Cum dracu’ ai scăpat? Cu apă şi săpun?

Însă nici cel mai viguros tratament de curăţire nu reuşi să îndepărteze complet Mephitolina, astfel că, oriunde mergeau, Joe Blaine şi Lucky Woolrich răspândeau un

pătrunzător şi persistent iz de rampă de gunoaie.

— Pe toţi dracii! bombăni Joe. Cât timp pute porcăria asta?

Apoi, privindu-l bănuitor pe Magnus Ridolph, îl chestionă:

— Tu cum ai scăpat de ea?

Magnus Ridolph, care stătea prudent de-o parte, contra vântului, se pronunţă pe un ton cumpătat:

— Cu toată părerea de rău, sunt nevoit să vă spun că este vorba despre o informaţie de cea mai mare valoare. Am ajuns la sintetizare după un considerabil volum de…

— Bine, bine, am înţeles, îl întrerupse Blaine. Cât?

Magnus Ridolph îşi arcui sprâncenele albe cu un aer mâhnit:

— Oh! O nimica toată! N-aş avea pretenţia decât la o sumă simbolică de o mie de credite. Dacă veţi efectua şi alte… hm!… experimente cu Mephitolină, această formulă vă va fi de un real folos.

Urmă un schimb destul de viu de cuvinte oarecum grosiere, dar, până la urmă, Joe Blaine îi completă lui Magnus Ridolph un cec în sumă de 11.000 de credite.

— Ei, şi-acum, cum ai scăpat de duhoarea asta îngrozitoare?

— Prin spălarea cu o soluţie de apă oxigenată zece la sută, răspunse senin Magnus Ridolph.

Joe se înroşi, apoi se învineţi şi din gâtlej îi scăpă un muget furios; Lucky îl potoli şi o luă la goană spre infirmeria hotelului. După câteva minute, reveni cu un bidon de patru litri, gol.

— Nu mai e, gemu el plângăreţ. Bidonu-i gol!

— Normal că nu mai e, îi răspunse cu sinceritate Magnus Ridolph. Am folosit-o pentru mine. Bineînţeles, dacă doriţi să rămân aici, pe lângă dumneavoastră, pe post de consilier, aş putea să vă indic un procedeu chimic extrem de simplu…

RĂZBOINICII DE PE KOKOD

1

La Providence, tolănit confortabil într-un fotoliu pe promenada de cristal, Magnus Ridolph îşi clătina gânditor paharul cu „Albastrul Ruinelor”. În spatele lui se înălţa masivul Grenadei, iar în faţă vălurea Oceanul Celor O Mie de Insule, cu puzderia sa de ostroave împădurite, fiecare ascunzând o vilă în stil neoclasic. Deasupra capului său se boltea cerul de un azuriu magnific, iar sub picioare – dincolo de podeaua de cristal a promenadei – se prăvăleau ameţitor pereţii Canionului de Mărgean, animat de nenumăratele roiuri de efemeride de mare, strălucind şi sclipind ca nişte paiete metalice. Magnus Ridolph îşi muie buzele şi gustă din cocteil, privind gânditor la cartela contului său în bancă, al cărui sold reflecta o situaţie deloc de invidiat. Fusese, fără îndoială, mult prea imprudent în plasamentele pe care le făcuse. Câteva luni mai înainte, Societatea Imobiliară de Investiţii a Imperiului Exterior, căreia îi încredinţase o sumă considerabilă, se declarase în stare de faliment. Preşedintele Consiliului de Administraţie şi preşedintele-director general, un oarecare domn See şi un alt oarecare domn Holpers, îşi fixaseră nişte salarii uluitoare, în mare parte prelevate pe seama capitalului său.

Magnus Ridolph oftă şi-şi privi cocteilul. Era ultimul de o asemenea calitate; de acum încolo trebuia să se mulţumească cu vinul local, un lichid destul de asemănător oţetului cu pătrunjel, obţinut prin fermentarea scoarţei unui cactus indigen.

Lângă el se opri un chelner.

— O doamnă ar dori să vă vorbească, sir.

Magnus Ridolph îşi mângâie barba albă şi îngrijită.

— Cu cea mai mare plăcere, dragul meu. Spune-i să vină.

Chelnerul nu lipsi mult. În ochii lui Magnus Ridolph se putu citi uimirea când îşi văzu vizitatoarea: o doamnă între

două vârste, de o prestanţă impunătoare, care îi conferea un aer de matroană demnă şi militantă. Dând cu ochii de el, pe figură i se putu citi o atât de completă surpriză, încât s-ar fi putut crede că intenţiile sale n-au nimic comun cu interesul profesional.

Oprindu-se brusc, matroana îngăimă:

— *Dumneata* eşti chiar Magnus Ridolph?

Schiţând o înclinare reverenţioasă, o invită:

— Binevoiţi să luaţi loc.

După o scurtă ezitare, vizitatoarea îşi trase un scaun.

— Trebuie să vă mărturisesc, domnule Ridolph, că mă aşteptam la cineva mai… cum să spun…

Magnus Ridolph îi veni în ajutor, plin de curtoazie:

— Poate, mai tânăr? Cu bicepşi impresionanţi, cu un pistolet la şold şi cască spaţială pe cap? Ori sunteţi contrariată de nuanţa colilie a podoabei mele capilare?

— Hm… nu tocmai… însă problema care m-a adus…

— A! Veniţi totuşi pentru o afacere de ordin profesional.

— Da! Da! O afacere de ordin profesional.

În pofida celor reflectate de cartela bancară, pe care o plie cu meticulozitate înainte de a şi-o strecura în buzunar, Magnus Ridolph îi replică hotărât.

— Dacă afacerea dumneavoastră necesită performanţe fizice, vă rog să vă adresaţi altcuiva. Hamalul hotelului va răspunde, fără îndoială, unor asemenea exigenţe; este un băiat de toată isprava, care îşi consacră tot timpul liber mânuirii greutăţilor şi halterelor.

— Nu, nu! se grăbi să-i răspundă doamna. M-aţi înţeles greşit; pur şi simplu îmi imaginam că arătaţi cu totul altfel.

Magnus Ridolph tuşi uşor, ca pentru a-şi drege glasul.

— În ce constă problema dumneavoastră?

— Păi… daţi-mi voie să mă prezint: mă numesc Martha Chickering şi sunt secretara Comitetului pentru Apărarea Valorilor Morale, de pe lângă Liga Femeilor. Noi luptăm împotriva unei stări de fapt deosebit de dezonorante şi căreia legea refuză să-i pună capăt. Am făcut deja apel la inima tuturor celor interesaţi, însă tare mi-e teamă că pofta de câştig contează mult mai mult decât decenţa.

— Vă rog să aveţi amabilitatea de a-mi expune datele problemei.

— Cunoaşteţi planeta Kokod? (După tonul vocii ei s-ar fi putut crede că vorbeşte despre o boală lumească ruşinoasă.)

Magnus Ridolph înclină grav din cap, mângâindu-şi barba cu degetele răsfirate.

— Datele afacerii încep să mi se contureze.

— Aşadar, puteţi să ne ajutaţi? Orice persoană posedând un dram de bun-simţ condamnă ce se petrece acolo – este ruşinos, înjositor, dezgustător…

Magnus Ridolph aprobă din nou.

— Exploatarea indigenilor de pe Kokod este, într-adevăr, deloc recomandabilă.

— Cum adică, puţin recomandabilă? strigă Martha Chickering. Este demnă de tot dispreţul! Înseamnă admiterea sângelui ca miză! Ne putem arăta scârbiţi de monştrii sadici care asistă la coride şi, în acelaşi timp, să tolerăm, ba chiar să încurajăm, îngrozitoarele evenimente care se derulează pe Kokod şi care umflă, văzând cu ochii, buzunarele lui See şi Holpers.

— Hopa! exclamă Magnus Ridolph. Bruce Holpers şi Julius See?

— Întocmai. (Privirea ei deveni întrebătoare.) Îi cunoaşteţi cumva?

Magnus Ridolph se lăsă pe spătarul scaunului, luând gânditor încă o înghiţitură din cocteil.

— Într-o oarecare măsură. Am întreţinut, cum s-ar zice, relaţii de afaceri. Dar asta n-are, practic, nicio importanţă; continuaţi, vă rog. Problema dumneavoastră a căpătat noi dimensiuni, iar situaţia este, incontestabil, deplorabilă.

— Deci recunoaşteţi şi dumneavoastră că este necesară suprimarea Sindicatului de pe Kokod? Ne veţi ajuta?

Magnus Ridolph îşi desfăcu braţele cu un gest de neputinţă.

— Doamnă Chickering, sincerele mele urări de succes vă sunt asigurate, şi încă gratuit… Însă o participare activă la cruciada dumneavoastră este cu totul altceva şi aceasta va

fi strict determinată de onorariile pe care organizaţia ce o reprezentaţi ar fi susceptibilă să mi le propună.

Doamna Chickering adoptă un ton înţepat:

— Ei bine, să presupunem că un om principial ar fi dispus să consimtă la unele sacrificii…

Magnus Ridolph suspină:

— Scumpă doamnă, aţi atins un punct sensibil. Este drept, chiar fac un sacrificiu. În locul unei odihne mai prelungite, cum îmi propusesem, îmi voi concentra întreaga capacitate asupra rezolvării acestei afaceri… Aşadar, să discutăm despre onorariul meu… sau, nu… spuneţi-mi mai întâi ce aşteptaţi de la mine.

— Noi vrem interzicerea pariurilor la Hanul din Valea Umbroasă. Vrem ca Bruce Holpers şi Julius See să fie daţi în urmărire şi pedepsiţi. Vrem să se pună capăt războaielor pe Kokod.

Magnus Ridolph rămase tăcut, cu privirea pierdută în depărtări. Când deschise gura, vocea lui căpătase accente grave:

— V-aţi exprimat dorinţele într-o ordine crescătoare a gradului de dificultate.

— Scuzaţi-mă, dar nu înţeleg, domule Ridolph!

— Activităţilor de la Hanul din Valea Umbroasă li se poate pune capăt cu ajutorul unei bombe sau declanşând o micro-epidemie a maladiei lui Mayerhan. Pentru a-i pedepsi pe Holpers şi See, este necesară demonstrarea încălcării criminale a unei legi, care lege nici nu există. Cât despre oprirea războaielor de pe Kokod, asta ar presupune modificarea capitalului genetic moştenit, a sistemului glandular, a educaţiei, a instinctului şi, în general, a sensului vieţii tuturor războinicilor de pe Kokod.

Doamna Chickering clipi neliniştită şi voi să spună ceva. Magnus Ridolph o opri cu un gest curtenitor al mâinii şi continuă:

— Totodată, nu există nicio şansă de reuşită, dacă nu se încearcă ceva; îmi voi concentra deci toate eforturile să vă satisfac exigenţele. Cât despre onorariul meu… având în vedere caracterul altruist al acestei acţiuni, voi fi mai mult

decât modest: 1000 de credite pe săptămână, plus spezele aferente. Cu achitarea anticipată, vă rog!

***

Magnus Ridolph coborî de pe promenada suspendată şi apoi o apucă pe treptele cioplite în gresia cu nervuri verzi, care duceau spre creasta Masivului Grenadei. Ajuns sus, făcu un popas lângă balustrada de fier forjat pentru a-şi recăpăta răsuflarea şi se bucură de priveliştea oceanului. Apoi se întoarse şi intră în holul Hotelului Celor O Mie de Insule, decorat cu o dantelărie de arabescuri albastre.

Oferind o expresie impasibilă ochiului cercetător al recepţionerului, se îndreptă cu un pas nepăsător către bibliotecă, unde îşi alese o cabină şi se aşeză în faţa mnemoecranului. După ce căută „KOKOD” în index, apăsă butoanele corespunzătoare.

Ecranul se animă imediat. Magnus Ridolph începu prin a viziona o serie de diagrame şi astfel află despre KOKOD că este o planetă foarte mică, însă cu o gravitaţie extrem de puternică pentru dimensiunea sa.

Apoi ecranul prezentă o imagine generală a suprafeţei planetei, însoţită de un comentariu scris defilând în ralenti.

Deşi este o planetă mică, gravitaţia şi atmosfera sa o fac să fie remarcabil de adaptată nevoilor omului. Nu a fost niciodată colonizată, având în vedere faptul că adăposteşte o populaţie autohtonă deja numeroasă şi că este lipsită de minereuri valoroase. Turiştii sunt bineveniţi la Hotelul din Valea Umbroasă, stabiliment amplasat în valea de la care îşi trage şi numele. Croaziere săptămânale leagă Starport de Valea Umbroasă. Punctul de atracţie al Planetei KOKOD îl constituie populaţia sa.

Peisajul dispăru pentru a face loc unei fotografii subtitrate: *Războinic Kokod tipic (Castelul Stânca Râului)* prezentând o fiinţă umanoidă, înaltă de vreo 70 de centimetri. Capul îi era foarte alungit şi ţuguiat; corpul părea de albină, lung, terminat în unghi ascuţit şi acoperit cu un puf galben. Braţele subţiri, descărnate, ţineau o suliţă

de aproape un metru şi jumătate; la cingătoare îi atârna un cuţit de piatră. Picioarele chitinoase erau protejate de ghimpi. Expresia chipului era blândă, aproape mustrătoare.

Comentatorul se făcu auzit:

— *Veţi asculta acum vocea lui Sam 192, de la Castelul Stânca Râului.*

Fotografia războinicului Kokod se animă; acesta inspiră profund, fanoanele toracelui fremătară. Din mnemoecran răsună un geamăt ascuţit şi strident, a cărui traducere apăru pe un mic panou, în dreapta imaginii:

Eu sunt Sam 192, soldat în compania 14-a a Forţelor Ofensive, în serviciul Castelului Stânca-Râului. Valoarea noastră este o sursă de uimire pentru toţi; magnificul nostru arbore-totem îşi afundă profund rădăcinile în sol şi numai arborii-totem aparţinând Castelului Trandafirilor şi vicleanului Castel al Cochiliilor îl depăşesc în circumferinţă. Astăzi, am venit la invitaţia (intraductibil) Castel al Ascunzişului pentru a vorbi de victoriile noastre şi de strategia noastră extraordinar de eficace.

Răsună un alt sunet: un om exprimându-se în limba Kokod, cu o voce piţigăiată de eunuc:

— *Vorbiţi-ne de viaţa la Castelul Stânca-Râului.*

— *Ea este foarte plăcută* – afirmă Sam 192.

— *Care este primul lucru pe care îl faceţi dimineaţa, după ce v-aţi sculat?*

— *Noi defilăm la pas prin faţa matroanelor, pentru a le asigura o fecunditate marţială convenabilă.*

— *Ce mâncaţi?*

— *Noi suntem hrăniţi de câmp*[1]*.*

— *Vorbiţi-ne despre viaţa voastră de toate zilele.*

— *Noi practicăm diferite discipline; noi ne desfăşurăm în formaţiile de bază; noi ne exersăm în mânuirea diferitelor arme; noi îi instruim pe tineri; noi îi decorăm pe veterani.*

— *Când porniţi la luptă?*

---

[1] Metabolismul kokod nu este în totalitate elucidat; după toate aparenţele, organismul lor fermentează elementele organice ale unei plante de cultură, apoi oxidează alcolii rezultaţi din această fermentaţie (nota autorului).

— Când este rândul nostru; când a fost lansată provocarea şi ne-am pus de acord cu inamicii asupra Codului de Luptă pe care îl vom practica.

— Vrei să spui că luptaţi în diferite stiluri?

— Există nouăzeci şi şapte de tipuri posibile de luptă: de exemplu, Codul 48, cu care am învins puternicul Castel de Sticlă Neagră, ne permite să apucăm suliţa numai cu mâna stângă şi interzice secţionarea tendoanelor picioarelor cu ajutorul pumnalului. Pe când Codul 69, dimpotrivă, cere în mod obligatoriu ca tendoanele să fie tăiate înaintea aplicării loviturii de graţie, iar lancea trebuie ţinută orizontal, în chip de paraşoc.

— Pentru ce vă războiţi? De ce au loc aceste lupte?

— Pentru ca arborii-totem[2] *ai altor Castele să nu-l depăşească pe al nostru în grosime – cum s-ar întâmpla dacă n-am lupta şi n-am dobândi victorii.*

— Ce s-ar întâmpla dacă războinicii Castelului Broaştelor ar doborî arborele-totem al Stâncii Râului?

Sam 192 nu emise niciun sunet. Fanoanele îi fremătară şi-şi bâţâi capul. După câteva clipe făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă.

Pe ecran apăru un bărbat purtând epoleţii şi ecusonul Controlului Commonwealth-ului. Acesta îl privi pe Sam 192 cum se duce, cu o expresie de indulgenţă condescendentă (pe care Magnus Ridolph o găsi cu totul insuportabilă) şi comentă: *Războinicii Kokod sunt bine cunoscuţi graţie numeroaselor studii sociologice publicate pe Pământ, printre care îl amintesc pe cel editat de Fundaţia Carlisle – „KOKOD: O SOCIETATE MILITARISTĂ” (cod mnemoecran: AK-SK-RD-B.). În câteva cuvinte, trebuie să ştiţi că pe Kokod există 81 de Castele, cu toate angajate, unele contra*

---

[2] Arborele-totem este un copac compozit, care creşte pe teritoriul fiecărui clan. Fiecare victorie se celebrează prin altoirea unui grefon, care sporeşte trunchiul arborelui-totem. Arborele-totem al Castelului Stânca Râului are peste 5 metri în diametru şi vârsta lui este estimată la 4000 de ani. Arborele-totem al Castelului Trandafirilor are 6 metri în diametru, iar cel al Castelului Cochiliilor aproape 7 metri (nota autorului).

celorlalte, în ostilităţi puternic ritualizate. Funcţiunea evoluţionistă a acestor războaie este de a preveni apariţia suprapopulaţiei pe o atât de mică planetă. Mătcile Castelelor sunt prolifice şi numai asemenea practici, de neînţeles pentru noi, pământenii, pot asigura un echilibru ecologic. Am fost deseori întrebat dacă războinicii Kokod se tem de moarte. Personal, eu cred că aceştia se identifică cu Castelul într-o asemenea măsură, încât nu posedă un simţ al individualităţii decât într-o fază embrionară. Singura lor ambiţie este de a câştiga bătălii, care să le îngroaşe arborii-totem şi să aducă glorie Castelului.

Oficialul îşi continua comentariul, însă Magnus Ridolph întinse mâna şi acceleră viteza proiecţiei. Pe ecran apăru Hanul din Valea Umbroasă, o construcţie luxoasă la adăpostul unui pâlc de şase arbori-umbrelă gigantici. Vocea comentatorului se făcu din nou auzită:

La Hanul din Valea Umbroasă, simpaticii proprietari Julius See şi Bruce Holpers îi întâmpină pe turiştii veniţi din toate colţurile universului.

Pe ecran se proiectară fotografiile a doi bărbaţi – un brunet cu faţă de mitocan, cu gura strâmbată într-un surâs forţat; celălalt, un slăbănog, cu creştetul ţuguiat al capului profilându-se printre câteva meşe de păr roşcovan. Dedesubt era subtitrat: «SEE» şi «HOLPERS».

Magnus opri filmul, studie cele două figuri câteva secunde, apoi repuse în funcţiune proiecţia.

Domnul See şi domnul Holpers – zicea comentatorul – *au pus în mod ingenios în valoare aceste războaie neîntrerupte, în scopul distrării oaspeţilor lor. În fiecare zi sunt publicate cotele pentru bătăliile prevăzute a avea loc în ziua respectivă – distracţie care provoacă entuziasmul vizitatorilor sportivi.*

Magnus Ridolph opri mnemoecranul şi se lăsă pe spate în fotoliu, mângâindu-şi gânditor barba.

„Unde funcţionează probabilităţile – şopti el gânditor – există deci şi posibilităţi de a le inversa sensul… Din fericire, obligaţiile mele faţă de doamna Chickering nu contravin în niciun fel cu obţinerea anumitor profituri subsidiare… pe care eu le-aş numi mai degrabă reparaţii de ordin material”.

2

Aterizând la bordul lui «HESPERORNIS», aparţinând societăţii de croazieră „Phoenix”, Ridolph fu pe moment mai mult decât stupefiat de apropierea liniei de orizont pe Kokod. Cerul părea că-i porneşte chiar de sub picioare.

Un autobuz cu bănci supraîncărcat cu inscripţii şi decoraţiuni florale, aştepta turiştii pentru a-i transfera la han. Magnus Ridolph se urcă şi luă loc; când vehiculul demară în cele din urmă cu o smucitură neaşteptată, o damă grasă şi transpirată, răspândind un miros strident de colonie ieftină, i se prăbuşi în braţe.

— Puţină decenţă, domnule – bombăni ea.

— Mii de scuze – replică Magnus Ridolph, strângându-se cât putu. Data viitoare voi avea grijă să vă fac loc de cădere din vreme.

Grăsana îi aruncă o privire nimicitoare, apoi se întoarse către prietena care o însoţea, o femeiuşcă al cărei cap mic şi bust proeminent o făceau să semene cu un păun.

— Ghid! strigă aceasta din urmă.

— Da, doamnă?

— Ia spune-ne ceva despre războaiele astea indigene; am auzit atâtea, încât nu ştim ce să mai credem!

— Sunt foarte interesante, doamnă. Omuleţii ăştia sunt de o sălbăticie incredibilă!

— Sper că spectatorii nu au de ce se teme.

— Nu-i absolut niciun pericol; ei îşi îndreaptă întreaga adversitate exclusiv împotriva celor de aceeaşi specie.

— Care este orarul excursiilor?

— După câte ştiu, castelele Dunei de Fildeş şi Scutului Oriental se vor lupta mâine. Fără nicio îndoială, bătălia va avea loc în regiunea Câmpiei cu Nucşoară, astfel încât se vor organiza trei excursii. Pentru a asista la desfăşurarea trupelor, trebuie plecat de la Han la 5 dimineaţa; pentru primele ciocniri, la ora 6; şi pentru bătălia propriu-zisă, la 7 sau la 8.

— Oh, dar este îngrozitor de devreme! oftă jalnic matroana. Altceva nu mai figurează în program?

— Nu sunt sigur, doamnă. Castelele Bulei Verzi şi Cochiliiilor ar fi posibil să se înfrunte mâine, însă o vor face conform Convenţiei nr. 4, ceea ce lasă de dorit ca spectacol.

— Pe lângă Han nu-i prevăzut nimic?

— Nu, doamnă. Castelul Văii Umbroase tocmai a încheiat o expediţie împotriva Bolţii de Marmură şi acum sunt ocupaţi cu repararea armelor.

— Care sunt cotele pariurilor pentru cele pe care le-ai menţionat primele. Duna de Fildeş şi Scutul Oriental?

— 8 la 5 pentru Duna de Fildeş şi 5 la 4 pentru Scutul Oriental, cel puţin astea erau când am plecat.

— Ciudat! Cotele de ce nu sunt aceleaşi în ambele sensuri?

— Toate pariurile trebuie angajate exclusiv prin intermediul conducerii hanului, doamnă.

Autobuzul intră, făcând un tărăboi nemaipomenit, în curtea interioară a hanului. Magnus Ridolph se aplecă într-o parte şi-i şopti vecinei sale de banchetă:

— Fiţi atentă, doamnă; vehiculul se pregăteşte să oprească… N-aş dori să fiu din nou făcut responsabil pentru vreun alt incident neplăcut.

Femeia pufni înţepată şi nu-i răspunse. Autobuzul se imobiliză şi Magnus Ridolph coborî. În faţa lui se înălţa clădirea hanului, iar în spatele acestuia, un munte acoperit cu luxuriante flori verzi pal ce se detaşau pe fondul tufişurilor de un violet profund. La marginea văii se zăreau nişte pomi înalţi şi cu trunchiul subţire, asemănători plopilor, însă cu frunzişul roşu şi negru. „Hm, o lume foarte

colorată”, gândi Magnus Ridolph, în timp ce se întorcea pentru a-şi lăsa privirea să cuprindă întreaga vale. Se zăreau pete şi benzi de diferite culori – roz, violet, galben, verde – care se topeau în profunzimea peisajului într-un cenuşiu dulce, de nuanţa penajului de turturică. În locul în care valea se transforma într-o luncă ce însoţea cursul unui râu, Magnus Ridolph observă o construcţie înaltă, de formă conică.

— Ce-i acela? Un castel? îl întrebă el pe şoferul autobuzului.

— Da, sir, Castelul Preeriei. Castelul Văii Umbroase se află puţin mai sus, undeva în spatele hanului.

Magnus Ridolph tocmai se întorsese, ca să intre în han, când dădu nas în nas cu un omuleţ îmbrăcat într-un costum negru de croială severă şi al cărui cap părea să fi fost comprimat într-o presă. Ridolph îl recunoscu pe Julius See.

— Ia te uită! Asta zic şi eu surpriză! exclamă Magnus Ridolph.

See clătină din cap încruntându-se.

— Coincidenţe d’astea, mai bine lipsă…

— După regretabila prăbuşire a Societăţii Imobiliare de Investiţii a Imperiului Exterior, mi-era teamă – ba eram chiar îngrozit – că n-am să te mai văd vreodată! (Şi Magnus Ridolph îl fixă pe Julius See cu privirea ochilor săi albaştri, la fel de inexpresivi precum cei de şopârlă).

— Las-o baltă – îi răspunse See. Eu sunt cel care conduce afacerea asta. Hm!… pot să-ţi spun vreo două vorbe între patru ochi?

— Mă rog, mă rog…

Urmându-şi interlocutorul, Ridolph traversă un hol de recepţie confortabil, apoi intră într-un birou. Un bărbat cu o faţă ascuţită, cu păr roşcovan cam rărit şi cu nişte dinţi de veveriţă, sări în picioare de cum îl văzu.

— Îţi mai aduci aminte de asociatul meu, Bruce Holpers – zise See cu o voce fără intonaţie.

— Ba bine că nu – răspunse Ridolph. Mă simt deosebit de onorat de atenţia pe care mi-o acordaţi.

See îşi ridică mâna într-un gest autoritar, trădând o

exasperare prost ascunsă:

— Scuteşte-mă de ironiile tale, Ridolph! Spune-mi ce cauţi aici!

Magnus Ridolph râse cu bonomie:

— Domnilor, domnilor!

— Zexe, domnilor! Treci la obiect! Dacă mai speri ceva în legătură cu afacerea Imperiului Exterior, ai greşit adresa…

— Dar vă asigur că…

— Eu am auzit o mulţime de chestii în legătură cu dumneata, Ridolph şi, dacă te-am chemat aici, am făcut-o ca să-ţi spun că ne ocupăm de o afacere corectă şi la locul ei, şi că n-avem chef de tărăboi!

— Este de la sine înţeles, răspunse Ridolph şi-şi desfăcu candid braţele. Totuşi, n-aş putea zice că mă simt chiar în apele mele. Abia sosesc în hanul vostru, înscris reglementar ca orice turist şi – poftim! mă trezesc tras deoparte şi mustrat.

— Ridolph, îl opri See. Dumneata ai o reputaţie cam ciudată şi fraierul obişnuit nu-şi dă seama niciodată pe ce parte joci.

— Pardon, până aici! protestă cu severitate Ridolph. Deschideţi imediat uşa, ori voi depune o plângere oficială.

— Ascultă aici! rosti ameninţător printre dinţi See. Suntem proprietarii acestui hotel. Şi dacă mutra ta nu ne place, te dăm imediat afară şi n-ai decât să rumegi ce vrei şi ce nu vrei până la nava următoare… care-i săptămâna ailaltă.

Prompt, Magnus Ridolph replică cu răceală:

— Fapt care vă va constrânge la plata unor daune interese substanţiale! Sunt chiar tentat să vă provoc: daţi-mă afară, dacă aveţi curajul!

Holpers, roşcovanul slăbănog, îl apucă nervos de braţ pe See:

— Are dreptate, Julius. Nu-i putem refuza găzduirea, altfel Controlul ne retrage licenţa.

— Dacă face scandal, avem dreptul să-l dăm afară!

— Aveţi vreo dovadă că am de gând să fac aşa ceva?

See se înfipse în faţa lui, cu picioarele desfăcute şi cu

mâinile la spate.

— Consideră drept un avertisment această mică discuţie, Ridolph. Să nu zici că nu te-am prevenit!

Întorcându-se la recepţie, Magnus Ridolph îşi trimise bagajele în cameră apoi se interesă unde l-ar putea găsi pe ofiţerul de la Controlul Commonwealth-ului.

— Locuieşte la liziera Tufişurilor Negre, sir; trebuie să luaţi un aerotaxi, în cazul în care nu doriţi să mergeţi pe jos toată noaptea.

— Bine, comandă-mi un aerotaxi, răspunse Magnus Ridolph.

***

Aşezat comod în cabina bine tapisată, Ridolph privea Hanul din Valea Umbroasă dispărând în depărtare. Soarele – Pi Sagittarius – care apusese deja, redeveni vizibil când aerotaxiul luă înălţime pentru a depăşi Muntele de Bazalt, apoi dispăru din nou în spatele orizontului înecat într-un vârtej de nuanţe purpurii, verzi şi roşii – pasăre fenix cufundându-se în propriul său sânge multicolor.

Crepusculul cobora peste Kokod.

Dedesubtul lui defila un peisaj splendid şi variat: lacuri şi păduri, preerii şi faleze, stânci, văi şi prăpăstii. Ici-colo, Ridolph putea întrezări siluetele estompate în lumina crepusculară ale unor Castele, asemănătoare unor stupi. Cum amurgul aluneca în vioriul catifelat al nopţii, Castelele se iluminară de salbe cu jucăuşe scânteieri oranj.

Aerotaxiul coborî strecurându-se pe sub bolta copacilor gigantici, Magnus Ridolph ieşi din vehicul şi, ocolindu-l, se îndreptă spre cabina şoferului.

— Cine-i ofiţerul reprezentând Controlul?

— Clark, sir. Everley Clark.

Magnus Ridolph încuviinţă:

— Nu stau mai mult de 20 de minute. Mă poţi aştepta?

— Cum să nu, sir. Sigur că v-aştept, sir.

Magnus Ridolph îl scrută cu o privire tăioasă: excesiva lui curtoazie n-ascundea oare un dram de insolenţă? Îngândurat, se îndreptă spre clădirea construită din prefabricate. Prin uşa larg deschisă răzbătea afară o fâşie

de lumină vie. Înăuntru se vedea un grăsun congestionat la faţă; pantalonii de gabardină erau croiţi ireproşabil. Trăsăturile lui îi aminteau ceva. Unde mai întâlnise oare figura asta rozalie de bebeluş? Ridică mâna şi ciocăni hotărât; bărbatul se întoarse cu un aer plictisit. În acea clipă Magnus Ridolph îl recunoscu pe prezentatorul din filmul văzut la bibliotecă, cel care îl chestionase pe războinicul Sam-192.

Everley Clark se apropie de uşă:

— Da? Cu ce vă pot fi de folos?

— Mi-aţi putea acorda o întrevedere de câteva minute? se interesă politicos Magnus Ridolph.

Clark îşi umflă încurcat obrajii, îşi închise fermoarele buzunarelor şi mormăi:

— Mă rog, mă rog. Poftiţi înăuntru, sir.

Îi indică un scaun:

— Nu luaţi loc? Numele meu este Everly Clark.

— Magnus Ridolph.

Cum auzul acestui nume nu-i spunea nimic, privirea lui Clark deveni întrebătoare.

Ridolph continuă cu un ton glacial:

— Cred că pot conta pe discreţia dumneavoastră.

— În mod cert, sir! Deci despre ce este vorba, sir?

Clark se învioră într-o oarecare măsură şi, apropiindu-se de şemineu, îşi frecă palmele, părând că se încălzeşte la un foc imaginar.

Ridolph îşi alese cuvintele, pentru ca efectul spuselor sale să fie maxim:

— Reprezint o importantă organizaţie, al cărei nume nu îmi este permis să-l dezvălui. Membrii acestei organizaţii – despre care pot afirma că exercită o influenţă politică deloc neglijabilă – au impresia că modul în care Controlul Commonwealth-ului şi-a exercitat până în prezent funcţiile a fost nu numai îngrozitor de ineficace, dar şi incorect.

— Hm, mda!

Amabilitatea oficială afişată de Clark dispăru subit, de parcă s-ar fi stins un reflector. Magnus Ridolph continuă cu o voce severă:

— Date fiind învinuirile, am considerat că este de datoria mea să discut şi cu dumneavoastră, pentru a vă cunoaşte părerea.

Clark înghiţi în sec şi întrebă nervos:

— Ce înţelegeţi prin *învinuiri?*

— În primul rând, se pretinde că pariurile ce se fac la Hanul din Valea Umbroasă, dacă nu-s ilegale, sunt cel puţin în mod explicit, ruşinos şi vădit imorale.

— Ei şi? replică amar Clark. Ce vreţi să fac eu? Să alerg cu Biblia în mână? N-am cum să influenţez morala turiştilor! Ăştia pot să facă pe dracu-n patru, să umble-n pielea goală, să-şi bată copiii sau câinele, să emită cecuri false… în măsura în care nu-i deranjează pe indigeni, acţiunile lor nu intră sub jurisdicţia mea.

Magnus Ridolph încuviinţă din cap compătimitor:

— Personal, vă înţeleg poziţia, însă o altă afirmaţie, mult mai periculoasă, pretinde că tolerând continuarea războaielor zi de zi, Controlul aprobă şi încurajează tacit un tip de violenţă care n-ar fi permis pe niciuna dintre celelalte planete ale Commonweath-ului.

Oftând, Clark se lăsă pe spate în fotoliu:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar când vă aud cum vorbiţi, parcă recitesc petiţiile ce le primesc zilnic de la ligile feminine, de la institutele religioase şi societăţile antivivisecţioniste. Clătină din cap şi continuă pe un ton surd: domnule Ridolph, dumneavoastră, pur şi simplu, ignoraţi realităţile. Veniţi aici purtat de un val de indignare, vă exprimaţi cu vehemenţă protestul şi aşteptaţi plin de satisfacţie urmarea – vorba ceea: *dumneavoastră* v-aţi făcut porţia zilnică de fapte bune. Ei bine, daţi-mi voie să vă spun că nu-i corect! Ce, credeţi că pe mine mă amuză să le văd pe bietele făpturi cum se hăcuiesc? Sigur că nu, deşi, mărturisesc, am început să mă obişnuiesc. Când ne-am instalat pe Kokod, noi am încercat să punem capăt războaielor. Indigenii ne-au luat drept nişte aiuriţi şi şi-au văzut de treabă. Atunci i-am obligat să respecte pacea, ameninţându-i cu doborârea arborilor-totem. Or, asta, pentru ei, însemna ceva; deci au renunţat să se mai bată.

Nu cred c-aţi mai fi putut vedea creaturi într-o stare mai jalnică. Pur şi simplu îşi petreceau ziua tândălind sau lenevind în noroi; după aia au contractat nu ştiu ce molimă şi au început să moară pe capete. Nici măcar nu-şi mai dădeau osteneala să-şi adune morţii. Patru Castele au fost astfel nimicite: Stânca Înnegurată, Tufişul Galben, Soare Apune şi Via Sălbatică. Astăzi încă mai pot fi văzute aceste colonii, vechi de mii de ani, spulberate în numai câteva luni. Iar femelele, în tot acest timp, continuau să aducă pe lume copii. Numai că nimeni nu-şi mai dădea osteneala să-i hrănească, astfel încât ori mureau de foame, ori vegetau fără rost, goi şi veşnic flămânzi, chiţăind jalnic ca şoarecii.

— Hm! zise Magnus Ridolph. Întristător spectacol!

— Pe vremea aceea, şeful statului major era Fred Exman. Pe propria sa răspundere, el a ordonat ridicarea interdicţiei şi le-a spus că, dacă aşa vor ei, n-au decât să se lupte între ei până când dau ortu' popii. Războaiele au reînceput o jumătate de oră mai târziu şi, de atunci, băştinaşii sunt mulţumiţi şi fericiţi.

— Dacă cele ce-mi spuneţi sunt adevărate – remarcă Magnus Ridolph pe un ton mieros – înseamnă că am căzut şi eu în greşeala celor ce vor să-şi impună propriul lor mod de viaţă unor creaturi care, prin concepţii şi constituire, au un alt destin.

Clark explodă cu furie:

— Ce, mie credeţi că-mi place să-i văd pe sadicii ăia îmbuibaţi de la hotel îmbogăţindu-se pe seama acestor războaie? Dar eu, ce pot face? Ca să nu spun că nici turiştii ăştia nu-s de soi mai bun; nişte ticăloşi cu mintea bolnavă şi gusturi morbide, care se adapă cu priveliştea morţii…

După o scurtă pauză, Magnus Ridolph reluă cu prudenţă:

— Deci n-aş greşi dacă mi-aş permite să afirm că, dumneavoastră personal, nu aţi vedea niciun inconvenient în suprimarea pariurilor de la han?

— Absolut niciunul! exclamă Everley Clark. În calitatea mea de cetăţean, am considerat întotdeauna că alde Julius See, Bruce Holpers şi oaspeţii lor reprezintă tot ce este mai abject în specia umană.

— Încă un lucru – zise Magnus Ridolph. După câte ştiu, înţelegeţi şi vorbiţi limba Kokod?

— Ei, într-o anumită măsură… da. (Clark îşi ţuguie buzele şi expresia chipului său deveni bănuitoare). Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, dar, în mod oficial, nu pot implica Controlul.

— Nu-i nicio problemă. Vă înţeleg perfect poziţia.

— Atunci, cum intenţionaţi să acţionaţi?

— O voi şti mai bine după ce am să asist la una sau două campanii.

3

O sonerie cu tonuri cristaline îl trezi pe Magnus Ridolph, care deschise ochii în penumbra violetă a zorilor Kokodiene.

— Da?

Difuzorul hotelului enunţă dulce: „Este ora 5, domnule Ridolph. Primul grup pentru bătălia de astăzi pleacă peste o oră.”

— Mulţumesc.

Ridolph îşi coborî picioarele peste marginea somierei pneumatice şi rămase gânditor câteva clipe. În cele din urmă se ridică şi efectuă conştiincios câteva mişcări de gimnastică.

În sala de baie îşi clăti gura cu un jet de raze bactericide, îşi frecă pieptul cu o loţiune depilatoare, îşi stropi faţa cu puţină apă rece şi-şi aplică un gel tonic pe barba albă.

Reîntors în cameră, alese un costum bleu şi gri, de o croială discretă, asortat cu o caschetă flamboaiantă.

Camera sa dădea pe o terasă cu vedere spre munţi; în timp ce tocmai ieşea, se încrucişă cu cele două femei întâlnite în autobuz. Magnus Ridolph se înclină ceremonios, însă acestea nu-i răspunseră nici măcar cu o privire.

— Lua-le-ar dracu’! mormăi Magnus Ridolph. Asta-i bună!

Ridică din umeri şi-şi înclină şmechereşte cascheta pe o sprânceană.

În holul hotelului era expus un afiş anunţând evenimentele zilei în curs:

CASTELUL DUNEI DE FILDEŞ
contra
CASTELULUI SCUTULUI ORIENTAL

pe Câmpia cu Nucşoară

Sunt valabile numai pariurile înregistrate la ghid
Cota Dunei de Fildeş: 8 la 13
Cota Scutului Oriental: 5 la 4

Palmaresul ultimelor 100 de bătălii:
Duna de Fildeş a câştigat 41 de angajamente
Scutul Oriental – 59

Orarul excursiilor:

— pentru desfăşurarea forţelor: ora 6
— pentru primele ciocniri: ora 7
— pentru bătălia propriu zisă: ora 8

Nu este tolerată vreo imixtiune, de orice natură, în cursul bătăliei. Turistul care va încălca această regulă, va fi exclus FĂRĂ EXCEPŢIE de la pariuri!!!

La un ghişeu, două fete drăguţe distribuiau buletine de pariuri. Magnus Ridolph intră tacticos în restaurant unde comandă un mic dejun uşor (suc de fructe, o chiflă şi cafea), pe care îl expedie în doi timpi şi trei mişcări, ceea ce îi lăsă timp suficient ca să-şi rezerve un loc în prima excursie.

Vehiculul de observare era din tipul acela special conceput ca să transporte grupuri numeroase pe terenuri accidentate. Bena propriu-zisă era suspendată prin două cabluri solide de un fel de zmeu-elicopter care se deplasa la vreo 200 de metri mai sus. Operatorul, instalat la prora cabinei, o manevra prin telecomandă, astfel încât aceasta să planeze la o înălţime de vreo trei metri faţă de sol, survolând cascade, munţi, lacuri şi, în general, orice formă

de relief, fără ca pasagerii să fie deranjaţi de zgomotul motoarelor sau de golurile de aer.

Câmpia cu Nucşoară era foarte îndepărtată; pilotul îşi dirijă aparatul peste Muntele de Bazalt, apoi îl înscrise pe o traiectorie de coborâre lină, către nord-est. Pi-Sagittarius urcă pe bolta celestă ca un balon incandescent şi cenuşiul, verdele, ciclamenul şi purpura peisajului kokodian străluciră în lumina astrului diurn ca o tapiserie caucaziană.

— Ne apropiem de Scutul Oriental – anunţă ghidul pe un ton insinuant. Castelul se află puţin în dreapta dumneavoastră, în apropierea falezei aceleia înalte de granit, de la care îşi trage numele. Dacă priviţi cu atenţie, puteţi observa trupele sale în marş.

Aplecându-se conştiincios, Magnus Ridolph remarcă o coloană galbenă şi brună şerpuind pe flancul muntelui. Undeva, în spatele ei, se înălţa marele arbore-totem de peste şaptezeci de metri, a cărui imensă coroană umbrea sub cascada frunzişului roz, negru şi verde Castelul de formă tronconică.

Vehiculul coborî pe nesimţite, survolă o parcelă împădurită şi stopă la trei metri deasupra unei pajişti verzi.

— Iată-ne ajunşi pe Câmpia cu Nucşoară – răsună din nou vocea voalată a ghidului. În depărtare puteţi observa reşedinţa şi arborele-totem al Castelului Nucşoarei, în prezent în război cu Castelul Grotei Opaline, cotă 9 la 7 pentru ambii beligeranţi… Dacă urmăriţi atent cu privirea liziera de bambus, puteţi vedea caschetele verzi ale războinicilor Dunei de Fildeş. Desigur, nu putem decât să prezumăm strategia lor, însă, după toate aparenţele, ei par să pregătească o ofensivă după un plan mai degrabă complicat…

De undeva, din spate, o voce feminină ceru cu harţag:

— Ce naiba, nu puteţi urca mai sus, să vedem şi noi mai bine?

— Desigur, cum să nu, doamnă Chaim.

Două sute de metri mai sus, elicele elicopterului se puseră în mişcare şi bena fu ridicată ca un fulg.

Ghidul îşi reluă expunerea:

— Acum îi puteţi vedea pe războinicii Scutului Oriental apărând pe creasta colinei… S-ar zice că au anticipat strategia Dunei de Fildeş şi pregătesc un atac pe flanc… Iată! (Vocea ghidului urcă câteva semitonuri şi ritmul deveni alert) Extraordinar! Avangarda declanşează un atac fulgerător… Scutul Oriental atrage cercetaşii Dunei de Fildeş într-o ambuscadă… Acum nu se mai văd. Pare că pentru astăzi au adoptat Codul nr. 4, sau poate nr. 36, care permite libera utilizare a tuturor armelor, fără nicio restricţie.

Un bătrânel cu un nas roşu şi bulbos ca o căpşună comandă înciudat:

— Şofer, du-ne la nivelul solului. De atât de sus, vedeam la fel de bine şi de la hotel.

— Desigur, domnule Pilby.

Bena coborî. Doamna Chaim pufni plină de dispreţ şi-l străfulgeră cu privirea.

Câmpia urca sub ei; aterizară lin pe un fel de iederă târâtoare, cu frunze verzi-negre lăcuite. Ghidul le spuse:

— Dacă doriţi, puteţi continua pe jos. În propriul dumneavoastră interes, nu vă apropiaţi de câmpul de luptă la mai puţin de o sută de metri. În orice caz, hotelul îşi declină orice responsabilitate.

— Haideţi odată! gâfâi înciudat domnul Pilby. Primele încăierări or să se termine, înainte să le putem vedea de aproape.

Ghidul clătină din cap cu îngăduinţă:

— Nu-s decât la preparativele pregătitoare de asigurare a poziţiilor, domnule Pilby. O să mai manevreze eschivând şi fentând încă vreo jumătate de oră. Asta-i baza strategiei lor – niciuna dintre părţi nu va angaja lupta înainte de a-şi fi asigurat maxim de avantaje.

Şoferul deblocă portiera. Cu domnul Pilby în frunte, două-trei duzini de spectatori puseră piciorul pe Câmpia cu Nucşoară, printre aceştia numărându-se Magnus Ridolph, doamna Chaim şi prietena ei cu cap de păun şi care răspundea la numele de „Doamna Borgage”.

— Atenţie! Doamnelor şi domnilor! le reaminti ghidul. Nu

vă apropiaţi prea mult de bătălie.

— Am pariat pe Scutul Oriental – zise cu o cochetărie deplasată doamna Borgage – şi vreau să fiu sigură că totul este în ordine!

Magnus Ridolph inspectă din ochi câmpul de luptă.

— Tare mi-e teamă să nu fiţi deziluzionată, doamnă Borgage. După părerea mea, Duna de Fildeş şi-a asigurat poziţii mai bune; dacă ţin bine flancul drept, cedează un pic pe centru şi iau forţele Scutului Oriental prin învăluire pe ambele părţi, când acestea vor ataca, rezultatul întâlnirii de astăzi nu suscită nicio îndoială!

— Ia te uită ce minte sclipitoare, adevărat computer! comentă pe un ton sarcastic doamna Borgage, adresându-se doamnei Chaim.

Domnul Pilby interveni şi el în discuţie:

— Nu cred că intuiţi ansamblul câmpului de luptă, sir. Scutului Oriental îi este suficient să ocolească pâlcul de arbori de acolo şi, gata, i-a şi căzut în spate Dunei de Fildeş…

— Da, dar acţionând în acest fel – remarcă amabil Magnus Ridolph – îşi lasă propria ariergardă complet descoperită; în orice caz, este clar că Duna de Fildeş deţine avantajul în manevră!

Un al doilea aparat ateriză în spatele lor. Portierele se deschiseră, lăsând să coboare un alt grup de turişti gălăgioşi:

— Ce s-a întâmplat până acum?

— Cine câştigă?

— Situaţia în teren este fluidă, declară Pilby.

— Uitaţi-vă! Se apropie! izbucniră voci agitate. Au pornit la atac!

Acum, începuseră să răsune acordurile şuierătoare ale imnurilor de război: mai întâi cel intonat de combatanţii Dunei de Fildeş, o melopee sacră glorificând virtuţile Castelului mult iubit, căreia îi răspunse cantata stridentă a Scutului Oriental.

Războinicii Scutului Oriental se revărsară în josul colinei, avansând în rânduri compacte.

Tumult de ţipete de luptă. Învălmăşeală. Trupuri chitinoase izbindu-se de alte trupuri. Hârşâitul sec al cuţitelor şi lăncilor care se încrucişează, parează, hăcuie. Ordine fluierate răguşit. Moarte.

În faţă, în spate, pe flancuri, peste tot, verdele şi negrul se amestecau inextricabil cu oranjul şi albul. Corpuri nenumărate erau mutilate sau dezmembrate fără milă; capete se rostogoleau în iarba grasă şi sute de suflete se înălţau bulucindu-se la un loc spre Castelul de Dincolo de Cer.

La câţiva metri în spatele înfiorătorului meleu patrulau stegarii celor două tabere – purtătorii de grefon ai arborilor-totem, a căror captură semnifica înfrângerea unora şi victoria celorlalţi.

***

Pe drumul de întoarcere, doamna Chaim şi domnul Borgage nu scoaseră un cuvânt, ţinându-se deoparte, iar domnul Pilby preferă să se uite furios pe fereastră.

La un moment dat, Magnus Ridolph îl abordă afabil pe Pilby:

— Aş putea spune că, într-un fel, până şi un strateg amator ca mine găseşte asemenea bătălii cam plictisitoare. Este suficient să arunci o privire şi experienţa vieţii de zi cu zi îţi relevă finalul logic al luptei. Desigur, nimeni nu-i scutit de greşeli dar, având în vedere forţele sensibil egale şi valoarea echivalentă a şefilor, eşti îndreptăţit să consideri că armata care ocupă cele mai bune poziţii va fi cea care obţine victoria.

Pilby îşi plecă ochii, muşcându-şi mustaţa. Doamna Chaim şi doamna Borgage păreau absorbite de peisaj.

— În ceea ce mă priveşte – continuă Magnus Ridolph – eu nu joc niciodată. Mai degrabă admir un atac dinamic la adresa destinului, decât supunerea oarbă şi pasivitatea caracteristice jucătorului tipic. Aceasta nu înseamnă că nu-mi pare rău c-aţi pierdut, dar sper că pierderea nu-i prea mare, nu?

Întrebarea lui rămase fără răspuns, de parcă ar fi vorbit cu surzii. După o vreme, doamna Chaim îi şopti ceva

neinteligibil doamnei Borgage, iar domnul Pilby se prefăcu că doarme. O tăcere grea se lăsă până la sfârşitul călătoriei.

***

După o cină uşoară – proteine vegetale de Bylandia, salată şi brânzeturi – Magnus Ridolph se îndreptă agale către hol pentru a consulta programul pentru a doua zi.

Afişul expus anunţa:

BĂTĂLIA DE MÂINE:

CASTELUL PODGORIEI
contra
CASTELULUI URLĂTOR

lângă Platforma de Porfir

Cota Castelului Podgoriei: 1 la 3
Cota Castelului Urlător: 4 la 1

Pariurile trebuie înregistrate, la ghid
Palmaresul ultimelor 100 de bătălii:

Castelul Podgoriei a câştigat 77
Castelul Urlător a câştigat 23

Întorcându-se ca să plece, Magnus Ridolph se ciocni de Julius See, care – bine înfipt pe picioare şi cu mâinile la spate – îl fixa cu o privire ostilă:

— Ia zi, Ridolph, ai cumva de gând să-ţi încerci norocul?

Magnus Ridolph îşi ţuguie buzele şi răspunse dubitativ:

— Un pariu pe Castelul Urlător s-ar putea dovedi, de ce nu, profitabil!

— Întocmai.

— Pe de altă parte, Podgoria e favorită.

— Aşa scrie pe afiş.

— Către cine vi se îndreaptă preferinţele personale, domnule See? întrebă candid Magnus Ridolph.

— Eu n-am preferinţe. Eu „merg” 23 la 77.

— A, dacă înţeleg eu bine, nu sunteţi jucător!

— Absolut deloc.

Ridolph îşi mângâie barba, fixând plafonul cu un aer gânditor

— Normal, şi eu aş fi tentat să procedez la fel… Numai că, vedeţi dumneavoastră, aceste războaie oferă strategului amator o ocazie nesperată de a-şi verifica nivelul capacităţilor, motiv pentru care s-ar putea să renunţ la principiile de-o viaţă şi să încerc o testare a teoriilor mele.

Julius See aruncă o privire circulară holului.

— Toţi cei de aici nu fac altceva.

— Există şi o limită a pariurilor?

See îl scrută cu atenţie şi rosti răspicat:

— În general, plătim până la un plafon maxim de 100.000 de credite.

Magnus Ridolph se înclină:

— Mulţumesc.

Traversă marele hol şi intră în bibliotecă. Pe unul dintre pereţi era afişată o hartă, indicând, printr-un mic cerc roşu, poziţia fiecărui Castel. Localiză Castelul Urlător şi pe cel al Podgoriei, apoi locul numit Platforma de Porfir – acesta din urmă lângă un fiord al Golfului Dragonului. Magnus Ridolph luă de pe o etajeră o hartă fizică la scară mare a regiunii respective, o întinse pe o masă şi petrecu o jumătate de oră studiind-o cu mare atenţie.

În cele din urmă se ridică, puse harta la loc, traversă holul fără să se grăbească şi ieşi pe o poartă laterală. Pilotul care îl dusese în ajun, se ridică şi-i veni în întâmpinare:

— Bună seara, domnule Ridolph. Doriţi să faceţi o ieşire?

— Exact. Aţi ghicit. Sunteţi liber?

— Într-o clipă. Numai cât să-mi depun raportul pe ziua de astăzi.

Ridolph privi gânditor la pilotul care dispăru în grabă pe o uşă purtând inscripţia „Birouri”. După o scurtă ezitare, Ridolph reveni în holul principal, prin ale cărui vitrine de cristal îl văzu pe pilot apropiindu-se de Bruce Holpers şi vorbindu-i cu însufleţire.

Holpers îşi trecu degetele subţiri ale mâinii prin părul roşcovan şi-i dădu nervos câteva instrucţiuni. Pilotul aprobă grav din cap şi se îndepărtă. Magnus Ridolph se întoarse la miniplatforma hotelului, unde îl găsi pe pilot aşteptându-l lângă aerotaxi.

— M-am gândit c-ar fi mai bine să-l anunţ pe Clark de venirea mea – îi zise cu jovialitate Ridolph. Asta, pentru cazul că am rămâne în pană sau – Doamne fereşte! – am avea vreun accident. I-ar permite să-şi dea seama că am păţit ceva şi deci să mă caute imediat, nu?

Mâinile pilotului ezitară să apuce comenzile. Magnus Ridolph continuă cu aceeaşi bună-dispoziţie:

— În altă ordine de idei… e ceva vânat pe Kokod?

— Nu, sir, de niciun fel.

— Păcat, mare păcat… Port cu mine un mini pistolet, pentru eventualitatea ivirii vreunei ocazii, să-mi adjudec unul sau două trofee… sau pentru cazul întâlnirii cu niscaiva indigeni agresivi…

— Probabilitate practic nulă, sir.

— Ei, asta-i bună – comentă Ridolph din ce în ce mai vesel. Ce, nu-i posibil să te-nşeli? Tocmai de aceea eu îmi ţin întotdeauna pistoletul la îndemână.

Pilotul nu-i mai răspunse, privind ţintă înainte prin parbriz.

Magnus Ridolph urcă şi se aşeză pe scaunul din spate.

— Du-mă, te rog, la Biroul Controlului.

— Am înţeles, domnule Ridolph.

4

Everley Clark îşi întâmpină cu circumspecţie vizitatorul. Când Magnus Ridolph se lăsă într-unul dintre fotolii, privirea lui Clark îl ocoli cu obstinaţie. Magnus Ridolph îşi aprinse o ţigaretă de simili-tutun aromat.

— Scuturile acelea, de pe perete, sunt artizanat indigen, nu-i aşa?

— Da – îi răspunse cu grabă Clark. Fiecare Castel îşi are culorile şi însemnele sale specifice.

— Pentru ochiul unui pământean, desenele par rodul pur al întâmplării, dar, desigur, simbolistica kokodiană este esenţialmente unică… Splendide exponate… Cam care ar fi preţul unei asemenea colecţii?

Clark îşi privi gânditor scuturile.

— Mi-ar fi greu să mă despart de ele, deşi, cred, mi-aş putea procura altele. Scuturile astea sunt dificil de obţinut; fiecare dintre ele necesită mii de ore de lucru. Lacul este preparat printr-o metodă deosebit de laborioasă, care presupune răzuirea pigmenţilor într-un excipient obţinut prin fierberea cadavrelor.

Ridolph aprobă cu subînţeles:

— Şi, cu această ocazie, se debarasează şi de cei căzuţi pe câmpul de luptă.

— Exact. Şi pentru asta au un întreg ritual.

— Dar, ca să revenim la scuturi, aţi fi de acord să vă despărţiţi de ele pentru o sumă de 10.000 credite?

Chipul lui Clark reflectă un profund conflict interior. În cele din urmă îşi aprinse şi el o ţigaretă, trase un fum cu sete şi rosti cu obidă:

— Da… Aş accepta 10.000 de credite. La salariul meu… nu-mi pot permite să refuz o asemenea ofertă!

— Ar fi însă la fel de păcat să vă lipsiţi de o colecţie la care ţineţi atât de mult – zise înţelegător Ridolph. (Îşi examină cu un ochi critic dosul palmei şi continuă). Dacă 10.000 de credite reprezintă atât de mult pentru dumneavoastră de ce nu pariaţi la Hotel? Cu cunoştinţele pe care le aveţi despre războaiele kokodiene, cu informaţiile unice de care dispuneţi…

Clark îşi clătină trist capul:

— Îmi este imposibil să pariez la asemenea cote! Unde mai pui că de pariat la Hotel, pariază numai fraierii…

— Hm! Magnus Ridolph se încruntă. Trebuie să existe o posibilitate de a influenţa rezultatul unei bătălii. Mâine, spre exemplu, Castelele Urlător şi Podgoriei se vor lupta pe Platforma de Porfir, iar cota Urlătorului pare destul de interesantă.

Clark pufni:

— Îţi pierzi izmenele pariind pe Castelul Urlător. Toţi veteranii i-au murit în timpul Campaniei Pyrite.

Părând a nu-l fi auzit, Magnus Ridolph continuă gânditor.

— Castelul Urlător ar putea învinge dacă ar fi puţin ajutat…

Chipul lui Clark se schimonosi într-o mască grotescă.

— Domnule, eu sunt un funcţionar al Commonwealth-ului! Nu pot să mă pretez la asemenea maşinaţiuni! Nici să nu vă gândiţi!

Magnus Ridolph interveni împăciuitor.

— Desigur, o propunere de genul acesta nu poate fi acceptată aşa, tam-nisam! Trebuie analizată pe îndelete. Într-un anume sens, este chiar în interesul Commonwealth-ului ca Hanul din Valea Umbroasă să-şi înceteze activitatea, ori măcar actuala conducere. Iar ruina financiară este o armă la fel de bună ca oricare alta. Dacă noi, aşa, ca din întâmplare, ne alegem şi cu un oarecare profit, nu cred să existe cineva în întregul univers care să se formalizeze. Mai ales dacă rolul pe care l-aţi putea juca în întreaga afacere ar fi disimulat cu mare grijă…

Clark îşi băgă mâinile în buzunare şi, ridicând din umeri, îl privi lung pe Magnus Ridolph.

— Este de neconceput să iau partea unui Castel împotriva altuia. Dacă aş face-o, puţina influenţă de care, cât de cât, mă bucur pe Kokod, s-ar duce dracului.

Magnus Ridolph negă din cap cu indulgenţă.

— Tare mi-e teamă că dumneata ne vezi înarmaţi cu suliţe, mărşăluind cot la cot cu restul trupei şi bătându-ne în primele rânduri. Nu, nici vorbă, dragul meu. Ţin să te asigur că nici nu mi-a trecut prin gând o trăsnaie atât de bătătoare la ochi.

— Ei, ş-atunci – bombăni îmbufnat Clark – la ce naiba te-ai gândit?

— M-am gândit că dacă am împrăştia pe câmpul de luptă câteva bile dintr-un explozibil foarte uşor – fulminant de mercur, de exemplu – nimănui nu i-ar da prin minte să ne găsească vinovaţi, în cazul în care războinicii Podgoriei le-ar detona călcându-le, fapt care ar genera dezordinea cea mai

totală în rândurile lor.

— Şi amplasarea? De unde ai să ştii unde să le pui? Eu cred…

Magnus îl opri cu un gest al mâinii.

— Eu unul mă consider un autodidact extrem de avizat în domeniul strategiei militare; îmi asum întreaga responsabilitate legată de această parte a planului.

— Dar n-am fulminant de mercur! protestă exasperat Clark. Şi nici vreun alt fel de exploziv!

— Dar un laborator ai?

— Mda. Unul improvizat – admise Clark, în silă.

— Ai cumva, printre reactivi, iod şi acid nitric?

— Păi… da.

— Atunci, la treabă. Pentru ce avem noi nevoie, nitratul de iod este cel mai indicat.

***

În după-amiaza zilei următoare, Magnus Ridolph era instalat comod pe terasa cafenelei hotelului, contemplând vasta perspectivă a Văii Umbroase, cu o cupă de vin azuriu de Methedeon în mâna dreaptă şi un trabuc în cea stângă. Întoarse capul şi-l văzu apropiindu-se pe Julius See, urmat, ca o fantomă roşcovană şi descărnată, de asociatul său Bruce Holpers.

Trăsăturile chipului său păreau o succesiune de straturi suprapuse: o peluză de păr negru, o frunte cu profunde riduri orizontale, sprâncene ca două bare, ambrazurile întunecate ale ochilor, gura fără buze – o simplă fantă orizontală, totul finalizându-se cu o bărbie teşită.

Magnus Ridolph îi salută cu jovialitate.

— Bună seara, domnilor.

See se propti în faţa sa, imitat – la doi paşi distanţă – de Bruce Holpers.

— Mi-aţi putea spune cumva rezultatul bătăliei de astăzi? întrebă cu nevinovăţie Magnus Ridolph. M-am lăsat tentat să plasez un mic pariu, rupând astfel cu o veche obişnuinţă, însă până acum n-am reuşit să aflu dacă zeiţa şansei mi-a fost sau nu favorabilă.

— Da, da – mârâi See – zeiţa asta a şansei eşti chiar tu!

Magnus Ridolph îşi întoarse către el o privire candidă şi întrebătoare.

— Domnule See, am impresia că sunteţi cam prost dispus; sper că nu este nimic grav.

— Nimic deosebit, Ridolph. Am avut o zi destul de proastă, dar, punându-le la socoteală şi pe cele bune suntem pe la mijloc.

— Regretabil… Aşadar, dacă înţeleg eu bine, favoritul a câştigat. Şi, în acest caz, unicul meu pariu s-a dus pe apa sâmbetei…

— Ha… micul tău pariu de 25.000 de credite, ai? şi încă vreo jumătate de duzină de alte pariuri a 25.000 de credite plasate după sfaturile tale, ai?

Magnus Ridolph îşi mângâie barba.

— Dacă nu mă înşel, cota Castelului Urlător era deosebit de interesantă, dar, din spusele dumneavoastră, deduc că Podgoria a câştigat.

Bruce Holpers chiţcăi ceva neinteligibil, însă See se răsti cu grosolănie.

— Termină odată, Ridolph! Să nu-mi spui că n-ai habar de o întreagă serie de explozii misterioase… (Adevărate mine anti-infanterie – supralicită Holpers)… care au dezorganizat complet Podgoria şi au permis Urlătorilor să-i snopească în bătaie?

Figura lui Ridolph reflectă surpriza cea mai totală.

— Nu-i posibil! Deci până la urmă am câştigat?

Julius See deveni pur şi simplu livid, iar Bruce Holpers, clătinându-se efectiv pe picioare, îşi ridică ochii spre cer.

— Din nefericire, domnule Ridolph, atâtea persoane au mizat mari sume pe Castelul Urlător, încât, respectând cu stricteţe cotele, ne-am trezit în lipsă de lichidităţi. Ne găsim deci în situaţia de a vă ruga să acceptaţi plata în natură a câştigului.

— Dar, domnilor! protestă Magnus Ridolph. O sută de mii de credite, vă daţi seama? O să fiţi nevoiţi să mă găzduiţi aici până la Judecata de Apoi…

See clătină din cap.

— Nu la tariful nostru „*special Ridolph*”. Următoarea

navă este aşteptată peste cinci zile. Taxa ta de cazare este de 20.000 credite pe zi. Asta face exact 100.000 credite.

— N-aş zice că umorul dumneavoastră este dintre cele mai amuzante – replică cu răceală Magnus Ridolph.

— Nici n-aveam de gând să te amuz – îi răspunse See. În schimb, noi găsim chestia asta foarte nostimă! Nu-i aşa, Bruce?

— Ha, ha, ha! cotcodăci Holpers.

Magnus Ridolph se ridică alene.

— Nu-mi mai rămâne decât soluţia clasică: abandonarea acestui stabiliment cu tarife de-a dreptul exorbitante.

Buzele subţiri ale lui See se subţiară şi mai mult într-un zâmbet mieros.

— Şi unde ai de gând să te duci?

— Poate se duce la Castelul Urlător – îi răspunse sarcastic Holpers. Îi sunt îndatoraţi până peste cap.

Ignorând ironia din vorbele lor, Magnus Ridolph adăugă liniştit.

— Iar în ceea ce priveşte cele 100.000 de credite ce mi le datoraţi, pentru moment m-aş mulţumi cu un simplu angajament scris prin care să recunoaşteţi că respectiva sumă mi-o veţi achita ulterior. De altfel, printr-o curioasă coincidenţă, aceste 100.000 de credite egalează, aproape, pierderea ce mi-a fost cauzată de falimentul fraudulos al Societăţii Imobiliare de Investiţii a Imperiului Exterior.

See rânji acru.

— Las-o moartă, Ridolph, că s-a învechit... trece-o la profit şi pierderi, da' în coloana din dreapta... aia scrisă cu roşu.

Magnus Ridolph schiţă o înclinare din cap şi se îndepărtă.

Privindu-l cum se duce, Holpers întrebă cu vocea lui nazală de scapet:

— Tu chiar crezi că pleacă?

Iar See îi răspunse cu năduf:

— Nu văd de ce ar pleca. E doar în interesul lui să rămână. Dar astea o sută de mii de credite tot n-o să le pupe în vecii vecilor.

— Eu unul, sper să plece; tipul ăsta mă calcă pe nervi. Încă o chestie ca asta şi suntem pe drojdie. Şase sute de mii de credite… o grămadă de parale pierdute aşa, cât ai zice peşte!

— Las' că-i recuperăm noi… Poate „aranjăm" şi noi o bătălie, două.

Trăsăturile chipului lui Holpers se alungiră şi bărbia îi tremură, abia reuşind să articuleze:

— Nu cred că-i cea mai bună soluţie. Dacă ne trezim pe cap cu Controlul Commonwealth-ului?

— Ptiu! scuipă See dispreţuitor. Controlul, controlul… ce-o să ne facă? Clark nu-i decât o curcă plouată!

— Bine, dar…

— Las' pe mine!

Odată discuţia terminată, reveniră în hol. Văzându-i, recepţionerul îi chemă, cu gesturi agitate.

— Domnul Ridolph tocmai a părăsit hotelul! Nu-mi dau seama unde o să…

Cu o mişcare imperativă a mâinii, See îl făcu să-şi înghită restul vorbelor şi adăugă apăsat:

— După mine, n-are decât să se culce sub un arbore-totem, dacă are chef!

***

Magnus Ridolph îşi alese fotoliul cel mai confortabil din salonul lui Everley Clark, se instală şi-şi aprinse o ţigaretă. Clark îl observă cu o expresie prudentă şi, în acelaşi timp, încăpăţânată.

— Mda, cum s-ar zice, am obţinut o victorie tactică şi totodată am suferit o înfrângere strategică – constată Magnus Ridolph pe tonul unei conversaţii mondene.

Clark se încruntă cu un aer jenat.

— Chiar că nu mai înţeleg nimic. Aş fi zis că…

— Am reuşit să slăbim puterea financiară a Hanului din Valea Umbroasă şi, totodată, i-am cauzat pagube serioase. Dar lovitura n-a fost decisivă şi cei doi şnapani îşi pot face încă de cap. Eu n-am putut încasa cele 100.000 de credite şi, în plus, a trebuit să părăsesc principalul câmp de luptă. Din acest unghi de vedere, suntem îndreptăţiţi să apreciem

că obiectivele noastre minimale n-au fost îndeplinite.

— Ei bine – zise Clark – ştiu că este greu să accepţi înfrângerea, dar, în ce ne priveşte, noi am făcut tot posibilul şi nu cred că altcineva ar fi reuşit mai mult. Luând în considerare poziţia mea, poate că ar fi bine să…

— Numai dacă situaţia ar rămâne în această fază – i-o tăie scurt Magnus Ridolph – am avea oarecare motive de demobilizare. Însă mi-e teamă că See şi Holpers sunt mult prea afectaţi de pierderi ca să se rezume numai la atât.

Everley Clark îl privi neliniştit cu coada ochiului.

— Dar ce naiba mai pot face? În ce mă priveşte, eu n-o să…

Magnus Ridolph clătină grav din cap.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că See şi Holpers m-au acuzat de a fi cel care a provocat exploziile ce-au provocat derute în rândurile Castelului Podgoriei. A-mi admite culpabilitatea ar fi fost o naivitate; desigur, am afirmat sus şi tare că n-am făcut aşa ceva. Le-am spus că n-am avut o asemenea ocazie şi că, pe de altă parte, controlul ecologic care mi-a verificat bagajele la bordul navei „HESPERORNIS” poate depune sub jurământ că n-am adus vreun produs chimic. Sper ca protestul meu să fi fost suficient de convingător.

Evereley Clark îşi încleştă neliniştit pumnii şi şuieră printre dinţi a pagubă.

Privind gânditor în zare, Magnus Ridolph continuă:

— Sunt însă toate şansele ca tipii să ajungă să-şi pună unele întrebări de o evidenţă zdrobitoare. „*De cine s-a apropiat cel mai mult Magnus Ridolph, chiar de la sosirea sa pe Kokod?*” sau „*Cine, în afară de Magnus Ridolph, şi-a mai exprimat dezaprobarea faţă de cei de la Hanul din Valea Umbroasă?*”

Everley Clark sări ca ars şi începu să se plimbe nervos prin cameră. Fără a-şi schimba intonaţia, Ridolph îşi continuă monologul.

— Şi există toate temeiurile să cred că toate aceste întrebări, precum şi răspunsurile ce nu vor întârzia să şi le dea, vor constitui argumentarea plângerii pe care o vor

înainta inspectorului-şef de pe Methedeon.

Clark se lăsă să cadă într-un fotoliu şi-l fixă pe Magnus Ridolph cu o privire sticloasă.

— De ce dracu’ te-am ascultat? şopti el cu o voce albă.

Magnus Ridolph se ridică la rândul său şi, mângâindu-şi barba căruntă, începu şi el să măsoare cu paşi rari camera.

— Un lucru este cert: evenimentele n-au luat turnura pe care o doream; însă strategii, fie că sunt profesionişti, fie că sunt amatori, trebuie să ştie să suporte încercările potrivnice, ocazionale sau nu.

— Ce încercări, care încercări! zbieră Clark. EU m-am nenorocit! EU voi fi dat afară! EU voi fi radiat din evidenţele Controlului!

— Un bun strateg trebuie să aibă supleţe de spirit – rosti Magnus Ridolph. Acum trebuie să ne modificăm unghiul de atac; obiectivul nostru prioritar este acum evitarea dizgraţiei şi concedierii care te pândesc… precum şi alte consecinţe posibile.

Clark îşi trecu mâna peste faţă.

— Dar… mai putem face oare ceva?

— Mi-e greu s-o spun, dar… mare lucru, nu! îi răspunse cu seninătate Magnus Ridolph.

O vreme fumă în tăcere, clătinându-şi când şi când capul cu un aer gânditor. În cele din urmă şopti ca pentru sine:

— Ar exista totuşi un unghi de atac, care ar putea fi fructificat. Da, cred că întrevăd o rază de lumină…

— Ce? Cum? Care? Doar n-ai de gând să mărturiseşti?

— Nu – îi răspunse Magnus Ridolph. N-o să câştigăm mare lucru, dar totuşi vom câştiga ceva prin acest şiretlic. Singura noastră speranţă este să-i discredităm pe cei de la Han. Dacă reuşim să demonstrăm că indivizii aceştia nici vorbă să aibă la inimă interesele indigenilor de pe Kokod, putem considera că am realizat deja mult în contracararea afirmaţiilor lor.

— Bine, bine, dar…

— Dacă am putea intra în posesia unei dovezi zdrobitoare… spre exemplu, că See şi Holpers se folosesc fără scrupule de poziţia lor pentru a-i brutaliza pe indigeni,

atunci… atunci acţiunea noastră ar fi justificabilă.

— Da, ai dreptate. Numai că ideea mi se pare aşa… irealizabilă. Pentru că See şi Holpers şi-au dat întotdeauna silinţa să evite asemenea situaţii.

— Nu mă-ndoiesc. Hm!… cum denumesc indigenii Hanul din Valea Umbroasă?

— Castelul Marii Curţi.

— Concluzia mi se pare evidentă: trebuie să facem în aşa fel încât un conflict să aibă loc pe teritoriul Hanului din Valea Umbroasă, iar See şi Holpers să fie obligaţi să ia măsuri coercitive violente împotriva războinicilor kokodieni.

5

Everley Clark îşi clătină din nou capul.

— Treabă al naibii de dificilă! Am impresia că dumneata nu sesizezi bine psihologia acestor triburi. Ele sunt în stare să se bată până la moarte pentru capturarea stindardului reprezentativ al unui alt Castel – adică grefonul ăla nenorocit al arborelui-totem – dar nu vor accepta niciodată să se lase incitate, sau provocate, sau influenţate în vreun fel.

— Hm… mda… zise Magnus Ridolph, viaţa noastră e fără speranţă.

Făcu câţiva paşi şi se opri în faţa colecţiei de scuturi a lui Clark.

— Să vorbim atunci despre lucruri mai plăcute.

Everley Clark păru să nu-l fi auzit.

Magnus Ridolph mângâie cu un gest respectuos unul dintre scuturi.

— Ce tehnică remarcabilă, absolut unică, din câte ştiu eu. Presupun că irizaţia aceasta oranj este datorată vreunei argile colorate?

Everley Clark bolborosi ceva de neînţeles.

— O expoziţie remarcabilă, într-adevăr! supralicită Magnus Ridolph. Presupun că, fără îndoială, dacă afacerea noastră va evolua spre un final nefericit, vă vor permite să vă împodobiţi, după propriul gust, pereţii celulei din

penitenciarul regional.

— Crezi că asta m-aşteaptă? îngăimă stins Everley Clark.

— Sincer să fiu, sper că nu, răspunse Ridolph după o clipă de gândire. Dar nu văd ce am putea face ca să evităm un asemenea final, deşi… (îşi ridică degetul mic)… deşi…

— Deşi ce? cârâi Clark.

— E simplu, domnule, ridicol de simplu… cum de nu ne-am gândit…

— La ce? La ce? Pentru numele lui Dumnezeu, hai, spune odată!

— La o metodă sigură de a-i convinge pe războinicii indigeni să atace Hanul din Valea Umbroasă.

Clark se dezumflă dezamăgit.

— Da? Şi, mă rog, cum asta?

— Hanul din Valea Umbroasă sau, mai bine zis, Castelul Marii Curţi îi va provoca pe războinicii de pe Kokod la luptă.

Expresia feţei lui Clark reflectă confuzia cea mai completă.

— Ceeee? Nici vorbă! Holpers şi See n-o să facă niciodată…

Magnus Ridolph se ridică.

— Hai să mergem – răsună vocea lui hotărâtă. O s-o facem noi în locul lor.

Magnus Ridolph şi Clark o luară în lungul Ţărmului Cochiliilor. În dreapta lor clipocea molcom oceanul siniliu, iar în stânga începeau contraforturile Colinelor Ascunse. Undeva, în spate, se înălţa magnificul arbore-totem al Castelului Cochiliilor, iar în faţă – la fel de impresionant – cel al Castelului Stâncii Marinei, spre care îşi îndreptară paşii. Pe plajă, cohorte de tineri războinici desfăşurau manevre de instrucţie; veteranii sutelor de bătălii – acum invalizi, anchilozaţi sau gârboviţi de vârstă – coborau din pădurile învecinate încărcaţi cu mănunchiuri de prăjini pentru suliţe. În faţa porţii de acces în Castel se zbenguiau în praf ca nişte şoricei zeci de pui neastâmpăraţi.

Clark rupse tăcerea cu o voce răguşită:

— Nu-mi place, da’ nu-mi place chiar deloc… Dacă se află…

— O asemenea supoziţie are la bază vreo argumentaţie logică? îi răspunse printr-o întrebare Magnus Ridolph. Nu eşti dumneata singurul pământean care vorbeşte limba kokodiană?

— Dar dacă o să fie morţi… sau un masacru…

— Ipoteza mi se pare mai mult decât improbabilă.

— Dar nici imposibilă… Gândeşte-te numai la toţi războinicii ăştia… Ei vor suporta consecinţele…

Magnus Ridolph îi răspunse pe tonul cu care s-ar fi adresat un copil încăpăţânat.

— Dragul meu, dar ţi-am explicat doară odată.

— Bine, bine, o să beau cupa pân' la drojdie… Dar să ne ferească Dumnezeu…

— Hai, nu mai fi aşa! continuă Magnus Ridolph pe acelaşi ton didactic. Trebuie să abordăm problema cu încredere. Să faci apel la bunăvoinţa dumnezeirii, încă înainte de a te apuca de treabă, nu slujeşte deloc la ridicarea moralului… Mai bine spune-mi care-i ceremonialul declaraţiei de război?

Clark îi arătă un scut de lemn, ornamentat cu un motiv extrem de complicat.

— Ăsta-i Scutul Legal. Acum îmi mai trebuie… asta… acum uită-te la mine.

Înşfăcă o suliţă din mâna unui războinic nedumerit şi, ridicând scutul, lovi în el ca într-un gong, producând un sunet de o muzicalitate surdă. Apoi, Clark se dădu un pas înapoi şi începu să emită fluierăturile nazalizate ca de cimpoi ale limbii kokodiene.

Vreo zece războinici, arborând o mină indiferentă, ieşiră în poarta Castelului, părând să-l asculte cu atenţie.

Clark îşi încheie discursul întorcându-se şi aruncând un pumn de ţărână către monumentalul arbore-totem al Castelului Stâncii Marine.

Războinicii rămaseră impasibili, însă din interiorul arborelui-totem se revărsă un torent de silabe şuierate. Clark răspunse îndelung, apoi, făcând stânga-mprejur, reveni lângă Magnus Ridolph. Fruntea îi şiroia de transpiraţie când rosti:

— Bun. O făcurăm şi p-asta. A rămas pentru mâine

dimineaţă, la Castelul Marii Curţi.

— Perfect! îi răspunse hotărât Magnus Ridolph. Hai acum la Castelul Cochiliilor, apoi la Castelul Stânca Râului şi, după aceea, la Castelul Râpei Curcubeu.

— O să iasă un tărăboi la scară planetară! mârâi Clark.

— Întocmai! După vizita la Râpa Curcubeu, te-aş ruga să mă laşi la Hanul Văii Umbroase, unde mai am de pus la punct un mic detaliu.

Clark îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ce detaliu?

— În orice situaţie trebuie să fii un om practic, îi răspunse Magnus Ridolph. După câte am înţeles, un accesoriu este absolut indispensabil oricărui trib aflat în război pe Kokod – acel stindard parolă, acel grefon sacru, pentru a cărui capturare îşi concentrează inamicul forţele. Cum nu putem avea pretenţia ca See şi Holpers să ne furnizeze unul, am să mă ocup de asta eu însumi.

***

Ridolph urcă Valea Umbroasă cu un aer distrat şi se apropie de hangarul ce adăpostea forţele aeriene ale hotelului.

Rămânând în umbra fantasticilor arbori kokodieni, numără şase vehicule: trei pentru transport mărfuri, două aerotaxiuri (de tipul celui care îl dusese la Staţia de Control) şi un sclipitor aparat de sport roşu, în mod evident proprietatea celor doi şnapani, See şi Holpers.

Nu se vedea nici picior de mecanic sau pilot; probabil erau la masă. Magnus Ridolph se apropie agale, fluierând printre dinţi o melodie numai de el ştiută. Apoi tăcu brusc şi-şi acceleră paşii. Protejându-şi delicat degetele cu o bucată de cârpă, săltă capota fiecăruia dintre transportoare şi subtiliză la iuţeală câte o piesă, după care procedă la fel şi cu aerotaxiurile. Ajuns în faţa vehiculului sport, se opri şi-i admiră liniile suple.

— Splendid, pur şi simplu, splendid! murmură el. Este, fără îndoială, exact ce-mi trebuie.

Glisă portiera şi aruncă o privire în interior. Cheia de contact lipsea.

În spatele lui se auziră nişte paşi apropiindu-se.

— Hei! răsună o voce guturală. Ce cauţi la maşina domnului See?

Magnus Ridolph făcu, fără grabă, doi paşi înapoi.

— Aşa, la prima strigare – zise el – cam cât ar costa jucăria asta?

Mecanicul se opri lângă el furios şi, în acelaşi timp, bănuitor.

— Destul ca să-ţi pierzi tot timpul întreţinându-l.

Magnus Ridolph îi aruncă o privire piezişă.

— 30.000 ar merge?

— 30.000 pe Pământ. Dar aici suntem pe Kokod.

— Eu ziceam să-i ofer lui See 100.000 de credite.

Mecanicul clipi surprins.

— Ar fi nebun să refuze.

— Asta ziceam şi eu – oftă Magnus Ridolph. Dar, mai întâi de toate, aş vrea s-o simt un pic la drum. Mie mi se pare că a fost cam neglijată.

Îi răspunse un muget de indignare.

— Asta-i bună! Nici vorbă!

Magnus Ridolph se încruntă.

— Eşapamentul dă în mod sigur rateuri. Se vede cât de colo, după cât este de afumat.

— Nici vorbă! aproape că strigă mecanicul. Eşapamentul ăsta toarce ca o pisică!

Ridolph clătină sceptic din cap.

— Nu-mi pot permite să-i ofer lui See asemenea sumă de bani pentru o maşină de care nu-s sigur c-ar fi bună… Păcat de nervii pe care o să şi-i facă când va auzi că a ratat vânzarea.

Mecanicul schimbă placa.

— Dar vă spun că eşapamentul e bun, credeţi-mă… O clipă, staţi să v-arăt.

Scoase din buzunar un mănunchi de chei, alese una şi o introduse în contact. Vehiculul vibră surd şi se ridică la câteva palme de sol, gata de zbor.

— Vedeţi? Ce v-am spus eu? Totu-i OK!

— Mda, la prima vedere aşa s-ar părea, zise Magnus

Ridolph pe un ton nu tocmai convins. Bine, telefonează-i atunci domnului See şi spune-i că am luat aparatul pentru un zbor de probă, aşa, ca ultimă verificare…

Mecanicul se uită la Ridolph cu o privire năucă, apoi, ca în transă, se îndreptă spre microfonul fixat în perete.

Magnus Ridolph sări în fotoliul de comandă. În spate, îl auzea pe mecanic cum strigă în microfon.

— Domnule See, domnu' ăla care vrea să cumpere maşina, v-o ia pentr-un zbor de încercare. Să nu-l credeţi dacă vă spune ceva de eşapament, că totu-i în ordine. Mai ales nu lăsaţi la preţ… Ce? Sigur că-i aici! Păi el a zis aşa… Seamănă aşa, c-un fel de tip d-ăia de pe vremuri, c-o bărbiţă ca de ţap…

Zbieretele care-i ajunseră prin microdifuzor, îl făcură să sară ca ars. Se întoarse fulgerător spre locul unde, acum câteva clipe, se aflau Magnus Ridolph şi elegantul vehicul aerian.

Amândoi se volatilizaseră.

***

Doamna Chaim o trezi mai devreme ca de obicei pe prietena ei cu cap de păun, respectiv pe doamna Borgage.

— Grăbeşte-te, dragă Altamira; deunăzi am ajuns atât de târziu, că am pierdut cele mai bune locuri în vehiculul de observaţie.

Doamna Borgage se arătă receptivă la sugestie şi-şi scurtă la maximum toaleta de dimineaţă; împreună, cele două matroane îşi făcură apariţia în holul hotelului. Printr-o curioasă şi inexplicabilă coincidenţă, amândouă îmbrăcaseră taioare de un verde-fumuriu închis, culoare care – după opinia fiecăreia dintre ele – nu-i venea deloc bine celeilalte. Făcură un mic popas în faţa afişului anunţând războiul zilei, pentru a verifica cotele, şi apoi intrară în salonul de mese. Dejunară în grabă, apoi, se îndreptară spre platforma de plecare. Doamna Borgage, care se oprise o clipă să-şi tragă sufletul, îşi ridică involuntar privirea şi rămase cu gura căscată de uimire uitându-se la acoperişul hotelului. Doamna Chaim, care grăbită i-o luase înainte, îi aruncă peste umăr:

— Haide, dragă, odată! Acum ţi-ai găsit să admiri hotelul?

Doamna Borgage întinse degetul şi îngăimă:

— Uite-l pe tipul ăla pisălog… Pe Ridolph… Nu înţeleg ce caută pe acoperiş… Parcă ar fixa un fel de creangă…

Doamna Chaim pufni dispreţuitoare:

— Parcă înţelesesem că direcţia l-a dat afară.

— Dar, în spatele lui, pe acoperiş, nu-i cumva aerocabrioleta domnului See?

— Habar n-am – îi replică doamna Chaim. Nu mă pricep deloc la drăcoveniile astea.

Şi odată spuse acestea, se întoarse şi o porni cu paşi hotărâţi către platforma de îmbarcare, urmată în grabă de doamna Borgage.

Însă din nou interveni ceva care le opri. De astă dată era pilotul, care, cu hainele în dezordine, cu faţa plină de vânătăi şi zgârieturi, se ciocni de ele în plin, mai să le dea jos, le îmbrânci şi-şi continuă goana, fără să-şi mai ceară scuze.

Doamna Chaim explodă de indignare.

— Ei, poftim! Asta le-ntrece pe toate!

Apoi continuă, urmărindu-l din ochi pe pilot.

— Ai înnebunit sau ce dracu?!

Doamna Borgage, care încerca să ghicească motivele agitaţiei pilotului privind în direcţia de unde venise acesta, scoase un ţipăt strident.

— Ce s-a mai întâmplat, dragă! se răsti la ea iritată doamna Chaim.

— Uită-te şi tu! îi răspunse doamna Borgage, încleştându-i braţul cu degetele ei osoase.

6

În cursul anchetei oficiale care avu loc ulterior, Everley Clark – agent al Controlului Commonwealth-ului – consemnă următoarea depoziţie, aparţinând unuia dintre martorii oculari:

„Eu sunt Joe-234, infanterist, comandant al Brigăzii a 15-a, aflat în serviciul neînfrântului Castel al Cochiliilor.

Noi suntem obişnuiţi cu tertipurile din Castelul Topazelor şi cu şiretlicurile prăpădiţilor din Castelul Tronului Stelar; iată de ce ambuscada pregătită de războinicii uriaşi din Castelul Marii Curţi nu ne-a găsit nepregătiţi.

Apropiindu-ne conform ordinului de dispozitiv nr. 17 am încercuit platforma ocupată de mai multe maşini zburătoare, unde am identificat prezenţa unei iscoade. În scurta luptă care a urmat, am scărmănat-o bine cu bastoanele, obligând-o să se retragă precipitat către ai săi.

Continuându-ne înaintarea, am întâlnit prima linie de apărare, constând din doi războinici, mai degrabă ineficace, echipaţi cu nişte uniforme de culoare verde. I-am burduşit bine şi pe aceştia, aplicând prevederile Convenţiei nr. 22, valabilă pentru ciocnirile pe timp de zi.

Scoţând nişte ţipete teribile, cei doi războinici au bătut şi ei în retragere, încercând să ne atragă către poziţiile pregătite din timp de inamic, chiar în interiorul Castelului. Sus de tot, pe acoperişul Castelului, era perfect vizibil stindardul de luptă al uriaşilor. Măcar din acest punct de vedere nu încercau să ne înşele!

Problema noastră strategică era clară: găsirea celor mai bune soluţii de lichidare a rezistenţei şi de ajungere pe acoperiş.

Ne-am hotărât pentru un asalt frontal şi s-a dat ordinul de atac. Brigada a 15-a a fost prima care a reuşit străpungerea liniei exterioare de apărare, linie constând dintr-un rând dublu de panouri de sticlă groasă, pe care le-am spart cu nişte bolovani. În interior am întâlnit rezistenţa îndârjită a apărătorilor, ceea ce ne-a făcut să batem temporar pasul pe loc.

În acest moment a survenit o diversiune sub forma apariţiei trupelor Castelului Stâncii Râului, care – după cum am aflat ulterior – fusese provocat la luptă de imprudenţii uriaşi pentru aceeaşi zi. Războinicii Stâncii Râului au pătruns prin mai multe uşi şubrede, aflate pe latura dinspre munte a Castelului şi, în acel moment, războinicii Marii Curţi

au violat prevederile Convenţiei nr. 22, care stipulează lovirea adversarului exclusiv cu prăjina lăncii. A fost un act ruşinos şi scandalos! Ne-au bombardat cu oale, tigăi şi farfurii! Conform cutumei imemoriale, în aceste condiţii am fost autorizaţi să le răspundem şi noi în acelaşi fel.

Constatând eşecul tacticii adoptate, apărătorii s-au retras într-un bastion interior, scoţând înfiorătoare urlete de război.

Am ordonat atunci instalarea asediului. Abia în acel moment uriaşii au început să-şi dea seama de consecinţele nemaipomenitei lor aroganţe, căci ei nu-i provocaseră doar pe războinicii Castelelor Cochiliilor şi Stâncii Râului, ci şi pe cei ai redutabilelor Castele ale Râpei-Curcubeu şi ale Stâncii Marine, învingătoare în războaiele cu Castelul Trandafirilor şi Castelul Prăpastiei Întunecate. Războinicii de la Stânca Marină, având în frunte temuta Legiune a Lăncierilor, au pătruns printr-o intrare secretă, în timp ce unitatea de elită a avangărzii speciale a Râpei-Curcubeu a ocupat, după lupte grele, holul principal al Marii Curţi.

În acest timp, aveau loc aprige angajamente corp la corp într-una dintre sălile destinate preparării hranei uriaşilor, în cursul cărora – din nou – războinicii Marii Curţi au încălcat repetat Codul, aruncând lichide, paste şi pulberi, procedee pe care ingenioşii combatanţi ai Cochiliilor s-au grăbit să le imite.

Am ordonat credincioasei Brigăzi a 15-a să se degajeze şi să iasă la exterior, în speranţa găsirii unei căi de acces pe acoperiş, care să ne permită capturarea stindardului Marii Curţi.

Acum armatele Cochiliilor, Stâncii Râului, Râpei-Curcubeu şi Stâncii Marine încercuiseră complet Castelul Marii Curţi, privelişte magnifică ce-mi va rămâne în memorie, cel puţin până în momentul în care îmi voi depune lancea.

În ciuda tuturor eforturilor noastre, onoarea capturării drapelului inamic i-a revenit unei curajoase patrule a Stâncii Marine, care a escaladat un copac şi, de acolo, a sărit pe acoperiş şi şi-a adjudecat trofeul. Apărătorii, ignorând că

stindardul fusese capturat, ori hotărându-se să nu ţină seama de asta, au comis o nouă violare a Codului, de această dată împroşcându-ne cu trombe de apă. La viitoarea ciocnire armată între Castelul Cochiliilor şi Castelul Marii Curţi, voi cere imperios adoptarea unei Convenţii permiţând utilizarea tuturor armelor, în caz contrar, ne vom afla într-o stare de inferioritate.

Victorioasă, armata noastră împreună cu trupele Pietrei Marine, Râpei-Curcubeu şi Stâncii Râului, s-a regrupat în formaţia obişnuită şi toată lumea s-a întors la Castelul său, în ordinea corectă de deplasare. Tocmai în momentul plecării, marele Castel zburător al Cometei Negre a coborât din cer şi din el s-au revărsat nenumăraţi războinici veniţi în sprijinul celor de la Marea Curte. Cu toate acestea, n-au mai avut loc alte operaţiuni (nici măcar de urmărire), astfel încât am putut ajunge, fără probleme, la bazele noastre pentru a sărbători victoria prin ceremoniile rituale.”

***

Căpitanul Bussey, comandantul navei „ARCHAEORNYX” aparţinând Companiei de călătorii „Phoenix”, sosise chiar în momentul în care trupele războinicilor Kokod începuseră retragerea.

Contemplând uluit pagubele, nu-şi putu stăpâni o exclamaţie deloc academică.

— Să mă ia dracu’ dacă pricep ce se întâmplă aici!

Julius See, gâfâind, plin de sudoare şi de vânătăi, zbieră răguşit la el:

— Dă-mi, dom’le, nişte puşti! Un tun! Ce ai, p-acolo! Îi distrug! Îi fac praf! S-arunc în aer toate muşuroaiele lor împuţite de pe planeta asta nenorocită!

Holpers îl seconda, agitându-şi braţele slăbănoage.

— Ne-am nenorocit, domnule, ne-au ruinat! Veniţi să vedeţi saloanele, bucătăria, holurile! Totu-i sfărâmat, domnule!

Căpitanul îşi clătină capul nelămurit.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce v-au atacat? După câte ştiu, sunt o specie paşnică… în sfârşit, în relaţiile cu noi, nu între ei.

— Nu ştiu ce i-a apucat, dom'le, zise See la fel de întărâtat. Au sărit pe noi ca tigrii, ciomăgindu-ne cu nenorocitele lor de suliţe… în cele din urmă, i-am pus pe fugă cu furtunurile de incendiu…

— Şi clienţii dumneavoastră? întrebă căpitanul Bussey, brusc curios.

See înălţă din umeri.

— Habar n-am ce s-a mai întâmplat cu ei. Unii au fugit în vale şi au nimerit în mijlocul unei alte armate. Din cele ce-am aflat, au încasat-o la fel ca şi cei rămaşi pe loc la hotel.

— N-am reuşit nici măcar să fugim cu aerovehiculele – se văicări Holpers. Niciunul n-a pornit…

O voce blândă îl întrerupse, intervenind în discuţie:

— Domnule See, m-am hotărât să nu vă mai cumpăr maşina, aşa că am adus-o înapoi în hangar.

See se întoarse încetişor, furia ce-l cuprinsese iradia o aureolă aproape palpabilă.

— Dumneata! Ridolph! Acum încep să înţeleg…, silabisi el ameninţător.

— Pardon?

— Hai! Spune ce-ai de spus! zbieră See, făcând ameninţător un pas înainte.

Căpitanul Bussey interveni prevenitor.

— Atenţie, See, potoleşte-te!

Dar See îl ignoră şi continuă pe acelaşi ton.

— Hai, spune, ce amestec ai în toate astea!

Magnus Ridolph îşi clătină capul cu un aer de completă nevinovăţie.

— Ce-aş putea zice? Am impresia că băştinaşii au aflat că faceţi pariuri pe evenimente care, pentru ei, prezintă o importanţă deosebită şi au hotărât să declanşeze o acţiune punitivă.

***

Autobuzul cu bănci ornamentale îşi făcu apariţia şi din el coborî, printre alţi pasageri, o doamnă cu un piept impozant, oxigenată, coafată, machiată, parfumată şi bogat înzorzonată.

— A! exclamă Magnus Ridolph. Doamna Chickering!

Încântat să vă revăd!

— N-am mai răbdat şi m-am repezit până aici – îi răspunse Doamna Chickering. Zor, nevoie, simţeam că mor dacă nu ştiu cum evoluează, hm… afacerea noastră.

Julius See se aplecă, brusc interesat.

— Afacere? Care afacere?

Doamna Chickering îi aruncă o privire dispreţuitoare şi-şi îndreptă atenţia către cele două femei care se apropiau şchiopătând şi văicărindu-se de hotel. Recunoscându-le, nu-şi putu stăpâni uimirea:

— Altamira! Olga! Ce-i cu voi în halul ăsta?

— Nu-i treaba ta! i-o reteză scurt doamna Chaim. Mai bine caută-ne ceva să punem pe noi. Pigmeii ăştia îngrozitori ne-au sfâşiat rochiile…

Dezorientată, doamna Chickering se întoarse către Magnus Ridolph.

— Ce se-ntâmplă aici? Să nu-mi spui că…

Magnus Ridolph tuşi diplomatic şi zise:

— Stimată doamnă, dacă sunteţi amabilă, două vorbe în particular…

Apoi trăgând-o deoparte, adăugă:

— Doamna Chaim şi doamna Borgage se numără printre prietenele dumneavoastră?

Doamna Chickering se uită peste umăr neliniştită şi răspunse în şoaptă:

— Zău dacă înţeleg ceva. Doamna Chaim este preşedinta Ligii Femeilor, iar doamna Borgage este casiera. Şi nu pricep ce-i cu ele de umblă aşa, în zdrenţe.

Magnus Ridolph tuşi din nou şi-i spuse pe acelaşi ton de taină:

— Păi doamnă, acţionând în conformitate cu instrucţiunile dumneavoastră, le-am facilitat indigenilor prilejul de a da curs liber combativităţii lor native şi, în aceste condiţii, este posibil să fi…

— Martha! răsună iritată vocea de goarnă a doamnei Chaim. Ce legături sunt între tine şi acest individ? Am toate motivele să-l bănuiesc că este amestecat până peste cap în acest atac murdar. Uită-te şi tu la el! (continuă ea, din ce în

ce mai furioasă). Nu i-au clintit un fir de păr! În timp ce pe noi…

Martha Chickering îşi muşcă buzele.

— Dar Olga, draga mea, dânsul este Magnus Ridolph. În baza hotărârii Adunării noastre de luna trecută, l-au angajat să pună capăt malversaţiunilor cu pariurile de la han.

Iar Magnus Ridolph adăugă cu ingenuitate:

— Drept care, doamna Chaim şi doamna Borgage au apreciat că este bineînţeles necesar să se deplaseze personal, pentru a studia situaţia la faţa locului, nu-i aşa?

Cele două doamne nominalizate îl fulgerară cu privirea, iar doamna Chaim zise înţepată:

— Dacă tu, Martha Chickering, îţi închipui că Liga Femeilor va sponsoriza matrapazlâcurile acestui ghiuj!

— Stimată doamnă… protestă Magnus Ridolph.

— Dar bine, Olga… i-am promis 1.000 de credite pe săptămână!

Magnus Ridolph schiţă din mână un gest dezinvolt.

— Dragă doamnă Chickering, aş dori ca suma ce mi-o datoraţi să fie utilizată în scopuri de binefacere. Scurta mea şedere pe Kokod s-a dovedit extrem de profitabilă…

— *See!* mugi ameninţător căpitanul Bussey. Potoleşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Uitându-se peste umăr, Magnus Ridolph îl văzu pe See încercând să scape din mâinile căpitanului Bussey.

— Încearcă tu să pui mâna pe parale! zbieră See la Ridolph, reuşind să se degajeze. Numai să încerci! repetă strângându-şi nervos pumnii.

— Dar, scumpe domn, am şi pus mâna pe ele!

— N-ai pus mâna pe nimic şi, dacă te mai atingi de maşina mea, îţi rup gâtul!

Magnus Ridolph îl opri cu un gest al mâinii şi zise împăciuitor:

— Cele 100.000 de credite le-am trecut deja la profit şi pierderi, numai că mai înregistrasem alte şase pariuri pe diferite nume de împrumut. Toate au fost deja onorate iar partea ce-mi revine mie personal se ridică la peste 300.000 de credite. Una peste alta, pot considera suma respectivă

drept o recuperare a capitalului meu plasat în Societatea Imobiliară de Investiţii a Imperiului Exterior, majorat cu procentajul unui beneficiu cinstit. Trăgând linia, se poate spune că am efectuat un plasament pe cât de avantajos, pe atât de instructiv.

— Ridolph – mârâi See, încrâncenat –, într-o zi o să-ţi…

Doamna Chaim, care urmărise din ce în ce mai interesată discuţia, interveni brusc:

— Dacă am înţeles eu bine, vorbeaţi despre Societatea Imobiliară de Investiţii a Imperiului Exterior?

Magnus Ridolph încuviinţă:

— Întocmai. După câte ştiu, domnul See şi domnul Holpers constituiau consiliul de conducere.

Doamna Chaim făcu doi paşi înainte. Domnul See se încruntă, stingherit; Bruce Holpers schiţă o retragere discretă.

— Staţi aşa! se răsti doamna Chaim. Am vreo două să vă spun, înainte de a vă cere arestarea!

Magnus Ridolph se întoarse către căpitanul Bussey:

— Presupun că vă întoarceţi, ca de obicei, pe Methedeon, nu?

— Chiar aşa – îi răspunse ironic căpitanul Bussey.

Magnus Ridolph dădu din cap cu subînţeles:

— Cred c-am să urc la bord imediat. Se pare că vor fi multe cereri de bilete pentru zborul de întoarcere.

— Cum doriţi.

— După câte ştiu, cabina nr. 12 este cea mai bună.

— Aşa se spune.

— Ei bine, aveţi, vă rog, amabilitatea să dispuneţi să-mi fie rezervată.

— O.K., domnule Ridolph.

Magnus privi melancolic piscul dealului:

— Acum câteva minute l-am văzut pe domul Pilby galopând pe creastă. Cred că i-aţi face un real serviciu dacă l-aţi informa despre încheierea ostilităţilor.

— Aveţi perfectă dreptate – încuviinţă căpitanul Bussey.

Apoi, amândoi îşi întoarseră privirile la scena ce se derula în imediata lor apropiere. Doamna Chaim se agita

vociferând la Julius See şi Bruce Holpers; doamna Borgage îşi arăta vânătăile doamnei Chickering. Nimeni nu părea să-i mai acorde vreo atenţie lui Magnus Ridolph.

Acesta înălţă din umeri şi urcă pasarela care ducea la „ARCHEORNYX”.

LOVITURA DE GRAŢIE

1

Roata, buchet de bule încastrate într-o gigantică plasă metalică, era suspendată în această regiune a spaţiului cunoscută de pământeni sub numele de Sagittorius Interior. Proprietar era Pan Pascoglu, un omuleţ energic şi tuciuriu, aproape complet chel, cu ochi negri neastâmpăraţi şi o mustaţă stufoasă. Ambiţios, Pascoglu spera să facă din Roată o staţiune la modă, un fel de insulă paradisiacă în oceanul sideral – ceva mai mult decât o simplă staţie de descărcare a mărfurilor şi corespondenţei. În acest scop, mai adăugase vreo două duzini de bule sclipitoare – aşa numitele „vile”, după cum le botezase el – în jurul bulelor exterioare ale Roţii, care astfel începuse să semene cu o moleculă extrem de complicată.

„Vilele” erau insonorizate şi confortabile; sălile de mese propuneau un meniu de cea mai bună calitate, iar saloanele cunoşteau animaţia unui public deosebit de variat. Magnus Ridolph găsea Roata odihnitoare şi stimulantă în acelaşi timp. Aşezat în penumbra discretă a unei săli de mese, unde doar stelele jucau rolul de candelabre, îi privea pe convivi. La una din mesele din stânga sa, acoperită parţial de coroana unui arbust decorativ, se conturau patru siluete. Magnus Ridolph se încruntă. Trei dintre personaje erau grotesc cocoşate, cu nasul în farfurie.

— Ce barbari! murmură pentru sine Magnus Ridolph, întorcându-şi privirea.

În ciuda acestor maniere total deplasate, nu era prea şocat; pe Roată te puteai aştepta să întâlneşti fiinţe de toate condiţiile. Astăzi părea că este reprezentat întregul evantai al evoluţiei, de la mitocanii aflaţi la masa din stânga, până la elita elitelor – Magnus Ridolph îşi mângâie barbişonul alb, ca de obicei, foarte îngrijit – adică până la el însuşi, trecând printr-o duzină de alte civilizaţii, mai mult sau mai puţin evoluate.

Cu coada ochiului, îl văzu pe unul dintre cei patru neciopliţi ridicându-se şi apropiindu-se de masa lui.

— Scuzaţi-mi indiscreţia, nu sunteţi cumva domnul Magnus Ridolph?

Magnus Ridolph îi confirmă supoziţia şi celălalt, fără a mai aştepta vreo invitaţie, se lăsă greoi pe scaunul de lângă el. Magnus Ridolph ezită între sarcasm şi curtoazie. În lumina palidă a stelelor văzu că interlocutorul său era un oarecare Lester Bonfils, antropolog, care-i fusese prezentat ceva mai devreme în cursul zilei. Magnus Ridolph, satisfăcut de propria perspicacitate, se hotărî pentru curtoazie. Ceilalţi trei de la masa lui Bonfils erau nişte sălbatici – aborigeni paleolitici de pe S-CHA-6, încredinţaţi temporar supravegherii lui Bonfils. Aveau nişte figuri arţăgoase, posomorâte, bănuitoare; păreau scârbiţi de toate civilizaţiile pe care le vizitaseră. Purtau brăţări grosolane de metal şi nişte centuri ce păreau, la prima vedere, de asemenea din metal – un sistem sofisticat de cătuşe magnetice. La nevoie, Bonfils putea să le imobilizeze instantaneu braţele, acţionând o telecomandă.

În ce-l privea, Bonfils era un bărbat mătăhălos, greoi, cu un chip palid şi cam buhăit. Nu s-ar putea spune că avea o mină prea înfloritoare. Deşi ar fi vrut să pară prietenos, nu era decât un timid introvertit. Nasul subţire şi ascuţit domina o gură cu buze cărnoase, uşor căzute. Mişcările sale nu dovedeau energie, ci o febrilitate nervoasă. Aplecându-se uşor către Magnus Ridolph, îi zise pe un ton confidenţial:

— Sunt sigur că aveţi destule pe cap, dar am mare nevoie de ajutor.

— Pentru moment nu sunt în căutare de contracte, îi replică Magnus Ridolph pe un ton tranşant.

Bonfils se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi întoarse privirea, negăsind nici măcar energia să protesteze. Sclipirea stelelor se reflecta în ochii sticloşi, iar pielea feţei părea de culoarea cenuşii. Murmură, abia audibil:

— Ar fi trebuit să mă aştept la asta…

Chipul lui părea atât de trist şi de disperat, încât Magnus Ridolph, cuprins de milă, se simţi îndemnat să-l întrebe:

— Din simplă curiozitate şi fără a mă angaja la ceva, care este natura problemelor dumneavoastră?

Bonfils râse sec, fără pic de veselie.

— Cum să mă exprim…, soarta mea.

— În acest caz, nu vă pot fi de mare folos, îi răspunse Magnus Ridolph.

Bonfils emise acelaşi sunet cavernos şi adăugă:

— Folosesc cuvântul soartă în sensul cel mai larg, incluzând – făcu un gest vag cu mâna – nici eu nu ştiu cum să spun. Ce mai…, par predispus înfrângerii şi eşecului. Eu mă consider drept un om bun, dar cu toate acestea, nimeni n-are mai mulţi duşmani ca mine. Îi atrag de parcă aş fi cea mai ticăloasă fiinţă.

Magnus Ridolph îl privi cu un oarecare început de interes.

— Să înţeleg că toţi aceşti duşmani s-au coalizat împotriva dumneavoastră? întrebă el.

— Nu… sau, cel puţin, nu cred. Dar sunt hărţuit de o femeie. Şi-a pus în cap să mă omoare.

— Nu pot să vă dau decât un sfat de ordin general, replică Magnus Ridolph. Rupeţi orice legătură cu această femeie.

Bonfils izbucni cu energia disperării, aruncând o privire peste umăr, la sălbaticii săi:

— Dar n-am nici cea mai mică legătură cu această femeie! Asta-i culmea! De acord, sunt un bătrân nebun…, un antropolog ar fi trebuit să fie mai atent la toate chestiile astea, dar eram prea absorbit de munca mea. Ce vă povestesc s-a întâmplat în punctul cel mai de sud al Capătului Lumii, la Kharesm. Cunoaşteţi locul?

— N-am fost niciodată la Capătul Lumii.

— Oamenii mă opreau pe stradă şi-mi spuneau: „Se pare că întreţineţi legături intime cu una din fetele noastre”. Iar eu răspundeam: „Nu, nu, nici vorbă! E o minciună!” Pentru că, normal, eu, ca antropolog, mă feresc de asemenea probleme ca dracu’ de tămâie.

Magnus Ridolph tresări uimit şi-l privi fix:

— N-aş fi zis că profesia dumneavoastră presupune

asceza de tip monahal. Ba din contră…

Bonfils schiţă un gest vag, cu gândurile deja în altă parte. Întoarse capul în direcţia celor încredinţaţi spre supraveghere; numai unul singur mai era la masă! Scoase un geamăt din rărunchi, sări în picioare, mai-mai să răstoarne masa lui Magnus Ridolph şi o luă la fugă în căutarea dispăruţilor.

Magnus Ridolph suspină şi, după o clipă de gândire, părăsi sala de mese. Străbătu agale marele salon, dar Bonfils nu mai era de găsit. Se aşeză pe o canapea şi comandă un coniac.

Salonul era plin. Magnus Ridolph îşi studie vecinii. Oare de unde veneau aceşti bărbaţi şi aceste femei, aceşti aproape-bărbaţi şi aceste aproape-femei? Oare ce gândeau ei şi oare ce îi adusese aici, la Roată? Spre exemplu, bonzul[3] acela cu faţa rotundă ca o lună plină? Era un nativ de pe planeta Padme, situată de cealaltă parte a galaxiei. Oare de ce s-o fi aventurat el atât de departe de casă? Sau vlăjganul acela cu trăsături aspre, al cărui craniu îngust şi ras suporta o aglomerare impresionantă de ornamentaţii din tantalium – un senior de pe Dacca. Era oare un exilat? Sau urmărea pe cineva? Ori participa la vreo cruciadă trăsnită? Sau antropomorful acela de pe planeta Hecate, ce sta singuratic într-un colţ – exemplificare grăitoare a teoriei evoluţiei paralele. Aspectul său exterior caricaturiza destul de bine făptura umană; interior, era la fel de diferit ca şi un gasteropod[4]. Capul său era o carapace de oase înălbite şi conturate de umbre negre; gura – o simplă fantă fără buze. Era un Meth din regiunea Maetho şi Magnus Ridolph ştia că rasa sa era blândă şi timidă, având atât de puţine contacte mentale cu oamenii, încât părea necomunicativă şi de neînţeles.

Privirea lui Magnus Ridolph se opri apoi asupra unei femei de o frumuseţe pur şi simplu uluitoare. Era o brunetă

[3] bonz – călugăr budist; în context – oficiant al unei comunităţi religioase exotice.

[4] gasteropod – animal aparţinând unei clase de moluşte (melci).

zveltă, cu pielea de culoarea nisipului din deşerturile însorite; ţinuta, gesturile, comportamentul erau de o siguranţă de-a dreptul provocatoare.

Un omuleţ aproape chel, cu o mustaţă neagră, stufoasă, se lăsă să cadă în fotoliul de lângă Magnus Ridolph. Era Pan Pascoglu, proprietarul Roţii.

— Bună seara, domnule Ridolph, ce mai faceţi?

— Mulţumesc, foarte bine… Doamna de acolo, cine e?

Pascoglu urmări privirea lui Magnus Ridolph.

— A, da! făcu el. Este o prinţesă-zână. De la Capătul Lumii. O cheamă… (îşi ţuguie buzele) în sfârşit, nu-mi amintesc. În orice caz, ceva străin.

— Desigur, nu călătoreşte singură.

Pascoglu înălţă din umeri:

— Ea susţine că este căsătorită cu Bonfils, dar locuiesc în vile diferite şi n-au fost văzuţi vreodată împreună.

— Ciudat, murmură Magnus Ridolph.

— Puţin zis! Huhurezul ăla de antropolog are, probabil, talente ascunse.

A doua zi, toată Roata era în fierbere. Lester Bonfils zăcea mort în vila sa, iar cei trei primitivi paleolitici ţopăiau ca nişte draci în cuştile lor. Oaspeţii se supravegheau unii pe alţii, neliniştiţi. Unul dintre ei era un asasin!

2

Pan Pascoglu, în culmea agitaţiei, îl abordă pe Magnus Ridolph:

— Domnule Ridolph, ştiu că sunteţi în vacanţă, dar trebuie să mă ajutaţi! Cineva l-a ucis pe bietul Bonfils, dar cine? Şi, ridicându-şi patetic braţele spre cer, continuă: Bineînţeles, nu-mi pot permite asemenea belele aici!

Magnus Ridolph îşi ciupi uşor vârful barbişonului îngrijit.

— Veţi solicita, desigur, o anchetă oficială, nu-i aşa? se interesă el.

— Păi, tocmai pentru asta am venit la dumneavoastră! replică Pascoglu, trântindu-se într-un fotoliu. Roata este în afara oricărei jurisdicţii. Aici, eu fac legea…, între anumite

limite, bineînţeles. Adică, dacă m-aş apuca să adăpostesc răufăcători sau să fac din vicii surse de venit, s-ar găsi cine să intervină. Dar nu este cazul aici, pe Roată. Un beţiv, o încăierare, o mică găinărie, astea le putem rezolva aşa, între noi. Însă niciodată n-am avut parte de o crimă. Aşa ceva trebuie elucidat de urgenţă!

Magnus Ridolph rămase un moment pe gânduri, apoi zise:

— Presupun că nu dispuneţi de vreo dotare specifică criminalisticii?

— Adică detectoare de minciuni, senzori emoţionali, comparatoare celulare? Nici vorbă. N-avem nici măcar un tampon pentru prelevarea amprentelor digitale.

— Mi-era teamă de asta, suspină Magnus Ridolph. Bine, mi-e greu să refuz o asemenea solicitare. Dar spuneţi-mi, vă rog, ce aveţi de gând să faceţi cu criminalul după ce-l voi prinde?

Pascoglu sări în picioare. Era clar că nu luase în calcul o asemenea ipoteză. Îşi strânse pumnii şi rosti cu năduf:

— Ce pot să fac? Nu-s pregătit în vreun fel ca să institui un tribunal. Şi nici nu pot executa pe cineva, aşa, fără judecată.

Magnus Ridolph remarcă conciliant:

— Poate până la urmă problema îşi va găsi singură rezolvarea. În fond, justiţia nu constituie un scop în sine.

Pascoglu aprobă viguros din cap:

— Chiar aşa! Să găsim mai întâi vinovatul. Şi vedem noi după aia ce-o să mai facem.

— Unde se află cadavrul? se interesă Magnus Ridolph.

— Acolo, în vilă. Exact unde l-a găsit femeia de serviciu.

— L-a atins cineva?

— Numai medicul care l-a examinat. Dar, după aia, nu mai ştiu, întrucât am venit într-un suflet la dumneata.

— O.K. Să mergem la vila lui Bonfils.

***

„Vila” lui Bonfils era o bulă situată către exteriorul pânzei de păianjen care constituia Roata, la vreo două sute de metri de salonul central.

Cadavrul zăcea pe podea – flasc, grotesc, jalnic lângă un şezlong alb. În mijlocul frunţii prezenta un semn de arsură. În rest, nicio altă rană vizibilă. Cei trei paleolitici erau închişi într-o cuşcă cu bare flexibile, în mod evident un model pliabil. Aşa cum arătau, barele nu puteau rezista forţei celor trei brute; probabil însă că erau conectate la o sursă de curent electric.

Pe lângă cuşcă se învârtea un tinerel slăbuţ, care părea că îi examinează sau că îi zgândără pe cei trei sălbatici. La intrarea lor tresări şi se întoarse cu vioiciune.

Pascoglu făcu prezentările:

— Doctor Scanton… Magnus Ridolph.

Detectivul înclină ceremonios din cap:

— Dacă am înţeles eu bine, doctore, aţi efectuat deja o examinare superficială a cadavrului?

— Suficientă, în orice caz, pentru a certifica decesul.

— Aţi putea estima ora la care a survenit?

— În jurul miezului nopţii.

Magnus Ridolph traversă camera cu paşi hotărâţi şi privi cadavrul. Se întoarse apoi brusc şi reveni lângă Pascoglu şi lângă doctor, rămaşi în uşa camerei.

— Ei bine? întrebă nerăbdător Pascoglu.

— N-am identificat încă criminalul, îi răspunse Magnus Ridolph. Trebuie însă să-i fiu aproape recunoscător bietului Bonfils. Mi-a furnizat un caz de o puritate aproape clasică.

Pascoglu îşi muşcă nervos mustaţa:

— Poate-s eu mai greu de cap, dar…

— Câteva truisme evidente vă vor permite poate să aveţi o imagine mai clară, îi explică Magnus Ridolph cu amabilitate. În primul rând, făptaşul se află pe Roată.

— Natural, zise Pascoglu. N-a sosit şi nici n-a plecat vreo navă.

— Motivele crimei privesc un trecut mai mult sau mai puţin apropiat.

Pascoglu vru să spună ceva, dar Magnus Ridolph îl opri cu un gest şi Pascoglu reîncepu să-şi muşte mustaţa.

— Este foarte probabil ca asasinul să fi avut oarece legături cu Bonfils.

Pascoglu nu mai răbdă şi zise nervos:

— Nu credeţi c-ar fi mai bine să ne întoarcem în salonul cel mare? Poate că cineva va mărturisi singur sau…

— Fiecare lucru la timpul său, răspunse Magnus Ridolph. Ca să rezumăm faptele, aş zice că principalii noştri suspecţi sunt pasagerii veniţi pe Roată odată cu Bonfils, în aceeaşi navă.

— Păi, el a venit cu Maulerer Princeps. Aduc imediat lista tuturor pasagerilor care au debarcat aici! anunţă Pascoglu şi ieşi în fugă.

Magnus Ridolph, din pragul uşii, examină camera. Apoi, întorcându-se spre Scanton, zise:

— O anchetă oficială ar necesita un set complet de fotografii. Aţi putea aranja ceva în acest sens?

— Desigur, am să mă ocup chiar eu de asta.

— O.K. Iar după aceea…, în sfârşit, nu văd ce-ar mai putea împiedica ridicarea cadavrului.

3

Magnus Ridolph se reîntoarse în salonul central, unde îl găsi pe Pascoglu stând la biroul de recepţie.

Acesta îi întinse o hârtie:

— Iată cele solicitate.

Magnus Ridolph parcurse textul cu interes. Lista cuprindea treisprezece nume:

1. LESTER BONFILS, însoţit de:

a) ABU;

b) TOKO;

c) HOMUP;

2. VIAMESTRIS DIASPORUS.

3. THORN 199.

4. FODOR IMPLIEGA.

5. FODOR BANZOSO.

6. SCRIAGL.

7. HERCULES STARGUARD.

8. FIAMELLA O-MIE-DE-CANDELE.

9. CLAN KESTREL, Tribul 14, a VI-a familie, al treilea fiu.
10. (N-are nume.)

— O.K.! încuviinţă Magnus Ridolph. Aş dori să mai ştiu încă ceva. Ar fi deosebit de interesant să mi se indice şi planeta natală a tuturor acestor persoane.

— Planeta de origine? gemu Pascoglu. De ce?

Magnus Ridolph îl măsură cu o privire neutră:

— Dacă am înţeles eu bine, aţi dorit să mă ocup de ancheta acestei crime, nu?

— Da, desigur, dar…

— Atunci aştept de la dumneavoastră o cooperare totală, fără proteste care nu-şi au locul sau alte remarci, mai mult sau mai puţin prosteşti.

Magnus Ridolph îşi însoţi cuvintele cu o privire atât de rece şi de semnificativă, încât Pascoglu înghiţi în sec şi-şi ridică exasperat mâinile spre cer.

— Fie cum vrei dumneata. Da’ să fiu al naibii dacă înţeleg ceva!

— După cum v-am mai zis, Bonfils a avut amabilitatea să ne furnizeze un caz de o claritate absolută.

— Pentru mine nu-i deloc clar, mormăi Pascoglu. Aruncă apoi o privire pe listă şi continuă: Credeţi că vreunul din ei e asasinul?

— Este o posibilitate, nu o certitudine. După cum asasin aş putea fi şi eu, sau dumneavoastră, deoarece amândoi am avut recent contacte cu victima.

Pascoglu surâse amar.

— Dacă eşti dumneata, făcu el, mărturiseşte atunci, te rog, şi scuteşte-mă de plata onorariului!

— Mi-e teamă însă că situaţia nu-i chiar atât de simplă. Această problemă poate fi abordată sub diferite aspecte. Suspecţii – persoanele înscrise pe această listă – sunt originare din lumi diferite. Fiecare a fost educat conform tradiţiilor propriei culturi. O anchetă poliţienească normală ar rezolva întreaga afacere cu ajutorul analizoarelor şi detectoarelor. Eu sper să ajung la acelaşi rezultat doar pe baza analizei cultural-educaţionale.

Expresia chipului lui Pascoglu îl făcu să semene cu naufragiatul abandonat pe o insulă pustie, în clipa în care vede vasul dispărând la orizont.

— Numai de s-ar rezolva problema asta…, articulă el cu o voce răguşită. Şi, dacă se poate, fără publicitate…

— Bine, conchise Magnus Ridolph hotărât. Deci care sunt planetele de origine?

Ele fură adăugate în dreptul fiecărui nume. Magnus Ridolph reexamină apoi lista. Se încruntă uşor, trăgându-se de vârful barbişonului.

— Mai am nevoie de vreo două ore pentru cercetări preliminare, după care… vom interoga suspecţii! decretă el.

4

Nu trecuseră nici două ore când Pascoglu, incapabil să mai rabde, dădu buzna în bibliotecă. Magnus Ridolph se afla acolo, cu privirea pierdută în gol, ciocănind mecanic cu creionul în tăblia mesei. Pascoglu vru să spună ceva, dar detectivul îşi întoarse capul şi privirea ochilor săi albaştri şi blânzi păru să acţioneze ca un întrerupător în mintea patronului Roţii; reuşind să se stăpânească, acesta se interesă, cu o voce relativ calmă, asupra stadiului cercetărilor lui Magnus Ridolph.

— Avansează! îi răspunse detectivul. Dar dumneavoastră ce-aţi aflat?

— Păi, îi poţi exclude de pe listă pe Scriagl şi pe Clan Kestrel. Amândoi erau la cazino, unde jucau, şi au alibiuri de beton armat.

Magnus Ridolph rosti gânditor:

— Desigur, nu este exclus ca Bonfils să se fi reîntâlnit aici, pe Roată, cu vreun vechi duşman.

Pascoglu tuşi uşor dregându-şi vocea:

— În timp ce dumneata erai aici, am întreprins şi eu o mică anchetă. Personalul meu are un bun simţ de observaţie şi nu s-ar zice că le-ar scăpa prea multe amănunte. Mi s-a spus că Bonfils n-a vorbit decât cu vreo trei persoane: cu mine, cu dumneata şi cu bonzul acela cu

faţă rotundă, îmbrăcat în togă stacojie.

Magnus Ridolph încuviinţă din cap:

— Într-adevăr, am vorbit cu Bonfils. Părea foarte tulburat. Pretindea că o femeie – fără îndoială, Fiamella O-mie-de-candele – ar fi vrut să-l omoare.

— Ce? strigă Pascoglu. Şi ştiai asta de la bun început?!

— Potoliţi-vă, scumpe domn. El pretindea că dânsa ar fi nutrit asemenea intenţii – ceea ce este cu totul altceva decât actul decisiv cu ale cărui rezultate ne confruntăm noi acuma. De asemenea, v-aş ruga să vă mai moderaţi exclamaţiile; mă fac să tresar de fiecare dată. Aşadar, să rezumăm: este drept, a vorbit cu mine, dar cred că mă pot elimina fără probleme. Dumneavoastră mi-aţi cerut sprijinul, cunoscându-mi reputaţia; deci, cu aceeaşi certitudine, vă elimin şi pe dumneavoastră dintre suspecţi.

Pascoglu gemu stins şi începu să măsoare camera cu paşi nervoşi.

Magnus Ridolph continuă:

— Acum, bonzul… Eu mai ştiu câte ceva despre cultul religios pe care-l practică. Adepţii acestuia cred în reîncarnare şi acordă o preţuire enormă vieţii şi, mai ales, felului în care e trăită. Aşa că cei de pe Padme nu şi-ar asuma niciodată riscul unui asasinat; dacă ar face una ca asta, şi-ar petrece viitoarele reîncarnări în corpul vreunui şacal sau arici de mare.

Uşa se deschise şi, parcă adus de un apel telepatic, în bibliotecă pătrunse bonzul. Remarcând tăcerea care se lăsase în încăpere şi privirea concentrată a celor doi, se opri stingherit:

— Deranjez cumva?

— Într-o oarecare măsură, îi răspunse Magnus Ridolph, dar întrucât discutam chiar despre dumneavoastră, consider că este în interesul nostru, al tuturor, să continuăm convorbirea în trei.

— La dispoziţia dumneavoastră, se oferi bonzul, apropiindu-se cu paşi domoli de ei. Despre ce discutaţi?

— Cunoaşteţi, desigur, că Lester Bonfils, antropologul, a fost asasinat noaptea trecută?

— Am auzit vorbindu-se.

— După unele informaţii, ieri seară aţi avut cu el o scurtă conversaţie.

— Întocmai, oftă bonzul adânc. Părea că se află în mare pericol. În viaţa mea n-am văzut un om atât de descurajat. Călugării de pe Padme – şi mai ales noi, bonzii din secta lui Isavest – am jurat să ne dedicăm întreaga viaţă altruismului. Noi servim în mod constructiv toate fiinţele vii, ba, în anumite împrejurări, chiar şi obiectele anorganice. Noi credem că principiul vieţii transcende protoplasma, originea sa situându-se în însuşi actul mişcării. O moleculă care atinge o altă moleculă nu este oare o manifestare a vieţii? De ce să nu admitem că poate fiecare moleculă are o conştiinţă? Oare nu suntem înconjuraţi de germeni ai unor multiple individualităţi gânditoare? Strivirea unui bulgăre de pământ nu generează resentimente şi durere? Iată de ce noi, bonzii, ne mişcăm cu atâta grijă şi suntem foarte atenţi pe unde călcăm.

— Mda! Hm! i-o tăie scurt Pascoglu. Şi ce voia Bonfils?

Bonzul se gândi o clipă şi continuă:

— Mi-ar fi greu să spun. Era chinuit de angoase extrem de diferite. Părerea mea este că dânsul încerca să ducă o viaţă onorabilă, însă principiile la care recurgea în acest scop erau contradictorii. În consecinţă, încerca o multitudine de sentimente, cu efecte antagonice: bănuiala, erotismul, ruşinea, confuzia, frica, mânia, invidia şi dezamăgirea. În al doilea rând, cred că începuse să se teamă pentru reputaţia sa profesională.

Pascoglu îl întrerupse din nou:

— Dar ce voia, domnule, în fond?

— Nimic, în mod deosebit. Simţea nevoia de încurajare şi reconfortare.

— Şi dumneata l-ai încurajat şi reconfortat?

Bonzul schiţă un zâmbet modest:

— Dragul meu prieten, noi ne-am dedicat unui program de analiză mentală extrem de laborios. Spre exemplu, prin antrenamente asidue, am reuşit să disociem lobul cervical drept de cel stâng, astfel încât, s-ar putea spune, noi

gândim cu două creiere separate.

Pascoglu era gata să explodeze, când interveni Magnus Ridolph:

— Cu alte cuvinte, bonzul ar vrea să ne spună că numai un prost şi-ar permite să avanseze o soluţie simplistă pentru problema cu care se confrunta răposatul Bonfils.

— Este o transpunere în vorbe a gândurilor mele, extrem de ingenioasă, încuviinţă bonzul.

Pascoglu îi privi năucit o clipă şi-şi ridică braţele exasperat:

— Dom’le, eu vreau să aflu cine i-a zburat creierii lui Bonfils. Poţi să mă ajuţi? Da sau nu!

Bonzul zâmbi din nou cu blândeţe:

— Scumpul meu prieten, stau şi mă întreb care ar putea fi sursa generatoare a impulsurilor care vă disturbă? Sunteţi cumva motivat de vreo înfrângere din trecutul dumneavoastră?

Magnus Ridolph se grăbi să-l completeze:

— Bonzul face aluzie la Legea Mozaică. Doreşte să vă pună în gardă împotriva doctrinei „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”.

— Aţi sesizat din nou perfect esenţa gândurilor mele, declară bonzul.

Pascoglu emise un sunet neinteligibil şi începu să măsoare camera, în lung şi-n lat, agitat ca un leu în cuşcă.

— M-am săturat de toate aiurelile astea! mugi el. Bonzule, poţi s-o-ntinzi!

O dată mai mult, Magnus Ridolph îşi asumă sarcina de a face pe interpretul:

— Domnul Pascoglu vă prezintă sincerele sale mulţumiri şi vă roagă să-l scuzaţi până când va dispune de timpul necesar pentru a analiza, cu mintea odihnită, spusele dumneavoastră.

Bonzul se înclină cu demnitate şi se retrase. Pascoglu nu pierdu ocazia să comenteze cu amărăciune:

— Când totul o să se termine dracului odată, n-ai decât s-o fredonezi cu bonzul ăsta cât pofteşti. Eu, unul, m-am săturat de vorbărie goală. Vreau acţiune… Apăsă un buton:

Să vină în bibliotecă femeia aia de la Capătul Lumii… Domnişoara O-mie-de-lumânări sau cum naiba o cheamă!

Magnus Ridolph îşi înălţă întrebător o sprânceană:

— Ce-aveţi de gând să faceţi?

Pascoglu îi ocoli privirea.

— Vreau să-i chestionez pe toţi tipii ăia, ca să văd ce ştiu.

— Mi-e tare teamă că vă irosiţi degeaba un timp preţios.

— N-are a face! se încăpăţână Pascoglu. Trebuie început de undeva. Nu poţi afla nimic stând încuiat în bibliotecă.

— Să înţeleg că nu mai aveţi nevoie de serviciile mele?

Pascoglu îşi muşcă nervos mustaţa.

— Sincer să fiu, dom’le Ridolph, eşti cam molâu pentru gustul meu. Aici e vorba de-o treabă serioasă, dom’le. Rezultate, de astea am eu nevoie… şi repede!

Magnus Ridolph schiţă o înclinare din cap şi adăugă:

— Cred că nu aveţi nimic împotrivă dacă asist şi eu la interogatorii?

— Deloc, deloc.

Nu după multă vreme, Fiamella O-mie-de-candele apăru în pragul uşii.

Pan Pascoglu şi Magnus Ridolph o priviră în tăcere. Era îmbrăcată cu o tunică simplă de culoare bej şi purta sandale suple, din piele. Braţele şi picioarele îi rămâneau descoperite, iar pielea abia dacă avea o nuanţă ceva mai deosebită decât veşmântul. Între buclele bogate ale părului purta o floricică de un oranj viu.

Cu o mină întunecată, Pascoglu îi făcu semn să se apropie. Magnus Ridolph se retrase discret într-un colţ al încăperii.

— Cu ce vă pot fi de folos? se interesă Fiamella cu o voce dulce, cântătoare.

— Păi, hm! Cred că aţi aflat de moartea lui Bonfils?

— O, da!

— Şi ce părere aveţi?

— Evident, sunt bucuroasă.

— Ia te uită!? Pascoglu tuşi uşor, parcă pentru a-şi drege glasul. Dacă am înţeles eu bine, pretindeaţi că sunteţi

doamna Bonfils.

Fiamella încuviinţă din cap.

— Dumneavoastră, cei de pe aici, aşa vă exprimaţi. La noi, la Capătul Lumii, se spunea că el era domnul Fiamella. Că doar eu am fost cea care l-a ales. Numai că el a fugit şi, procedând astfel, m-a jignit îngrozitor. Am fost nevoită să mă lansez în urmărirea lui şi i-am zis că am să-l omor dacă nu se întoarce la Capătul Lumii.

Pascoglu tresări de parcă ar fi călcat pe un şarpe veninos.

— Ce?! Mărturiseşti că l-ai omorât?!

— Nu! Nici vorbă!! strigă ea indignată. Cu o armă de foc? Dumneata pari la fel de nebun ca Bonfils. Fii atent, că te omor!

Pascoglu făcu un pas înapoi, uluit. Se întoarse spre Magnus Ridolph:

— Ai auzit-o, Ridolph?

— Bineînţeles că am auzit-o.

Fiamella îşi sublinie spusele cu un gest energic al capului.

— Dacă îţi baţi joc de frumuseţea unei femei, ce mai poate ea să facă, hm? replică ea. Să te omoare, şi cu asta, basta! Insulta dispare odată cu mârlanul!

— Dar dumneavoastră cum procedaţi, în fond, domnişoară Fiamella, ca să cauzaţi moartea? se interesă politicos Magnus Ridolph.

— Noi, ca să omorâm, recurgem la dragoste. Uite, eu vin aşa… – Fiamella făcu câţiva paşi şi se opri în faţa lui Pascoglu, privându-l drept în ochi – îmi ridic braţele, uite-aşa… – îşi ridică încet braţele, cu palmele îndreptate spre chipul lui Pascoglu – După aceea mă întorc şi plec… – ceea ce şi făcu, uitându-se peste umăr – Apoi mă întorc… se apropie din nou – şi dumneata o să începi să te rogi de mine: „Fiamella, lasă-mă să te mângâi!” Şi eu o să vin în spatele tău şi o să-ţi suflu uşor în ceafă…

— Gata! bâigui Pascoglu, stingherit.

— …Iar dumneata devii palid, începi să tremuri şi, după aceea, să plângi şi să scânceşti: „Fiamella, Fiamella O-mie-

de-candele, te iubesc, mor de dorul tău!”. Iar când se face noapte, eu vin la tine în cameră, înveşmântată numai cu câteva flori, iar dumneata o să plângi: „Fiamella!” Numai că eu o să…

— Da, cred că lucrurile sunt clare! interveni suav Magnus Ridolph. Sunt sigur că domnul Pascoglu, când îşi va veni în fire, vă va prezenta sincerele sale scuze pentru această jignire, pe care o regretă deja din adâncul inimii. Cât despre mine, nu mi-aş putea închipui un mod mai plăcut de a muri, astfel încât aş fi aproape tentat să…

Ştrengăreşte, ea îl trase uşor de barbişon.

— Eşti prea bătrâior, scumpule.

Magnus Ridolph oftă şi încuviinţă cu tristeţe:

— Tare mi-e că aveţi dreptate. Deşi, o clipă, am crezut că… În sfârşit, asta e. Domnişoară Fiamella O-mie-de-candele, vă puteţi retrage. Vă rog eu, întoarceţi-vă la Capătul Lumii. Soţul dumneavoastră este mort şi nimeni nu va mai îndrăzni vreodată să vă insulte.

Fiamella zâmbi trist, dar satisfăcută, şi se îndreptă cu pas vioi spre ieşire. Ajunsă în prag, se opri şi se întoarse:

— Vreţi să ştiţi cine l-a ucis pe pârlitul ăla de Lester?

— Bineînţeles, sări grăbit Pascoglu.

— Îi ştiţi pe preoţii de pe Cambyses?

— Pe Fodor Impliega şi pe Fodor Banzoso?

Fiamella aprobă dând din cap:

— Ăştia îl urau pe Lester. Tot timpul îi ziceau: „Dă-ne unul din sclavii tăi! Am pierdut prea mult timp. Trebuie să trimitem de urgenţă un suflet zeului nostru!”. Dar Lester le răspundea: „Nu!”. Iar pe ei îi apuca furia şi şuşoteau între ei şi-l vorbeau tot timpul de rău pe Lester.

Pascoglu căzu pe gânduri.

— Mda. Înţeleg. În orice caz, am să-i chestionez şi pe cei doi preoţi. Mulţumesc pentru informaţie.

Fiamella ieşi. Pascoglu se apropie de microfonul din perete.

— Trimite-mi-i, te rog, pe Fodor Impliega şi pe Fodor Banzoso.

După o scurtă pauză, vocea funcţionarei de la recepţie

se făcu auzită:

— Sunt ocupaţi, domnule Pascoglu… Au nu ştiu ce ceremonie rituală în derulare. Mi-au spus că vor fi disponibili peste câteva minute.

— Ăăă… bine… Atunci, să vină Viamestris Diasporus.

— Prea bine, domnule.

— Cu titlu pur informativ, zise Magnus Ridolph, aş dori să vă precizez că Diasporus aparţine unei civilizaţii în care arta luptelor cu gladiatori este foarte populară, unde gladiatorii învingători sunt adevăraţi prinţi ai societăţii, mai ales gladiatorul amator, care poate fi chiar un nobil de rang înalt, ce luptă doar pentru glorie şi faimă.

Pascoglu se întoarse brusc spre el:

— Dacă Diasporus este gladiator amator, înseamnă că-i un tip brutal din fire. Şi care nu face mofturi la alegerea victimelor!

— Eu v-am expus, pur şi simplu, faptele ce-au reieşit în urma cercetărilor pe care le-am efectuat în această dimineaţă. Concluziile vă aparţin în întregime.

Pascoglu mârâi ceva de neînţeles.

Pe uşă apăru Viamestris Diasporus, un bărbat înalt, cu o faţă vulturească – unul dintre personajele care-i atrăseseră atenţia lui Magnus Ridolph cu o seară mai înainte. Preţ de o clipă, cercetă cu un ochi vigilent toate ungherele bibliotecii.

— Intraţi, vă rog, zise Pascoglu. Conduc ancheta privind moartea lui Lester Bonfils şi cred că aţi putea să mă ajutaţi.

Chipul prelung al lui Diasporus reflectă o sinceră surprindere.

— Cum, ucigaşul nu s-a predat încă?

— Din păcate, nu.

Diasporus avu un gest brusc, o clătinare rapidă din cap, de parcă totul i-ar fi devenit deodată limpede:

— Este evident că Bonfils a fost un adversar de cea mai jalnică speţă, iar ucigaşul este, mai degrabă, jenat decât mândru de isprava sa.

Pascoglu îşi masă ceafa.

— Dacă-mi permiteţi să avansez o simplă ipoteză, domnule Diasporus: să zicem că dumneavoastră l-aţi fi ucis

pe Bonfils. Care ar fi fost motivele…

Diasporus îl întrerupse cu un gest autoritar:

— Este ridicol! Nu mi-aş întina palmaresul cu o asemenea victorie penibilă!

— Dar să presupunem că aţi fi avut vreun motiv să-l omorâţi…

— Ce motiv? Care motiv? Nici măcar nu aparţinea vreunei mari familii şi nici nu lansase vreo provocare. Ca să nu mai spun că nu avea nici măcar statura care să-i permită angajarea ca măturător de arenă.

Pascoglu insistă abătut, pe un ton plângăreţ:

— Dar dacă, totuşi, v-ar fi insultat în vreun fel…

Magnus Ridolph interveni cu o sugestie:

— Aşa, ca pentru plăcerea discuţiei, să zicem că domnul Bonfils v-ar fi aruncat vopsea albă pe faţada casei.

Din doi paşi gigantici, Diasporus fu lângă detectiv, fixându-l cu o privire aprigă şi crudă.

— Ce? Ce zici c-a făcut? Apoi, parcă revenindu-şi, continuă, pe un ton mai potolit: Ah! Înţeleg! L-aş fi otrăvit pe mitocan. Dar mi-e totuşi clar că Bonfils n-a comis o asemenea mârlănie. După câte am aflat, a murit în mod decent, răpus de o armă de prestigiu.

Pascoglu îşi ridică ochii la cer şi-i întinse mâna:

— Mulţumesc, domnule Diasporus. Mulţumesc pentru sprijin.

Diasporus ieşi şi Pascoglu vorbi din nou în microfonul din perete:

— Trimite-l, te rog, pe domnul Thorn 199 în bibliotecă.

Rămaseră tăcuţi până la apariţia domnului Thorn 199, un omuleţ filiform, cu un cap mare şi rotund, aparţinând unei rase ce suferise multiple mutaţii. Pielea îi era de culoare galbenă şi părea de ceară. Purta o vestimentaţie veselă, oranj şi bleu, cu un guler răsfrânt, roşu şi mocasini rococo, tot de culoare roşie.

Între timp, Pascoglu îşi regăsi aplombul şi-l abordă direct:

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnule Thorn. Tocmai încercam să aflu…

— Îmi permiteţi o scurtă intervenţie? îl întrerupse gânditor Magnus Ridolph.

— Da, ce-i? îi răspunse sec Pascoglu.

— Mi-e teamă că domnul Thorn nu poartă tocmai costumul pe care l-ar fi ales, fără îndoială, pentru o asemenea ocazie importantă. Cred că dânsul ar fi primul care să-şi dorească o ţinută negru cu alb şi, desigur, o pălărie neagră pe cap.

Thorn 199 îl măsură pe Magnus Ridolph cu ochi vitriolanţi, plini de ură.

Pascoglu rămase năucit, privindu-i când pe Ridolph, când pe Thorn 199.

— Şi costumul acesta este bun, zise, în cele din urmă, Thorn 199, cu o voce răguşită. La urma urmei, nu vorbim lucruri de cine ştie ce mare importanţă.

— Ba da! Anchetăm moartea lui Lester Bonfils.

— Despre care nu ştiu nimic.

— Atunci, nu văd ce v-ar împiedica să fiţi în negru şi alb.

Thorn 199 se întoarse pe călcâie şi părăsi biblioteca.

— Ce-i toată povestea asta cu negrul şi albul?! întrebă buimăcit Pascoglu.

Magnus Ridolph îi arătă un diafilm aflat încă în proiector:

— În dimineaţa aceasta, am avut ocazia să iau cunoştinţă de obiceiurile din Peninsula Kolar de pe Duax. Simbolistica veşmintelor lor este deosebit de fascinantă. De exemplu, oranjul şi albastrul în care s-a prezentat Thorn reflectă o atitudine frivolă şi un dispreţ impertinent faţă de ceea ce noi, pământenii, numim fapte. Din contră, negrul şi albul sunt culorile responsabilităţii şi ale înţelepciunii. Când ele sunt completate şi de o pălărie neagră, kolarienii se simt constrânşi să spună adevărul.

Pascoglu clătină din cap, neîncrezător:

— Bine. Până atunci, o să-i interoghez pe cei doi preoţi de pe Cambyses. Îi aruncă o privire piezişă lui Magnus Ridolph şi continuă, oarecum stingherit: După câte am înţeles, pe Cambyses se practică sacrificiile umane, nu-i aşa?

— Informaţie riguros exactă, confirmă Magnus Ridolph.

În acel moment apărură şi cei doi preoţi de pe Cambyses, rotofei, posaci, cu feţe rotunde şi congestionate, buzaţi, cu ochii îngropaţi în straturi de grăsime.

Pascoglu adoptă un ton oficial:

— Anchetez moartea lui Lester Bonfils. Dumneavoastră aţi călătorit împreună cu el pe „Maulerer Princeps”; nu v-a reţinut atenţia, cumva, vreun amănunt care să poată arunca o rază de lumină asupra morţii lui?

Preoţii strâmbară din nas, clipiră din ochi şi, în cele din urmă, negară din cap:

— Oameni ca Bonfils nu ne interesează.

— N-aţi avut absolut niciun contact cu el?

Ochii preoţilor îl fixară pe Pascoglu ca patru cristale minuscule de gheaţă.

Pascoglu insistă totuşi:

— După câte am aflat, aţi fi dorit să-l sacrificaţi pe unul dintre paleoliticii lui Bonfils. Este adevărat?

— Dumneata nu înţelegi esenţa credinţei noastre, zise Fodor Impliega, cu o voce ursuză şi tânguitoare. Marele Zeu Camb există în fiecare dintre noi, noi suntem o părticică a întregului şi întregul este compus din ansamblul părţilor.

Fodor Banzoso interveni şi el:

— Dumneata ai folosit cuvântul sacrificiu. Este cu totul greşit. Corect ar fi trebuit spus: Să se ducă la Camb! După cum te apropii de foc ca să-ţi fie cald, iar acest foc devine tot mai cald pe măsură ce tot mai multe suflete se aruncă în el.

— Bine, am înţeles, zise Pascoglu. Aşadar, Bonfils a refuzat să vă dea pe unul dintre paleoliticii lui pentru un sacrificiu…

— Nu, n-a fost vorba de niciun sacrificiu!

— …şi atunci, voi v-aţi mâniat şi, noaptea trecută, l-aţi sacrificat chiar pe Bonfils însuşi!

— Mi-aş permite o scurtă întrerupere, interveni Magnus Ridolph. Cred că aş putea evita tuturor o pierdere de timp. După cum o ştiţi deja, domnule Pascoglu, mi-am dedicat o bună parte a dimineţii culegerii de informaţii. Din întâmplare, am avut norocul să dau peste o descriere a

ritualurilor legate de sacrificiile de pe Cambyses. De exemplu, pentru ca ritualul să fie respectat, victima, îngenuncheată, trebuie să atingă solul cu fruntea. În acel moment, i se înfig în urechi două ţepuşe, iar victima este lăsată în această poziţie, îngenuncheată şi cu faţa la pământ, în postura prosternării rituale. Or, Bonfils era întins cât era de lung, fără niciun pic de decenţă. Părerea mea este că Fodor Impliega şi Fodor Banzoso sunt nevinovaţi, cel puţin în ceea ce priveşte acest caz.

— Întocmai; chiar aşa, zise Fodor Impliega. Noi n-am fi lăsat în niciun caz trupul postulantului într-o poziţie atât de ireverenţioasă.

Pascoglu îşi umflă obrajii şi oftă:

— Asta-i tot, pentru moment…

Exact atunci îşi făcu apariţia şi Thorn 199, îmbrăcat cu nişte colanţi negri, bluză albă, vestă neagră şi pe cap, cu un tricorn negru. Intrarea lui în bibliotecă coincise cu ieşirea celor doi preoţi.

— O singură întrebare este suficientă, îi şopti Magnus Ridolph lui Pascoglu. Cum era îmbrăcat aseară?

— Chiar aşa! exclamă cu voce tare Pascoglu. Ce haine purtaţi ieri seară?

— Albastre şi purpurii.

— L-aţi ucis pe Lester Bonfils?

— Nu.

— Fără absolut niciun dubiu, domnul Thorn 199 spune adevărul, zise Magnus Ridolph. Kolarienii nu se dedau la acte de violenţă decât îmbrăcaţi cu pantaloni gri, sau dacă poartă o jachetă verde şi o pălărie roşie. Părerea mea este că-l puteţi elimina pe domnul Thorn fără teamă.

— Ei bine, zise şi Pascoglu, cred că asta-i tot, domnule Thorn.

Thorn 199 ieşi şi Pascoglu îşi consultă descumpănit lista. În cele din urmă, vorbi în microfon:

— Spuneţi-i să vină domnului Hercules Starguard.

Hercules Starguard era un tânăr fermecător, cu păr blond pieptănat în bucle bogate şi ochi albaştri ca safirele. Purta un şort de culoarea muştarului, o jachetă neagră

evazată şi cizme înalte şi răsfrânte, de călărie.

Pascoglu se ridică din fotoliul în care se prăbuşise.

— Domnule Starguard, încercăm să aflăm câte ceva despre moartea tragică a domnului Bonfils.

— Nevinovat, îi răspunse scurt Hercules Starguard. Nu l-am ucis eu pe porcul ăla.

Pascoglu îşi arcui sprâncenele a mirare:

— Aveţi motive să nu-l simpatizaţi?

— Da. S-ar putea spune că nu-mi plăcea chiar deloc acest domn Bonfils.

— Şi care era cauza acestei aversiuni?

Hercules Starguard îl măsură cu dispreţ pe Pascoglu.

— Sincer să fiu, domnule Pascoglu, nu înţeleg în ce măsură ancheta dumneavoastră este interesată de natura sentimentelor mele.

— În măsura în care aţi putea fi dumneavoastră persoana care l-a ucis pe Bonfils.

Starguard înălţă din umeri:

— Nu-s eu acela.

— Puteţi s-o dovediţi într-un mod satisfăcător?

— Cred că nu.

Magnus Ridolph se aplecă:

— Nu l-aş putea ajuta eu pe domnul Starguard?

Pascoglu îl fulgeră cu privirea.

— Nu cred că domnul Starguard are nevoie de vreun ajutor!

— Nu încerc decât să elimin unele obstacole din calea anchetei, replică Magnus Ridolph.

— Da, da, şi cu ocazia asta îi elimini pe toţi suspecţii, unul după altul, îi răspunse Pascoglu, extrem de iritat. De data asta ce mai e?

— Domnul Starguard este un pământean şi, prin urmare, s-a format sub influenţa culturii noastre de bază. Contrar cultului altor oameni sau umanoizi nativi din lumile exterioare, lui i-a fost întipărită în minte ideea că viaţa este un bun nepreţuit şi că cel care ucide va fi pedepsit în cele din urmă.

— Asta nu i-a oprit vreodată pe asasini, bombăni

Pascoglu.

— Da, însă asta îi împiedică pe oameni să ucidă în prezenţa unor martori.

— Martori? Care martori? Paleoliticii? Păi au ăştia vreo valoare ca martori?

— Probabil niciuna, din punct de vedere strict juridic. Dar au importanţă prin însăşi prezenţa lor în timpul săvârşirii crimei. Existenţa unor spectatori care asistă îl blochează pe un pământean, îl descurajează în comiterea unei crime. Din acest motiv, eu consider că-l putem elimina şi pe domnul Starguard de pe lista suspecţilor.

Figura lui Pascoglu se alungi, aiurită.

— Păi…, ce mai rămâne? Privi lista: Hecateanul. Se întoarse şi zbieră în microfon: Trimiteţi-l pe domnul… ăăă… Se încruntă: Trimiteţi-l pe hecatean.

Hecateanul era singura fiinţă neumană din tot grupul, deşi, la prima vedere, la exterior prezenta multe asemănări cu omul. Era înalt, cu nişte picioare subţiri şi un chip alb şi chitinos, cu ochi negri şi trişti. În loc de mâini avea nişte membrane elastice, fără degete, care constituiau principala şi cea mai vizibilă diferenţă faţă de creaturile umane.

Se opri în prag şi studie încăperea.

— Poftiţi, intraţi, domnule… ăăă… Pascoglu se opri iritat. Nu ştiu cum vă numiţi şi dumneavoastră aţi refuzat să ne-o spuneţi. Aşadar, n-am cum să respect regulile de politeţe. Vă rog totuşi să aveţi amabilitatea şi să intraţi.

Hecateanul intră.

— Voi, oamenii, sunteţi nişte animale ciudate. Fiecare aveţi un nume special. În ce mă priveşte pe mine, eu ştiu cine sunt, de ce să mai am nevoie de o etichetă suplimentară? Este pură idiosincrazie ideea asta de a desemna printr-o etichetă fiecare detaliu al realităţii.

— Pentru că vrem să ştim despre ce vorbim, zise Pascoglu. Asta-i metoda noastră de a ne fixa noţiunile în minte: dându-le un nume.

— Şi vă privaţi astfel de marile intuiţii, îi răspunse hecateanul. M-aţi chemat aici pentru a-mi pune întrebări despre un om etichetat Bonfils. Este mort.

— Întocmai, încuviinţă Pascoglu. Ştiţi cine l-a ucis?

— Desigur, răspunse hecateanul. N-o ştie toată lumea?

— Nu. Cine este?

Hecateanul privi în jurul său şi, când reveniră la Pascoglu, ochii săi deveniseră inexpresivi, ca nişte bile de piatră.

— Este clar că m-am înşelat. Chiar dacă am ştiut-o, se pare că persoana respectivă doreşte să rămână anonimă şi deci n-are niciun sens să mă arăt lipsit de bună creştere.

Pascoglu începu să se bâlbâie, însă Magnus Ridolph interveni, pe un ton sobru:

— Iată o atitudine dintre cele mai rezonabile.

Furia lui Pascoglu izbucni vulcanică:

— Eu consider incalificabilă o asemenea atitudine! Cum adică? O crimă a fost comisă, această creatură pretinde că-l cunoaşte pe ucigaş şi nu vrea să-l numească!? Zău că-mi vine să-l bag la arest în propria cabină, până la sosirea următoarei patrule spaţiale!

— Dacă veţi face una ca asta, îi răspunse imperturbabil hecateanul, îmi voi descărca în atmosferă conţinutul sporangelui[5] meu. În aşa-zisul dumneavoastră hotel vor mişuna instantaneu o sută de mii de animaliculi, iar dacă veţi încerca să suprimaţi chiar şi unul singur, vă veţi face vinovat de o crimă de acelaşi gen cu cea de care vă ocupaţi acum.

Pascoglu se repezi la uşă şi o deschise smucind-o:

— Afară! Ieşi! Şterge-o cu prima navă! Şi-ţi interzic să mai pui piciorul pe-aici!

Hecateanul ieşi, fără să mai spună ceva. Magnus Ridolph se ridică şi vru să-l urmeze. Pascoglu însă îl opri cu un gest al mâinii.

— Un moment, domnule Ridolph! Am nevoie de un sfat! Poate am fost prea nerăbdător. Mi-am pierdut şi eu capul!

Detectivul se gândi o clipă şi răspunse:

— În fond, ce vreţi de la mine?

— Găseşte asasinul! Scoate-mă din beleaua asta!

---

[5] Sporange – noţiune desemnând în botanică un organ în formă de săculeţ, în care iau naştere sporii plantelor criptogene.

— Hm, aceste exigenţe se pot dovedi contradictorii.

Pascoglu se lăsă să cadă, extenuat, într-un fotoliu şi-şi trecu palma peste ochi.

— Dă-le dracului de ghicitori, domnule Ridolph!

— Dacă stau să mă gândesc bine, domnule Pascoglu, dumneavoastră nici n-aţi avea nevoie de serviciile mele. I-aţi interogat pe toţi suspecţii şi aveţi acum o idee, cât de cât, despre civilizaţiile în care s-au format.

— Bine, bine, murmură Pascoglu. Luă din nou lista, o studie meditativ preţ de o clipă şi apoi îl privi cu coada ochiului pe Magnus Ridolph. Care dintre ei e? Diasporus? El e?

Pe figura lui Magnus Ridolph se citi îndoiala.

— Diasporus este un cavaler de Dacca şi un gladiator amator beneficiind de o reputaţie certă. Un asasinat de asemenea gen ar fi sub nivelul mândriei sale şi n-ar face decât să-i afecteze încrederea în sine. Probabilitate sub unu la sută…

— Hm! Dar Fiamella O-mie-de-candele? Ea chiar a mărturisit că l-a urmărit pe Bonfils ca să-l omoare.

Magnus Ridolph se încruntă.

— Să raţionăm puţin. Moartea prin frustrare amoroasă nu este, bineînţeles, imposibilă, dar motivele Fiamellei nu-s oare cam ambigui? După câte am înţeles, reputaţia ei a fost pătată de pierderea afecţiunii lui Bonfils, iar ea şi-a fixat drept obiectiv restaurarea acestei reputaţii. Provocându-i bietului Bonfils moartea, numai prin propriul şarm şi prin seducţie, ea ar fi dobândit un prestigiu de necontestat. Dar ar fi avut numai de pierdut, în cazul unei morţi provocate de alte cauze. Probabilitate, unu la sută.

Pascoglu mai bifă ceva pe lista sa.

— Şi Thorn 199?

Magnus Ridolph schiţă un gest de negaţie.

— Nu purta costumul de asasin. Simplu ca bună ziua. Probabilitate: unu la sută.

— Asta-i bună! strigă Pascoglu. Da’ preoţii Banzoso şi Impliega? N-aveau nevoie de un sacrificiu pentru zeul lor?

Magnus Ridolph clătină din cap:

— Lucru făcut de mântuială… Un sacrificiu rasolit într-un asemenea hal le-ar fi adus o penitenţă de zece mii de ani.

Pascoglu îşi permise o intervenţie sfioasă:

— Dar dacă nu credeau în asta?

— Atunci de ce să-şi mai dea osteneala să practice un sacrificiu? contraargumentă Magnus Ridolph. Probabilitatea este de unu la sută.

— Bun, mai e şi Starguard, zise Pascoglu. Dar dumneata afirmi că n-ar fi fost în stare să comită o crimă în prezenţa unor martori…

— Într-adevăr, aşa ceva este extrem de improbabil. Bineînţeles, putem presupune că Bonfils era un şarlatan, că paleoliticii erau nişte impostori şi că Starguard era, într-un fel sau altul, implicat în această escrocherie.

— Da, strigă Pascoglu cu elan. Şi eu tocmai mă gândeam la aşa ceva.

— Singurul defect al acestei teorii constă în faptul că ea nu poate fi corectă. Bonfils era un antropolog de mare renume. Pe paleolitici i-am observat personal şi cred că sunt nişte primitivi autentici. Sunt timizi şi dezorientaţi. Civilizaţii care încearcă să simuleze sălbăticia exagerează întotdeauna în mod involuntar brutalitatea comportamentului. Sălbaticul, când vine în contact cu civilizaţia, încearcă să-l imite pe educator – în cazul nostru, pe Bonfils. Observându-i o dată, pe când cinam, am fost foarte amuzat să-i văd maimuţărind cu sârg gesturile lui Bonfils. Şi, mai apoi, în timp ce examinam cadavrul, i-am văzut cert dezorientaţi, agitaţi, îngroziţi. N-am putut discerne la ei nici urmă de înşelătorie sau şmecherie, tipice unei fiinţe civilizate care încearcă să iasă dintr-o situaţie dificilă. Consider că putem accepta faptul că Bonfils şi paleoliticii lui erau chiar ceea ce pretindeau că sunt.

Pascoglu sări în picioare şi începu să măsoare agitat camera:

— Atunci, nici paleoliticii nu l-au putut ucide pe Bonfils.

— Şansele sunt minime. Şi dacă acceptăm autenticitatea lor, trebuie să renunţăm şi la ideea că Starguard le-ar fi fost complicele şi să-l eliminăm, în virtutea particularităţii

educaţionale mai înainte amintite.

— Bine… şi atunci hecateanul?

— Este cel mai improbabil asasin dintre toţi, zise Magnus Ridolph. Şi asta din trei considerente: în primul rând, nu este uman şi deci furia şi răzbunarea îi sunt necunoscute. Pe Hecate, violenţa nu există. În al doilea rând, nefiind uman, n-a avut în niciun fel vreun contact cu Bonfils. Un leopard nu atacă un arbore – sunt fiinţe de naturi diferite. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul hecateanului. Şi, în sfârşit, în al treilea rând, ar fi fost imposibil, atât din punct de vedere fizic, cât şi psihologic, ca hecateanul să-l ucidă pe Bonfils. La mâini, el are numai nişte membrane din piele, nu degete. N-ar fi avut cum şi cu ce să apese pe un trăgaci. Aşadar, fără vreun dubiu, îl puteţi elimina şi pe hecatean.

— Şi atunci, cine mai rămâne?! exclamă disperat Pascoglu.

— Cum cine? Eu, dumneavoastră şi…

Uşa se deschise brusc. În prag se afla bonzul, înveşmântat într-o togă roşie.

5

— Intraţi, intraţi, îl pofti Magnus Ridolph cu cordialitate. Tocmai am terminat ancheta. Ei bine, am ajuns la concluzia că, dintre toate persoanele prezente pe Roată, dumneavoastră sunteţi singurul care l-ar fi putut ucide pe Bonfils. Aşa că, nu mai avem nevoie de bibliotecă.

— Ce?! exclamă Pascoglu, privindu-l aiurit pe bonzul care schiţă un gest de scuză.

— Trăsesem nădejdea că rolul jucat de mine în această afacere va trece neobservat.

— Sunteţi mult prea modest, zise Magnus Ridolph. Este absolut normal ca un prelat de anvergura dumneavoastră să se remarce prin gesturile sale caritabile.

Bonzul se înclină ceremonios:

— N-am nevoie de laude. Nu mi-am făcut decât datoria. Şi dacă este adevărat că dumneavoastră aţi terminat, eu mai am o groază de treburi de făcut.

— Vă rog, vă rog! Haideţi, domnule Pascoglu, să nu-l mai facem pe onorabilul nostru prieten să-şi piardă fără rost vremea aici.

Şi, zicând acestea, Magnus Ridolph îl trase afară pe coridor pe Pascoglu, care era de-a dreptul aiurit.

— El e… el e asasinul? abia reuşi să îngaime.

— Sigur că da. El l-a omorât pe Lester Bonfils, îi răspunse Magnus Ridolph. Este clar ca lumina zilei.

— Cum aşa?

— Pur şi simplu, din bunătate. Aseară, eu am schimbat câteva vorbe cu Bonfils. Şi mi-a fost şi mie limpede că suferea de tulburări psihice deosebit de grave.

— Dar… putea fi îngrijit! exclamă indignat Pascoglu. Nu era nevoie să fie ucis, ca să i se aline suferinţele!

— Asta, conform mentalităţii noastre, replică Magnus Ridolph. Dar noi nu trebuie să uităm că bonzul crede şi este convins de realitatea… cum să-i zic?… a reîncarnării. El a considerat că nu a făcut nimic altceva decât să-i asigure o eliberare fericită bietului Bonfils, care venise să-i solicite ajutorul. Pur şi simplu, l-a ucis pentru a-i face un serviciu şi un bine.

Ajunseră şi intrară în biroul lui Pascoglu. Apropiindu-se de hublou şi privind afară, acesta murmură nervos:

— Şi acum, ce mă fac?

— Asta este o întrebare la care, eu personal, n-am ce sfat să vă dau, zise detectivul.

— Nu mi s-ar părea just ca bietul bonz să fie pedepsit… Ar fi caraghios. Dar, pe de altă parte, ce-aş putea face?

— Dilema este reală, constată Magnus Ridolph.

Urmă o tăcere. Pascoglu îşi ciupea gânditor mustaţa. În cele din urmă, Magnus Ridolph redeschise discuţia:

— În fond, dumneavoastră aţi dori să vă ocrotiţi clientela de alte exercitări ale acestei filantropii intempestive, nu-i aşa?

— Ăsta-i lucrul cel mai importat! strigă Pascoglu. Pot muşamaliza moartea lui Bonfils, să zic c-a fost un accident. Pe paleolitici pot să-i expediez la loc, pe planeta lor…

— Pe bonz ar trebui să-l ţineţi departe de orice persoană

manifestând chiar şi cel mai slab semn de melancolie. Căci el este un tip energic şi devotat şi ar fi foarte posibil să-şi extindă sfera de acordare a binefacerilor.

Pascoglu îşi duse deodată mâna la frunte şi-l fixă pe Magnus Ridolph cu ochii holbaţi:

— Oh, Doamne, chiar azi dimineaţă, cum mă simţeam cam descurajat, am vorbit cu bonzul…! I-am povestit de necazurile mele. M-am plâns cât de mult mă deprimă impozitele…

Uşa se întredeschise uşurel şi bonzul privi înăuntru, cu chipul iluminat de un surâs blând.

— Deranjez, cumva? întrebă el, privindu-l pe Magnus Ridolph. Speram să vă găsesc singur, domnule Pascoglu.

— Tocmai plecam, zise politicos Magnus Ridolph. Dacă-mi daţi voie, am să mă retrag…

— Nu, nu! ţipă Pascoglu. Nu plecaţi, domnule Ridolph!

— Atunci, rămâne pe altă dată, oftă spăşit bonzul.

Uşa se închise încetişor în urma lui.

— Acum mă simt de-a dreptul terminat, gemu Pascoglu.

— Numai bonzului nu i-o spuneţi, îl consolă sfătos Magnus Ridolph.

CÂND RĂSAR CELE CINCI LUNI

Seguilo n-ar fi putut ajunge prea departe; de altfel nici n-ar fi avut unde să se ducă.

Perrin scotocise şi farul şi mica insuliţă stâncoasă, dezolant de pustie. Alte posibilităţi nu mai existau – în afara cerului şi oceanului.

Pe Seguilo nu-l găsise nici în far, nici pe afară.

Mergând în noapte, Perrin îşi ridică o clipă privirea spre cele cinci luni care împodobeau firmamentul. Seguilo nu era nici pe acoperişul farului. Pur şi simplu dispăruse.

Perrin privi nehotărât spre valurile oceanului Maurnilam Var care clipocea monoton. Dacă partenerul său ar fi alunecat pe stâncile umezite şi ar fi căzut în mare, în mod cert ar fi ţipat măcar… Cele cinci luni se oglindeau, aruncând miriade de sclipiri scânteietoare, pe suprafaţa vălurită în perpetuă mişcare. Seguilo poate plutea undeva, invizibil în întuneric, la nici o sută de metri de el.

— Seguilo! strigă Perrin către largul mării.

Se întoarse şi mai privi o dată faţada farului. Fasciculele duble de lumină roşie şi de lumină albă măturau rotindu-se orizontul, ghidând şlepurile care efectuează traversarea între Continentul de Sud şi Portul Spaţial, avertizându-le asupra pericolului pe care îl reprezintă stânca Isel.

Perrin grăbi pasul spre far; fără îndoială că Seguilo aţipise în cuşetă sau în toaletă.

Urcă până la ultimul nivel, dădu ocol sistemului optic, apoi coborî treptele.

Niciun răspuns. Pereţii farului rezonară într-un ecou metalic.

Seguilo nu era nici în camera sa, nici în toaletă, nici în magazia de alimente, nici în cea de materiale. Unde s-ar mai putea ascunde cineva?

Din pragul porţii de acces, Perrin privi afară. Umbrele proiectate de cele cinci luni falsificau imaginea peisajului. I se păru că distinge o pată cenuşie…

— Seguilo! strigă el, alergând pe stânci. Unde ai fost?

Seguilo se ridică în picioare. Era un bărbat slab, cu un chip mult prea serios, sinistru de serios. Întorcând capul spre el, spuse ceva, dar vântul îi purtă vorbele, făcându-le de neauzit.

Perrin are o revelaţie bruscă:

— Probabil erai sub generator!

Era singurul loc unde nu-l căutase şi unde ar fi putut fi.

Seguilo se apropie între timp.

— Da… Eram sub generator.

Se opri o clipă lângă poartă, ezitând, şi privi cele cinci luni care, în acea noapte, răsăriseră cu toatele. Nedumerirea îl făcu să se încrunte. De ce ar fi fost nevoie ca Seguilo să se târâie sub generator?

— Ăăă… te simţi bine?

— Eu? Da. Foarte bine.

Perrin făcu un pas înainte şi-l cercetă pe Seguilo în lumina clarului celor cinci luni, Ista, Bista, Liad, Miad şi Podel. Ochii lui păreau terni, fără expresie, iar mersul rigid, împiedicat.

— Eşti rănit? Vino şi stai aici, pe scări.

— Vin.

Fără să se grăbească, Seguilo se apropie şi se aşeză pe prima treaptă.

— Sigur te simţi bine?

— Sigur.

După o clipă de tăcere, Perrin deschise din nou vorba:

— Chiar înainte să… intri sub generator, voiai să-mi spui ceva… ceva important, ziceai tu.

Seguilo încuviinţă lent din cap: Întocmai.

— Despre ce era vorba?

Seguilo îşi ridică privirea către firmamentul întunecat. Singurul zgomot care tulbura tăcerea era clipocitul valurilor care asaltau blând bolovanii de pe ţărm.

— Ei, ce era? insistă într-un târziu Perrin.

Seguilo rămase tăcut.

— Ştii, mi-ai zis că atunci când răsar împreună toate cele cinci luni, este bine să nu te încrezi în nimic.

— A! exclamă Seguilo. Am zis eu aşa ceva?

— Ce voia să însemne asta?

— Habar n-am.

— De ce nu trebuie să te încrezi în nimic?

— Nu ştiu.

Perrin sări în picioare. De obicei, Seguilo era un tip ager, cu replica promptă.

— Nu zău, chiar te simţi bine?

— Afirmativ.

Un asemenea răspuns se încadra mai bine tipului lui caracterologic.

— Poate un pahar de whisky ţi-ar prinde bine.

— Nu-i o idee rea.

Perrin ştia locul unde îşi ţinea Seguilo rezerva personală de băutură.

— Stai jos, aici. Mă duc eu să-ţi aduc.

— O.K. Nu mă mişc.

Perrin se repezi în far şi urcă în fugă, două câte două, treptele până la magazia de provizii. Seguilo putea sau nu să-l aştepte; un nu ştiu ce în atitudinea lui, în modul hipnotic în care privea marea, îl făcea să se teamă că nu îl va mai găsi acolo unde îl lăsase. Perrin înşfăcă o sticlă şi un pahar, şi coborî din nou scările în goană, sărind treptele. Deşi era deja convins că Seguilo dispăruse iarăşi.

Da, se volatilizase. Nu era nici pe trepte, nici în vreo altă parte pe micul perete bolovănos bătut de valuri, cunoscut sub numele de Stâncă Isel. Pe scară n-ar fi putut urca, pentru că, oricum, s-ar fi întâlnit cu el. Să se fi strecurat din nou în sala maşinilor, sub generator?

Perrin deschise uşa, aprinse lumina, se aplecă şi privi sub postamentul utilajului. Nimeni.

Un strat gros de praf, unsuros şi neatins demonstra clar că nimeni nu era sau nu fusese, acolo. Unde era Seguilo? Perrin reveni în vârful farului, apoi coborî cercetând cu grijă fiecare cotlon, până la poarta de intrare. Nici urmă de Seguilo. Ieşi afară, pe stâncă. Nimeni. Pustiu absolut. Seguilo – nicăieri.

Pur şi simplu se volatilizase. Undele întunecate ale oceanului Maurnilam Var clipoceau stins la baza stâncii.

Deschise gura pentru a striga către valurile sclipind în continua lor mişcare, dar renunţă. Orice chemare ar fi fost deplasată, dacă nu ridicolă. Se întoarse în far şi se aşeză în faţa postului de emisie recepţie.

Cu gesturi destul de nesigure, începu să manevreze butoanele: de aparat se ocupase întotdeauna Seguilo. El îl construise cu mâna lui, folosindu-se de piesele recuperate din alte două aparate vechi, ieşite din uz.

Ca să-l încerce, Perrin acţionă un comutator. Ecranul se acoperi de purici strălucitori, iar difuzorul începu să hâhâie bâzâit. Perrin se grăbi să facă câteva reglaje. Pe ecran începură să curgă dungi luminoase, fulgerând printre pete stacojii şi azurii ce se succedau cu repeziciune. În cele din urmă, un chip cu contururi unduinde se sintetiză în amalgamul de culori şi fulgere. Perrin îl recunoscu pe un tânăr funcţionar al Biroului Comisiei Maritime din portul Spaţial.

— Sunt Harold Perrin, în post la farul de pe Stânca Isel, se grăbi să-i spună, înghiţindu-şi cuvintele. Trimiteţi imediat nava cu echipa de schimb.

Chipul interlocutorului se ghicea ca printr-un geam aburit. O voce slabă, alterată aproape total de zgomotul paraziţilor, îi răspunse din depărtări:

— Rog reglaţi-vă emisia… Nu vă înţeleg…

Perrin ridică vocea:

— Acum mă auziţi?!

Pe ecran, imaginea tremură şi dispăru de tot.

— Aici farul Isel! zbieră Perrin. Trimiteţi o navă de salvare! Mă auziţi? S-a produs un accident!

— …nu vă mai recepţionăm. Rugăm redactaţi un raport şi trimiteţi-l la… vocea imaterială fu înecată de o cascadă de pârâituri electronice.

Bombănind o serie de înjurături înciudate, învârti butoanele, acţionă comutatoarele. Ca încheiere îi trase un pumn aparatului. Ecranul emise un fulger portocaliu şi se stinse de tot.

Perrin, agitat, îşi mai pierdu o vreme hărţuind aparatul, fără a obţine vreun rezultat. Nici imagine, nici sunet. Se

ridică descurajat. Pe fereastră văzu cum cele cinci luni se grăbeau spre vest. „Când răsar împreună cele cinci luni, este bine să nu te încrezi în nimic” – aşa îi spusese Seguilo. Or, acesta din urmă dispăruse o dată, ca apoi să reapară; poate c-o să se reîntoarcă din nou. Perrin schiţă o strâmbătură şi se cutremură de un frison. Acum ar fi preferat să nu-l mai revadă vreodată pe Seguilo. Alergă la poarta de intrare, o încuie şi o blocă cu un drug. Cu atât mai rău pentru Seguilo, dacă îi venea din nou cheful să revină…

***

Perrin se rezemă de tăblia metalică a porţii şi ascultă câteva clipe. Apoi se duse în sala maşinilor şi se uită sub generator. Nimeni. Încuie uşa şi urcă scările.

Inspectă, fără rezultat, magazia de alimente, de scule şi de materiale, toaleta, dormitoarele. Nu era nimeni nici în turela instalaţiei optice, nici pe acoperiş.

În tot farul nu era nimeni, în afară de el, Perrin.

Se întoarse în mica chicinetă, care ţinea loc de bucătărie, şi-şi făcu o cafea. Rămase aşa, aşezat, vreo jumătate de oră ascultând dulcele suspin al valurilor dezmierdând poalele stâncii, apoi se îndreptă spre cuşeta sa.

Trecând pe lângă cabina lui Seguilo, aruncă o privire înăuntru. Era tot pustie.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, îşi simţi gura uscată, muşchii înţepeniţi ca nişte legături de răchită. Ochii îl usturau de cât privise fix plafonul. Îşi stropi faţa cu apă rece şi, ducându-se la fereastră, scrută orizontul. O perdea de nori negricioşi, scămoşaţi, era suspendată în cer şi suprafaţa apei, undeva spre est, iar Magda – soarele albastru-verzui – sclipea din spatele acestora ca o veche monedă coclită. Pe apele de abia unduite de o hulă uleioasă se vedeau, ici-colo, caiere iridescente de luminozitate turcoaz, formându-se, întrepătrunzându-se, apoi topindu-se…

În depărtare, la limita orizontului, spre sud, Perrin remarcă două linii fine negre: şlepurile care urmau ruta

comercială, având destinaţie Portul Spaţial. După numai câteva clipe, acestea dispărură într-un banc de ceaţă.

Perrin acţionă comutatorul principal; deasupra lui, sistemul optic îşi încetini treptat rotirea şi, în cele din urmă, se opri stingându-se.

Coborî treptele, descuie poarta cu degete neîndemânatice şi o deschise larg. Vântul îi mângâia obrajii, încărcat de mireasma oceanului Maurnilam Var. Refluxul era la apogeu şi Stânca Isel se înălţa din nou ca o şa. Cu băgare de seamă, se apropie de mal. Soarele Magda, bleu-verzui, ieşise din nori şi razele lui pătrundeau în adâncurile mării. Se aplecă cu multă precauţie peste marginea platoului şi privi în jos, dincolo de umbre, de colţii stâncoşi şi de firidele falezei, în profunzimea agitată a valurilor marine… Lui Perrin i se păru că întrevede un soi de mişcare. Se aplecă şi mai mult scrutând penumbrele acvatice. Piciorul îi alunecă şi fu cât pe-aci să cadă.

Se întoarse la far şi-şi petrecu următoarele trei ore încercând cu disperare să repună în funcţiune aparatul de emisie-recepţie. Renunţă într-un sfârşit, ajungând la concluzia că, probabil, vreun component esenţial se dusese dracului.

Desfăcu o conservă-dejun, îşi trase un scaun lângă fereastră şi rămase cu ochii aţintiţi la imensitatea oceanului. Mai avea de aşteptat unsprezece săptămâni până la sosirea navei care va aduce echipa de schimb. Stânca Isel părea deja pustie, chiar şi atunci când Seguilo era încă acolo.

Magda apunea către vest. O acumulare norocoasă de culoarea pucioasei deriva în întâmpinarea sa. Asfinţitul soarelui dură câteva minute de o frumuseţe melancolică: zarea de o transparenţă de jad stins era striată de dungi de un vioriu incredibil de trist. Perrin puse în funcţiune lămpile optice, ale căror fascicule roşii şi albe îşi începură rotirea nocturnă, şi reveni în faţa ferestrei.

Valurile înspumate ale fluxului porniseră la asaltul pintenului stâncos. Una dintre luni apăru la orizont, înspre vest: Istra, Bistra, Liad, Miad sau Poidel? Unul dintre

localnici ar fi recunoscut-o de la prima aruncătură de ochi. Unul după altul, răsăriră şi ceilalţi patru aştri nocturni, pe cer strălucind tern cinci sfere de culoarea rece alb-albăstruie a gheţii.

„Nu-i bine să te încrezi...” Ce-o fi vrut să spună Seguilo cu asta? Perrin încercă să-şi reamintească ce-i mai povestise acesta. „Se întâmplă uneori, foarte rar, ce-i drept, ca toate cele cinci luni să răsară cu toatele. Atunci când se produce un asemenea eveniment, au loc mareele colosale”. Se oprise ezitând câteva clipe şi adăugase privind către stânci: „Când toate cele cinci luni răsar împreună, e bine să nu te încrezi în nimic”.

Perrin îl privise mirat. Seguilo era un veteran care cunoştea o mulţime de poveşti şi legende, pe care le istorisea uneori. Nu ştiuse niciodată la ce trebuie să se aştepte din partea lui; ba mai avea şi o trăsătură de caracter indisponibilă oricărui paznic de far – nu vorbea neîntrebat. Ce-l interesa cu adevărat era numai postul de emisie-recepţie. Or, în mâinile nepricepute ale lui Perrin, praful se alesese de aparat. După părerea lui, farul ar fi trebuit să fie dotat cu unul dintre aparatele acelea noi, cu sursă de energie integrată, reglaj automat şi ecran organic, moale şi elastic, ca un ochi gigantic...

O burniţă întunecă deodată jumătate de cer; cele cinci luni părură că se cufundă în norul de ploaie. Sub impulsul fluxului, marea urcă mult deasupra stâncilor şi aproape că înghiţi o formă cenuşie, care-i atrase atenţia lui Perrin.

Ce putea să fie?

Era cam de dimensiunea postului de emisie-recepţie, ba chiar avea şi aceeaşi formă.

Desigur, era imposibil să fie un asemenea aparat; şi totuşi ce noroc ar fi dacă...

Clipi de mai multe ori şi-şi frecă ochii obosiţi.

Dar nu, nu putea să se înşele, era chiar un ecran de culoare lăptoasă, iar punctele acelea negre nu puteau fi decât butoanele de reglaj!

Sări în picioare şi coborî scările în goană, deschise poarta şi traversă alergând întinderea bolnăvicioasă...

Era pur şi simplu absurd. De unde apăruse acest emiţător, tocmai în momentul în care avea mai mare nevoie de el, aşa, ca răspuns la cererea lui? Bineînţeles, putea fi vorba despre emiţătorul vreunui cargo, căzut peste bord…

Şi, fără îndoială, aşa era. Aparatul era fixat pe o plută de lemne monasco şi, după toate evidenţele, fusese adus pe stâncă de fluxul oceanului.

Perrin, încă incapabil să creadă în norocul care dăduse peste el, îngenunche lângă cutia cenuşie. Aparatul era vădit nou-nouţ, întrerupătorul central purtând încă sigiliile roşii intacte.

Era mult prea greu pentru a putea fi transportat. Rupse sigiliile şi puse emiţătorul în funcţiune: iată, în sfârşit, un aparat pe care ştia să-l folosească. Ecranul se ilumină treptat.

Perrin îl reglă pe lungimea de undă a Comisiei. Pe ecran apăru imaginea unui interior de birou, iar cel care îl privea nu era vreun funcţionar subaltern, ci chiar prefectul maritim, Raymond Flint în persoană. Toate mergeau ca pe roate.

— Domnule Prefect – strigă Perrin. De la farul de pe Stânca Isel, Harold Perrin vă deranjează.

— Da, răspunse prefectul maritim. Ce mai faci, Perrin? Ce s-a întâmplat?

— Colegul meu, Andy Seguilo, a dispărut… S-a volatilizat. Am rămas singur.

Prefectul maritim păru consternat:

— Volatilizat? Cum aşa? A căzut în ocean?

— Nu ştiu. Pur şi simplu a dispărut… Ieri noapte.

— Ar fi trebuit să mă informezi mai devreme, i-o reproşă el. Aş fi trimis imediat un elicopter să-l caute.

— Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră, dar n-am reuşit să pun în funcţiune aparatul din dotare. I s-au ars nişte componente… Credeam c-am să rămân aici izolat de lume…

Prefectul îşi înălţă uşor sprâncenele, nedumerit:

— Şi cum de-mi vorbeşti acum?

— Păi… folosesc un aparat… ăăă… nou – se bâlbâi Perrin

– a eşuat aici, pe ţărm... l-au adus valurile... cred că a căzut de pe vreo navă.

Flint aprobă cu o clătinare a capului:

— Marinarii ăştia sunt pur şi simplu inconştienţi... Nici că le pasă cât costă echipamentele. Ei, atunci, ţine-te bine. Îţi voi trimite mâine dimineaţă un avion cu echipa de schimb. Dumneata o să fi transferat într-un post de pe Coasta cu Flori. Îţi convine un asemenea post?

— Splendid, domnule Prefect Maritim. Nici nu-mi vine să cred, e mult prea frumos... Stânca Isel începuse să mă calce pe nervi.

— Când cele cinci luni răsar împreună, nu-i bine să crezi ceva, declară prefectul maritim pe un ton sinistru.

Ecranul reveni întunecat.

Perrin ridică încet mâna şi debranşă contactul. O picătură de ploaie i se scurse pe frunte. Privi cerul. Norii de ploaie erau aproape deasupra lui. Încercă să târâie aparatul, deşi îi era clar că era mult prea greu pentru a reuşi. Îşi aduse aminte că în magazie avea o prelată cu care ar fi putut proteja de ploaie aparatul până dimineaţă. Atunci l-ar putea aduce în far, cu ajutorul echipei de schimb.

Alergă în far, găsi prelata şi ieşi din nou afară. Unde lăsase aparatul? A... acolo. Sub razele de ploaie, îl acoperi cu prelata, înnodă şnururile şi se întoarse grăbit în far. Blocă poarta şi fluierând vesel, deschise o nouă conservă-prânz pentru o singură persoană.

Ploaia în valuri biciuia ferestrele. Fasciculele gemene de lumină roşie şi albă se învârteau nebuneşte în furtună.

Perrin se întinse în cuşetă şi, încălzindu-se treptat, alunecă într-o stare de semi-somnolenţă... Dispariţia lui Seguilo era o tragedie îngrozitoare care-l va marca multă vreme. Dar acum toate luaseră sfârşit, punct şi gata, de la capăt. Trecutul trebuia să fie lăsat în urmă, iar gândul să-i fie la viitor. Coasta cu Flori...

Dimineaţa, cerul se limpezise, era senin. Oceanul era calm, ca o oglindă cât vedeai cu ochii. Stânca Isel, golaşă, era scăldată în lumina soarelui. Perrin privi pe fereastră şi văzu o grămadă de textile mototolite, prelata şi şnururile.

Emiţătorul şi pluta de lemn monasco dispăruseră.

Perrin se aşeză pe pragul porţii. Soarele deja urcase pe cer. De nenumărate ori ţâşnise în picioare, părându-i-se că aude un zgomot de motor. Dar niciun avion nu apăruse pe cerul dezolant de pustiu.

Soarele atinsese zenitul şi îşi începuse coborârea spre asfinţit. Un şlep alunecă agale, la vreo milă de insuliţă. Perrin alergă până la faleză răcnind şi agitându-şi braţele ridicate.

Marinarii întinşi pe punte, nişte bărbaţi uscăţivi şi roşcaţi, îl priviră cu curiozitate, fără a schiţa nici cea mai mică mişcare. Şlepul dispăru către est.

Perrin reveni şi se nărui din nou pe prag, luându-şi capul în mâini. Frisoane de febră îi zgâlţâiau întregul trup. Îi era limpede că nu va exista niciun avion de salvare. Era condamnat să rămână pe Stânca Isel, unsprezece săptămâni bătute pe muchie.

Părăsit de puteri, urcă până la cămara cu alimente. Nu risca să rămână fără hrană şi deci foamea nu constituia un pericol. Dar putea suporta oare singurătatea, nesiguranţa? Seguilo dispăruse, reapăruse şi, după aceea dispăruse din nou… Aparatul de emisie-recepţie inexistent… Cui i se datorau aceste păcăleli sinistre? Aveau oare vreo legătură cu răsăritul celor cinci luni?

Găsi un almanah şi-l deschise pe masă. Fiecare pagină era ornată în partea superioară de cele cinci cercuri albe pe fond negru, simbolizând cele cinci luni. Acum o săptămână, erau înşirate în dezordine. Cu patru zile mai înainte, Liad – cea mai leneşă, şi Poidel – cea mai rapidă, erau separate de un interval de 30 de grade, Isel, Bista şi Miad ocupând poziţia centrală. După două nopţi, circumferinţele aproape că se atingeau. Noaptea următoare, erau şi mai apropiate unele de altele. Noaptea asta, Poidel o masca uşor pe Ista, iar mâine Liad va fi ascuns de Bista…

Dar ce legătură putea fi între cele cinci luni şi dispariţia lui Seguilo?

Perrin mâncă abătut. Magda se cufundă în oceanul Maurnilam Var şi o ceaţă surie învălui Stânca Isel, în

zgomotul valurilor ce asaltau bolovanii ţărmului. Aprinse farul şi blocă poarta. Nu-şi va mai face speranţe, nu-şi va mai dori nimic – nu va mai crede în nimic.

Peste unsprezece săptămâni, o navă de schimb o să-l readucă în Portul Spaţial; până atunci, nu-i rămânea decât să se adapteze, de bine, de rău, la situaţia existentă.

Prin fereastră asistă, în părelnica luminozitate albăstruie, la răsăritul lui Poidel, Istra, Bista, Liad şi Miad. Mareea urcă odată cu lunile. Oceanul era liniştit şi fiecare astru îşi proiecta propria reflexie în oglinda apelor.

Perrin îşi ridică ochii şi privi firmamentul. O privelişte magnifică în dezolarea ei. Chiar şi în tovărăşia lui Seguilo, se simţise singur uneori, însă niciodată ca acuma. Unsprezece săptămâni de izolare totală… Ah, dacă şi-ar găsi un partener… Gândurile lui Perrin o luară razna.

Deodată, în lumina diafană a clarului celor cinci luni văzu apropiindu-se o siluetă zveltă. Purta un şort de culoare arămie şi o bluză albă cu mâneci scurte.

Perrin o privea înlemnit, incapabil de orice reacţie. Silueta urcă treptele care duceau la poartă şi ciocăni. Sunetele răsunau înfundate în casa scării.

— Alo, e cineva aici?

Era vocea cristalină a unei tinere femei.

Perrin deschise fereastra şi strigă răguşit:

— Pleacă de-aici!

Ea făcu câţiva paşi înapoi, săltă capul şi în clarobscurul lunar îi putu desluşi trăsăturile chipului. Lui Perrin îi pieri glasul, iar inima începu să-i bată nebuneşte.

— Să plec? întrebă ea cu o voce nespus de tristă. N-am unde să plec.

— Cine eşti tu?

Propria lui voce îi suna în urechi straniu: disperată şi, în acelaşi timp, plină de speranţă. În fond poate că ea exista cu adevărat, deşi ar fi fost prea frumos ca să fie aşa… Poate venise în Portul Spaţial pe calea aerului…

— Cum ai ajuns până aici?

Ea arătă spre ocean.

— Avionul s-a prăbuşit la vreo trei mile de aici. Eu am

venit cu barca pneumatică de salvare.

Perrin privi către malul apei şi i se păru că distinge vag conturul unei bărci pneumatice.

— Mă laşi să intru? scânci fata.

Perrin coborî scara clătinându-se. Se opri în dreptul porţii, cu mâna pe zăvor. Sângele îi zvâcnea în timpanele urechilor.

O bătaie energică făcu să vibreze tăblia porţii.

— Îngheţ afară!

Perrin deblocă zăvorul. Fata se găsea în faţa sa, zâmbind şăgalnic:

— Eşti un paznic de far foarte vigilent, sau poate... misogin?

Perrin îi privi bănuitor chipul, ochii, expresia buzelor.

— Tu eşti... în realitate?

Ea izbucni în râs, nepărând deloc ofensată:

— Bineînţeles că sunt reală, răspunse ea întinzând mâna: Hai, atinge-mă.

Perrin continua să o fixeze cu privirea: mireasma florilor nocturne, mângâierea mătăsoasă, sângele fierbinte dogoritor.

— Hai, atinge-mă, repetă ea cu o voce dulce, insinuantă.

Perrin se dădu cu stângăcie la o parte şi ea intră în clădire.

— Poţi lua legătura cu uscatul?

— Nu... Emiţătorul meu este defect.

Ea îl privi o clipă în ochi:

— Când îţi vine schimbul?

— Peste unsprezece săptămâni.

Perrin mai făcu un pas înapoi.

— De unde ştiai că sunt singur?

Ea apăru oarecum surprinsă:

— Nu ştiam... Paznicii de far nu sunt întotdeauna singuri?

— Nu.

Fata avansă un pas către el:

— Nu pari deloc bucuros că mă vezi. Te-ai... călugărit cumva?

— Nu, răspunse el, simţind un nod în gât. Nici vorbă...

Dar nu mă pot convinge că eşti aici cu adevărat. E o minune. Şi, tocmai de aceea greu de crezut. Eu chiar simţeam nevoia de a avea tovărăşie… Pe cineva ca tine. Chiar aşa.

— Şi iată-mă.

Perrin se simţi agitat şi stânjenit.

— Cum te cheamă?

Încă înainte ca ea să deschidă gura, el îi ştia răspunsul:

— Sue, Sue şi mai cum? insistă el, încercând să-şi golească mintea, să nu se gândească la nimic.

— Sue… şi atât. Nu-i suficient?

Perrin simţi cum muşchii feţei i se contractă:

— De unde vii?

Ea privea vag, undeva peste umărul lui. Perrin încercă să-şi golească mintea, dar cuvântul fu rostit totuşi.

— Din iad.

El simţea că se sufocă:

— Şi cum e acolo?

— E frig… şi întuneric.

Perrin se dădu precipitat înapoi, aproape împiedicându-se:

— Pleacă! Pleacă de-aici!

Privirea i se înceţoşă, chipul fetei părând că se dizolvă într-o perdea de lacrimi.

— Şi unde să mă duc?

— Acolo de unde ai venit.

— Dar nu înţelegi – zise ea cu tristeţe – că nu există nimic în afară de Maurnilam Var? Şi acolo sus…

Ea se întrerupse brusc, făcu un pas rapid înainte şi-l privi drept în ochi:

— Ţi-e frică de mine?

Perrin îşi feri capul, întorcându-l:

— Tu nu exişti în realitate. Tu eşti ceva care ia forma gândurilor mele. Poate chiar tu l-ai ucis pe Seguilo… Nu-mi dau seama ce eşti, dar ştiu că nu eşti reală.

— Nu-s reală? Oh, ba da! Eu sunt reală. N-ai decât să mă atingi. Uite, pune mâna pe braţul meu.

Perrin continua să se dea înapoi, în timp ce ea continua

cu un ton pătimaş:

— Ia un cuţit şi răneşte-mă, dacă vrei... O să vezi sânge... şi, dacă vei merge şi mai adânc, vei întâlni osul.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă ţi l-aş împlânta în inimă?

Ea nu-i răspunse nimic, privindu-l cu ochii trişti.

— De ce-ai veni? strigă disperat Perrin.

Ea îşi întoarse privirea către întinderea oceanului.

— Magia... şi întunericul...

Cuvintele deveneau un murmur confuz.

Perrin îşi dădu brusc seama că aceleaşi cuvinte se conturaseră în propria lui gândire. Oare ea nu făcuse decât să repete cu voce tare tot ce gândise el?

— Apoi, mă simt atrasă, dusă... continuă ea visătoare. Plutesc... simt nevoia de aer... o dorinţă irezistibilă... lunile mă ridică, mă împing în sus... iar eu fac tot ce pot ca să mă pot bucura de tot acest aer...

— Exprimă-ţi propriile gânduri – îi ordonă tăios Perrin. Ştiu că nu exişti. Unde e Seguilo?

— Seguilo?

Ea ridică mâna şi-şi trecu degetele prin păr, într-un gest calin, plin de feminitate. Pe chipul ei plutea un zâmbet dulce, de fetişcană somnoroasă. Reală sau nu, lui Perrin sângele îi zvâcnea în urechi. Reală sau nu...

— Nu sunt un vis, zise ea. Eu exist....

Se apropie încet de el. Ea îi citea gândurile, chipul ei reflecta o cochetărie şăgalnică, plină de înţelesuri.

— Nu, nu! protestă gâtuit Perrin: Pleacă! Pleacă de aici!

Ea se opri şi-l privi cu nişte ochi lipsiţi de orice expresie:

— Bine. Am să plec...

— Acum! O dată pentru totdeauna!

— ...dar poate că, în curând, chiar tu mă vei rechema înapoi...

Ea ieşi fără să se grăbească pe poartă. Perrin alergă la fereastră şi privi cum silueta ei zveltă se estompa în livida lumină lunară. Ajunsă la mal, ea se opri părând că ezită. În acea clipă Perrin se simţi cuprins de o părere de rău irezistibilă, ca o suferinţă fizică intolerabilă. De ce o gonise? Reală sau nu, ea era chiar ceea ce dorea el să fie; era

identică cu realitatea…

Deschise fereastra şi vru să strige:

— Întoarce-te… orice ar fi…, dar se stăpâni.

Când se uită din nou într-acolo, ea dispăruse.

De ce plecase? Perrin rămase gânditor, cu ochii aţintiţi la întinderea nemărginită a oceanului în care se răsfrângea lumina celor cinci luni. O dorise arzător cu întreaga fiinţă, dar acum îşi dădea seama că totul fusese numai o himeră.

Crezuse într-o creatură care-şi spunea Seguilo; crezuse în existenţa unui emiţător – ambele cazuri fiind răspunsuri la propriile aşteptări. Tot aşa fusese şi cu fata, numai că pe aceasta el o respinsese… Şi bine făcuse, îşi încheie el cu regret raţionamentul. Nici n-ar fi vrut să ştie în ce s-ar fi metamorfozat, când îi întorsese spatele.

Zorile fură din nou umbrite de o perdea de nori. Magda, soarele albastru-verzui, abia dacă se ghicea pe cerul furtunos, părând o portocală mucegăită. În schimb, marea era liniştită ca uleiul…

La vest se întrevedea o siluetă: nava personală a unui şef Panapa, ce se profila la orizont ca un păianjen de apă.

Perrin urcă în fugă treptele până la ultimul etaj al farului, direcţionă blocul optic în direcţia ambarcaţiei şi lansă o suită neregulată de semnale luminoase.

Nava îşi schimbă direcţia şi începu să se apropie; vâslele articulate lopătau apa în cadenţă. Un banc zdrenţuit de ceaţă deriva la nivelul apei. Contururile ambarcaţiei deveniră nesigure, apoi fură înghiţite de ceaţă.

Perrin se întoarse la vechiul emiţător al lui Seguilo şi se aşeză în genunchi în faţa lui. Cu o mişcare bruscă, extrase şasiul din carcasa aparatului şi începu să demonteze circuitele. Pe măsură ce înainta, nu găsea decât metal ruginit, fire topite, izolatori ceramici fisuraţi. Mătură resturile într-un colţ al cabinei şi se întoarse la fereastră.

Soarele urcase la zenit, iar cerul căpătase culoarea aguridei. Oceanul se ridica şi se cobora leneş în dune lichide gigantice. Era perioada refluxului. Stânca se înălţa mult deasupra valurilor şi roca neagră, în goliciunea ei căpăta un aspect straniu. Oceanul pâlpâind, urca, cobora,

aspirând cu zgomot ciudat bancurile de alge şi iarbă de mare.

Perrin coborî scara. În trecere, îşi văzu chipul în oglinda sălii de baie, obrazul tras, palid, ochii exorbitaţi, privirea fixă, fără viaţă. Fără să se oprească, îşi continuă drumul şi ieşi în lumina soarelui.

Cu multă prudenţă, înaintă până la marginea falezei şi privi în jos, fascinat. Ondulaţiile valurilor gigantice îi cauzau halucinaţiile vizuale; i se părea că vede numai umbre şi lumini deplasându-se într-o sarabandă haotică.

Păşind şovăitor, înaintă de-a lungul malului o vreme. Soarele începu să coboare spre est. Perrin se întoarse pe creasta stâncii.

Ajuns la far, se aşeză pe treptele din faţa porţii. În acea seară nu o va mai deschide. Pentru nimic în lume. Puteau să-l roage, să-l implore chiar şi cele mai seducătoare năluci.

Gândurile i se îndreptară către fostul său coechipier Seguilo.

Ce-o fi văzut Seguilo? Oare ce făptură o fi imaginat acesta, făpturii care să aibă puterea sau cruzimea să-l facă să dispară? Deoarece i se părea evident că fiecare om este victima propriilor fantasme. Şi Stânca Isel nu era un loc recomandabil pentru un tip cu imaginaţie, atunci când răsar împreună cele cinci luni.

În această seară va baricada poarta, se va culca şi va dormi, la adăpostul plăcii de oţel sudat şi a propriei stări de inconştienţă.

Soarele dispăru la orizont în spatele unei aglomerări de nori grei. Nordul, estul şi sudul străluceau în tente de un purpuriu crud, în timp ce vestul se îneca într-un verde profund, un verde ca frunza teiului, ce se topea în nuanţe de un brun tot mai întunecat.

Perrin intră în far, încuie poarta şi puse în funcţiune proiectoarele albe şi roşii. Deschise o conservă-dejun şi o mâncă fără chef. Afară, noaptea părea de smoală. Sub impulsul fluxului, valurile gemeau asaltând malul bolnăvicios. Se cuibări mai bine în aşternut. N-avea de ce să se teamă. În interiorul farului era în deplină siguranţă.

Nimeni n-ar fi putut forţa închizătoarea porţii. Pentru asta i-ar fi trebuit forţa unui mastodont, ghearele unui zgripţor de stâncă, ferocitatea unui rechin de uscat din Maldena…

Deodată, se ridică într-un cot… De afară se auzise ceva? Cu un nod în gât, hazardă o privire afară. I se păru că desluşeşte o formă gigantică, nelămurită. Pe când o observa, arătarea înainta greoi spre far – exact aşa cum îşi închipuise.

— Nu, nu! gemu el. Se lăsă pe spate şi-şi trase cuvertura peste cap. Nu-s decât închipuirile mele, aşa ceva nu există… Pleacă de-aici!

Ciuli urechea. Creatura ajunsese probabil în faţa porţii. Îşi va întinde laba ei vânjoasă, cu ghearele ascuţite ca nişte seceri sticlind în lumina clarului lunar.

— Nu, nu! răcni Perrin. În faţa porţii nu-i nimeni….

Ridică capul şi ascultă.

Zgomot de fierăstraie, de zgârieturi în metalul porţii. O bufnitură surdă, ca şi când o oaste enormă ar fi pus la încercare soliditatea zăvorului.

— Pleacă! urlă Perrin. Nu exişti!

Poarta scârţâi din greu, balamalele erau supuse unei presiuni formidabile.

Perrin se afla acum în capul scării, respirând gâfâit cu gura larg deschisă. Poarta urma să se prăbuşească dintr-o clipă în alta. Şi el ştia ce va vedea: o enormă formă întunecată, solidă ca un trunchi de arbore, cu ochii arzători ca tăciunii. Percepea noi zgomote şi pârâituri.

Zăvorul superior cedă primul şi poarta căpătă un joc mai mare. Un braţ negru, titanic prin dimensiunile sale, se strecură printre uşă şi tocul încastrat în zidărie. Sclipirea ghearelor fu vizibilă în timp ce degetele se încleştau pe ultimul zăvor.

Privi disperat în jurul său în căutarea unei arme… Doar o cheie franceză şi un cuţit de masă.

Cel din urmă zăvor fu smuls şi poarta zbură în lături.

Perrin încremeni, cu privirea fixă. Mintea îi refuza să funcţioneze.

Deodată, într-un reflex întârziat de autoapărare, un gând

se contură în confuzia mintală care îl paraliza.

Era… da, era singura lui salvare.

Alergă până în camera sa. În urma sa, uşa zdrăngăni izbită de pereţi şi paşi grei răsunară în casa scărilor.

Privi în jurul său. Pantoful.

Bum! Bum! Zgomotul urca, făcând să vibreze întreaga structură a farului.

Imaginaţia lui Perrin extrapola oroarea; ştia deja ce va auzi. Şi chiar asta auzi: o voce hârâită, cavernoasă, şi totuşi atât de asemănătoare unei alteia, suave şi dulci:

— Ţi-am spus c-am să mă întorc.

Bum! Bum! – o treaptă, şi încă o treaptă.

Perrin apucă pantoful de vârf şi, cu forţa disperării, îşi lovi tâmpla.

***

Când îşi recăpătă cunoştinţa, se împletici până la perete şi rămase câteva clipe rezemat de el. Apoi, cu dificultate, clătindu-se încă ameţit, ajunse înapoi în camera sa şi se trânti pe pat.

Afară era tot noapte.

Gemând, Perrin contemplă cerul prin fereastră. La vest, cele cinci luni coborâseră foarte aproape de orizont. Poidel era deja prima, în timp ce Liad se situa în urma surorilor sale.

Mâine seară, cele cinci luni vor răsări separat.

Mâine seară nu va mai fi maree maximă şi valurile nu vor mai clocoti în jurul stâncii.

Mâine seară, cele cinci luni nu vor mai atrage fantasmele avide din profunzimile obscurităţilor lichide.

Mai avea unsprezece săptămâni până la venirea schimbului.

Perrin îşi pipăi uşor tâmpla… şi simţi cucuiul de mărime respectabilă.

URLĂTORII

„Creierul meu, deşi un instrument întrutotul satisfăcător, suferă totuşi de un mare defect: are lobul curiozităţii hipertrofiat”.

MAGNUS RIDOLPH

Briza adiind dinspre Oceanul Iremedial îi zbârlea barbişonul, razele aurii ale astrului Naos îi bronzau chipul, iar privirea lui Magnus Ridolph contempla visătoare plantaţia pe care tocmai o achiziţionase. Până una-alta, totul părea în regulă; chiar prea frumos ca să fie adevărat!

Clătină din cap şi se încruntă. Toate spusele lui Blantham erau adeverite de mărturia propriilor ochi: trei mii de pogoane de ticholama de cea mai bună calitate, coaptă, numai bună de recoltat; vilişoară în stil indigen, beneficiind de toate dotările necesare; oceanul la doi paşi şi munţii, în fundul grădinii. Dar preţul? De ce o fi fost atât de mic?

«Să fie oare acest Blantham vreun soi de filantrop – se întrebă în sinea sa Magnus Ridolph – aşa cum ar părea la prima vedere? Ori după gardul vopsit frumos, e vreun leopard fioros?» Magnus Ridolph tuşi nervos şi-şi ciupi iritat vârful barbişonului.

Între timp, astrul Naos se cufundase majestuos în Oceanul Iremedial şi un crepuscul de culoarea catifelată a lămâii verzi cobora ca un sirop de pe culmile munţilor care străjuiau limitele de nord ale plantaţiei. Magnus Ridolph se întoarse. Din pragul terasei putea vedea interiorul vilei. Servitorul său Chook, un indigen mărunţel, mătura bucătăria icnind înfundat la fiecare pendulare a mâinii.

Magnus Ridolph ieşi în amurgul ca smaraldul şi, trecând pe lângă platforma betonată destinată aterizărilor de elicoptere, se îndreptă agale spre primele tufişuri de ticholama, care – ca înălţime – nu-i depăşeau genunchiul.

Deodată se opri brusc şi-şi înclină capul, ascultând cu atenţie.

— HU-HU-HU-HU-HU-HU-HU! îi parveni de undeva din faţă, din marginea cealaltă a plantaţiei, ecoul hăulit al unui cor straniu şi sălbatic. Magnus Ridolph clipi nervos şi scrută obscuritatea din ce în ce mai profundă. I se păru că distinge ceva… un fel de hoardă de forme întunecate ce năvăleau la vale dinspre înălţimi în valuri succesive. Noaptea oliv învăluise însă totul. Magnus Ridolph făcu stânga-mprejur şi se întoarse cu paşi grăbiţi la vilă.

***

Magnus Ridolph trăsese la hotelul, mai bine zis hanul, «PIEMONT» din Nova-Napoli, de pe Naos-5, cu intenţia de a rămâne o vreme. N-avea nici un chef să se întoarcă pe Pământ.

Când Blantham ciocănise la uşă, Magnus Ridolph se ridicase şi-i deschisese.

Prin însăşi înfăţişarea sa, Blantham îi stârnise interesul. Era un bărbat abia trecut de floarea vârstei şi aspectul său exterior amintea o pară coaptă: statură medie, şolduri largi, burtică rotofeie, umeri strâmţi. Frunte palidă şi îngustă, ochi imobili ca de peşte, foarte depărtaţi către tâmple, nas mic, abia marcând o uşoară denivelare a pielii netede şi pergamentoase întinzându-se între ei. Maxilarele puternic pronunţate erau surplombate de o mustaţă neagră şi rară. Sub tegumentul aproape străveziu al obrajilor reţeaua fină a vaselor sanguine îi dădea o nuanţă roşcat-vineţie nesănătoasă.

Purta nişte pantaloni confortabili, gen „Ranger”, dintr-o catifea reiată maronie, o bluză turcoaz cu fermoar de diamant şi o pelerină bleumarin, ceea ce îi conferea un aspect cam desuet în comparaţie cu Magnus Ridolph, îmbrăcat simplu, dar corect, cu o tunică albastru cu alb.

Magnus Ridolph clipise delicat şi se interesase cu un ton plin de curtoazie:

— Cu ce vă pot fi de folos, scumpe domn?

— Daţi-mi voie să mă prezint: Blantham, îi spusese vizitatorul, fără nici o introducere. Gerard Blantham. Nu cred să ne mai fi întâlnit vreodată.

Măsurându-l pe sub elegantele sale sprâncene albe,

Magnus Ridolph îl invită printr-un gest politicos să intre:

— Într-adevăr, nu cred să fi avut plăcerea. Intraţi, vă rog. Luaţi loc.

Blantham făcu câţiva paşi în cameră şi-şi aruncă pelerina peste umăr, pe spate.

— Mulţumesc, zise el. Se aşeză pe marginea unui scaun şi scoase o tabacheră: O ţigară, vă rog?

— Cu plăcere, rosti Magnus Ridolph cu o voce gravă şi se servi. Duse ţigara la buze, trase în piept, apoi o privi nedumerit.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise Blantham scoţând o brichetă. Mereu uit. Eu nu fumez niciodată ţigări auto-inflamabile: simt imediat gustul ăla chimic şi-mi displace.

— Păcat, declară Magnus Ridolph după ce-şi aprinse ţigara. Eu n-am simţurile atât de sensibile şi le găsesc foarte practice. Bun, şi acum, ce pot face pentru dumneavoastră?

Blantham, cu un gest maşinal, îşi aranjă dunga pantalonilor pe genunchi apoi, părând mai în largul său, continuă pe un ton confidenţial:

— Am aflat – şi sper să nu mă înşel – că n-aţi fi indiferent la unele investiţii promiţătoare.

— Într-o anumită măsură, nu, replică Magnus Ridolph fixându-l prin transparenţa volutelor de fum. Ce-mi propuneţi?

— Asta. Blantham se scotoci în buzunar şi scoase un fel de cutioară. Deschizându-i capacul, Magnus Ridolph putu vedea înăuntru un buchet de tije cilindrice purpurii, cam de trei centimetri lungime, evazate în jurul unui globul central. Erau lucioase, flexibile şi acoperite de lungi filamente de culoare roz.

Magnus Ridolph schiţă un gest politicos din cap:

— Îmi pare rău, dar nu ştiu ce-i asta.

— E ticholama, zise Blantham. O plantă care secretă cauciuc. Aşa se prezintă ea în stare naturală.

— Ia te uită! exclamă Magnus Ridolph privind din nou bucheţelul purpuriu cu un oarecare interes.

— Fiecare din tubuleţele astea – explică pe un ton

didactic Blantham – este format din nenumărate spirale de molecule de rezilian, fiecare spirală având o lungime egală cu a întregului cilindru. Tocmai această proprietate îi conferă substanţei de bază extraordinara elasticitate şi rezistenţa la tracţiune.

Magnus Ridolph împunse delicat cu degetul tubuleţele, care palpitară sub atingere:

— Şi în ce constă afacerea?

Blantham făcu o pauză teatrală:

— Eu ofer o întreagă plantaţie, trei mii de pogoane de ticholama de prima calitate, numai bună de recoltat.

Magnus Ridolph oftă şi-i înapoie cutioara:

— Mda... Şi, mângâindu-şi gânditor barbişonul, continuă: Iar plantaţia, dacă înţeleg eu bine, este pe Naos-6?

— Întocmai. Este singurul loc unde creşte ticholama.

— Şi la cât o evaluaţi?

— O sută treizeci de mii de credite.

Magnus Ridolph continuă să-şi mângâie bărbia.

— O fi o afacere bună? Eu nu mă prea pricep la agricultură... în general, şi la ticholama... în special.

Blantham declară solemn, accentuându-şi spusele prin înclinări din cap:

— Un adevărat chilipir! Un pogon dă o tonă de ticholama. Preţul de vânzare, pentru produsul livrat în Starport, este de 52 credite pe tonă, la cursul actual. Spezele de transport, inclusiv manipularea, se ridică la circa 21 de credite pentru fiecare tonă. Culesul este vreo 8 credite tona. Deci, cheltuielile se ridică la 29 credite pe tonă. Una peste alta, beneficiul net: 23 credite pentru fiecare tonă. La trei mii de pogoane, asta face şaizeci şi nouă de mii de credite. Anul viitor vă amortizaţi investiţia de capital la cumpărare şi, de atunci încolo, mergeţi numai pe beneficiu net.

Magnus Ridolph îşi măsură interlocutorul cu un ochi neîncrezător, lobul hipertrofiat al creierului său făcându-şi simţită prezenţa. Să-l creadă oare Blantham pe el, Magnus Ridolph, drept un fraier bun de jumulit? Să fie posibilă existenţa unor asemenea tipi atât de optimişti şi, în acelaşi

timp, atât de lipsiţi de simţul afacerilor?

— Târgul pe care mi-l propuneţi, zise cu voce tare Magnus Ridolph, este într-adevăr prea frumos ca să fie adevărat.

Blantham clipi nervos şi muşchii feţei i se crispară întinzându-i şi mai mult pielea obrajilor:

— Ca să fiu sincer, îmi mai rămân trei mii cinci sute de pogoane. Plantaţia pe care vreau să o vând ocupă jumătate din Peninsula Clepsidrei, partea dinspre continent. Eu apreciez că pentru exploatarea restului de cultură, acoperind extremitatea dinspre mare, abia dacă-mi va ajunge timpul. Ca să nu mai pomenesc de faptul că sunt la pământ cu banii. Am pierdut un proces, am avut un accident de elicopter şi la comandă era fiul meu. Nevastă-mea a orbit. A trebuit să-i plătesc o grefă foarte costisitoare şi, practic, m-am scuturat de bani. Şi, ca să fie tacâmul complet, nici n-am asigurare medicală, iar fiică-mea este la studii pe Pământ, la Colegiul Sfânta Brigida din Londra, unde taxele costă o avere. Ce mai… am nevoie urgentă de bani gheaţă.

Magnus Ridolph îşi fixă o clipă interlocutorul cu o privire cercetătoare şi adăugă pe un ton neutru:

— Mda. Mi-e clar că aţi căzut victimă unei întregi serii de evenimente nefericite. O sută treizeci de mii de credite. Pare o cifră rezonabilă, dacă datele afacerii se prezintă aşa după cum mi le-aţi expus.

— Sunt riguros exacte, confirmă cu tărie Blantham.

— Poate n-or fi chiar toate plantele de ticholama de calitatea întâia, sugeră nevinovat Magnus Ridolph.

— Nici vorbă! Exclus! protestă Blantham. Fiecare tulpină se prezintă impecabil.

— Hm! zise gânditor Magnus Ridolph, muşcându-şi colţul buzei. Presupun că nu există vreo posibilitate de a locui în apropierea Plantaţiei.

Blantham pufni înveselit şi buzele i se rotunjiră în timp ce pronunţa:

— Oh! Am uitat să pomenesc de conac, o vilişoară, în stil indigen bineînţeles, însă în perfectă stare. Cu tot ce-i

trebuie. Cred că-i am şi fotografia… Da… Uite-o.

Magnus Ridolph privi holograma: o construcţie alungită, din şisturi cenuşii şi verzi, cu un acoperiş arcuit în sus la colţuri şi pereţii laterali de formă concavă, cu faţada înfrumuseţată de un rând de deschizături gotice. În spate se vedea întinzându-se până la poalele munţilor din zare un câmp cultivat, de culoare purpuriu-întunecată.

— În spate puteţi vedea, îi explică Blantham, o parte din plantaţie. Remarcaţi culoarea? Purpuriul ăsta profund este exact cum trebuie… a-ntâia, ce mai…

— Hm! se pronunţă circumspect Magnus Ridolph. Dar mobilierul… Aşa ceva necesită sume deloc neglijabile.

Blantham negă din cap, surâzând:

— Nici vorbă. Doar sunteţi un pervertit al luxului. Totuşi, trebuie să vă spun de la bun început că nu are telecron, nici instalaţie germicidă, nici auto-lampă. Blocul electrogen este micuţ, nu există celulă frigo şi nici electro-spălătorie. Pentru gătit, ori vă comandaţi un cuptor cu microunde, ori utilizaţi înzestrarea existentă, caserole şi elemente încălzitoare.

Magnus Ridolph se încruntă şi-l studie pe Blantham cu o privire incisivă:

— Deci va trebui să angajez un servitor… Şi pentru aprovizionarea cu apă… Care sunt dotările?

— Un alambic excelent. Opt sute de litri pe zi.

— Cu totul suficient, confirmă Magnus Ridolph reîncepând să studieze holo-fotografia. Dar asta ce-i? – şi indică o limbă de pământ bolovănos şi gol, care, pornind de sub munte, avansa într-o latură a plantaţiei.

Blantham examină imaginea:

— Sincer să fiu, nu ştiu. Probabil o zonă de teren sărac. Foarte limitată, după cum se poate vedea.

Magnus Ridolph mai studie o vreme fotografia, apoi i-o restitui.

— Spusele dumneavoastră sunt deosebit de tentante. Vă mărturisesc că o asemenea perspectivă de dublare, aproape imediată, a capitalului investit este rarisimă. Lăsaţi-mi codul transtelului dumneavoastră personal şi mâine vă voi comunica hotărârea mea.

Blantham se ridică.

— Eu am un apartament chiar aici, în acest hotel. Mă puteţi găsi la orice oră. Sunt sigur că analizând propunerea mea, o veţi găsi din ce în ce mai tentantă.

***

Spre marea sa surpriză, Magnus Ridolph constată că toate spusele lui Blantham se confirmară. Când aminti de tranzacţia în cauză într-o discuţie cu Sam Quien, un prieten care conducea un birou de intermediere, acesta fluieră admirativ şi exclamă entuziasmat:

— Ăsta zic şi eu noroc. Îţi contractez pe loc, încă de pe acum, toată recolta.

După aceea, când Magnus Ridolph solicită tarifele de transport pe ruta Naos 6 – Starport, nu se putu stăpâni să nu se încrunte constatând că acestea erau cu o jumătate de credit mai mici decât cele indicate de Blantham. Logic vorbind, undeva trebuie să fie o hibă. Dar unde?

La Oficiul Forţei de Muncă, la unul dintre ghişee, se adresă unui Rhodopian de pe Fomalhaut-5:

— Dacă aş vrea să recoltez nişte ticholama pe Naos 6, cum trebuie să procedez?

Rhodopianul răspunse cu vocea sa piţigăiată şi zâzâită, iar capul mare i se balansa, ca un metronom, de la stânga la dreapta:

— Asta tu aranzezi chiar pe Naos 6, la Garswan. Tu acolo angazezi staroste care ocupa de recolta. Nu scump pe Naos 6. El angazeaza culegători mulzi, foarte ieftini.

— Am înţeles. Mulţumesc.

Se întoarse gânditor la hotel. La memoproiectorul sălii de lectură verifică afirmaţia lui Blantham, conform căreia un pogon cultivat dă o tonă de ticholama, din care se obţine, după prelucrarea prin dizolvare a lianţilor, circa un sfert de tonă de rezilian. Cu această ocazie află că pe piaţa rezilianului cererea este cu mult superioară ofertei.

Ajuns din nou în camera sa, se întinse pe pat şi efectuă o nouă analiză a tuturor datelor afacerii. În cele din urmă se sculă şi-l chemă pe Blantham la transtel:

— Mister Blantham, m-am decis – sub rezerva unei

confirmări ulterioare – să accept oferta dumneavoastră.

— Perfect, perfect! opinie încântat Blantham.

— Atenţie, însă, înainte de perfectarea vânzării, vreau să inspectez plantaţia.

— Bineînţeles, desigur, nici o problemă, veni răspunsul jovial. Chiar poimâine decolează o navă. Vă convine?

— O.K., confirmă Magnus Ridolph.

***

Blantham arătă cu mâna:

— Plantaţia dumneavoastră, acolo, în faţă, ocupă jumătatea dinspre continent a peninsulei. A mea, cealaltă jumătate, până la faleză.

Magnus Ridolph nu zise nimic, mulţumindu-se să studieze terenul prin fereastra elicopterului. Sub ei, Terenurile Înalte – stânci aride, crevase, aglomerări bolovănoase – rămâneau în dreapta lor, în timp ce se îndreptau spre peninsula Clepsidrei. Până la orizont tălăzuia Oceanul Iremedial, împestriţat de petele multicolore, roşii, albastre, verzi şi galbene ale aglomerărilor de plancton.

Când ateriză, Magnus Ridolph coborî, se apropie de liziera culturii şi se aplecă. Plantele erau suculente, luxuriante, pline de inflorescenţe de tuburi purpurii. Magnus Ridolph se îndreptă de spate şi-l privi cu coada ochiului pe Blantham, care-l urmase.

— Nu-i aşa că-s splendide? şopti părinteşte Blantham.

Magnus Ridolph nu putu decât să fie de acord. Totul era magnific. Actele de proprietate ale lui Blantham erau în regulă, după cum verificase personal la Garswan. Cu starostele culegătorilor căzuse de acord cu plata unei sume de 8 credite pe tona de ticholama recoltată, lucrul urmând a începe după ce terminau lotul lui Blantham. Ce mai, afacerea, la asemenea costuri, părea excelentă. Şi totuşi…

Magnus Ridolph privi din nou, cu mâna ocrotindu-şi ochii, extremitatea cealaltă a câmpului.

— Parcela aceea de pământ sterp mi se pare mai mare decât cea din fotografie.

Blantham emise un fornăit nazal dezaprobator.

— Nici vorbă. Aşa ceva este cu totul imposibil.

Magnus Ridolph rămase un moment nemişcat şi nasul său aristocratic fremătă imperceptibil. Apoi, cu un gest scurt, scoase din buzunarul de la piept un carnet de cecuri şi detaşă o filă.

— Este completat cu suma convenită.

— Mulţumesc, iată şi actul de proprietate şi chitanţa. O clipă numai, să le semnez… Poftim… Acum proprietatea este a dumneavoastră.

Blantham îşi luă rămas bun şi se urcă în elicopter, lăsându-l pe Magnus Ridolph singur în umbrele înserării.

Şi după aceea… După aceea izbucniră urletele sălbatice ce răzbăteau dinspre cealaltă margine a câmpului… umbrele acelea care se agitau grotesc în penumbra crepusculară…

Magnus Ridolph se întoarse la conac şi intră în bucătărie, ca să facă cunoştinţă cu slujitorul său, Chook, un hominid gras ca un poloboc, originar din Ţinuturile Înalte ale Garswanului. Chook avea o piele cenuşie acoperită cu broboane, braţe fără oase semănând cu nişte odgoane groase, ochi rotunzi de culoarea verde a sticlei şi o gură care dispărea în parte sub faldurile obrazului flasc. Magnus Ridolph îl găsi în picioare, ascultând, cu capul înclinat, hohotele macabre ce răsunau în depărtare.

— Ei, Chook! exclamă cu o veselie prefăcută Magnus Ridolph. Ce avem la masă în seara asta?

Chook arătă cu mâna o cratiţă fumegândă:

— Tocană. Vocea lui, un mârâit cavernos, părea că-i vine din stomac. Tocană bună. O rafală de vânt aduse din nou ecoul hohotelor, parcă mai apropiate, mai distincte.

Braţele lui Chook se răscuciră nervos.

— Măi, Chook, cine urlă în halul ăsta? se interesă Magnus Ridolph, ascultând curios hărmălaia.

Chook îl privi cu un aer ironic.

— Este Urlătorii. Ei, răi. Omoară tine, omoară mine. Omoară toţi. Ei mănâncă ticholama.

Magnus Ridolph se aşeză.

— Ei, acum am înţeles. Şi, surâzând fără pic de veselie, continuă: Mda… am înţeles…

— Tocana place la tine? se interesă Chook, agitându-şi polonicul.

***

A doua zi, Magnus Ridolph se sculă dis de dimineaţă, ca de obicei, şi intră în bucătărie. Chool dormea încolăcit pe jos, ghem de culoare cenuşie. Auzindu-i paşii, îşi ridică capul, deschise un ochi şi mârâi cavernos ceva.

— Ies să iau puţin aer, îi zise Magnus Ridolph. Lipsesc vreo oră. Când mă întorc, o să mâncăm.

Chook îşi lăsă capul din nou pe podea şi Magnus Ridolph ieşi în adierea proaspătă a dimineţii şi în bătaia razelor astrului Naos ce se ivea din ocean ca un capac de oală incandescent. Briza ce adia dinspre plantaţia de ticholama aducea o aromă revigorantă şi oxigenată, iar Magnus Ridolph o luă din loc cu sufletul copleşit de o senzaţie de bunăstare.

După un drum de vreo jumătate de oră printre tufişurile înalte până la genunchi, ajunse la poalele pintenului stâncos şi la marginea parcelei pe care Blantham o categorisise drept zona cu pământ sterp.

Magnus Ridolph îşi clătină îndurerat capul privind la zona devastată ce i se întindea în faţă. Lujerele de ticholama, jumulite de inflorescenţele de tubuleţe, zăceau pe jos, smulse, zdrobite, sfâşiate. Zona prăduită era paralelă cu pintenul de munte. Din nou, Magnus Ridolph clătină din cap oftând.

— O sută treizeci de mii de credite s-au dus pe apa sâmbetei. Stau şi mă-ntreb dacă sporul de înţelepciune astfel dobândit merita o asemenea cheltuială.

Se întoarse la conac, unde Chook, trebăluind în jurul plitei de gătit, îl salută bombănind ceva.

— Ei, Chook, îl abordă Magnus Ridolph, ce-ai pregătit tu bun pentru micul dejun?

— Tocana.

Magnus Ridolph îşi strânse buzele.

— Excelentă mâncare, fără îndoială… Dar tu mai ştii să găteşti şi altceva?

— Tocana foarte bun, veni răspunsul încăpăţânat.

— Bine, fie, se resemnă Magnus Ridolph.

După ce mâncă, se retrase în biroul său şi chemă Garswanul la o vechitură de radiofon.

— Daţi-mi STI-ul, vă rog.

Pârâituri, paraziţi, bâzâituri.

— Serviciul Terestru de Informaţii, răsună o voce baritonală şi hotărâtă. Căpitanul Solinsky la aparat.

— Domnule căpitan, glăsui Magnus Ridolph, v-aş ruga să aveţi amabilitatea să-mi spuneţi dacă aveţi ceva informaţii despre nişte fiinţe cunoscute sub numele de „Urlători”?

Scurtă pauză.

— Desigur, sir. Cum vă numiţi, vă rog?

— Mă numesc Magnus Ridolph. Tocmai am cumpărat o plantaţie de ticholama aici, în Peninsula Clepsidrei. Şi acuma constat că este pe cale de a fi devastată de aceşti Urlători.

Vocea căpătă un ton oficial:

— Cum aţi spus… Magnus Ridolph?

— Întocmai. Aşa mă numesc.

— O clipă, Mister Ridolph! Să consult datele de care dispunem. După o scurtă pauză, vocea se făcu din nou auzită: Nu avem mare lucru. Practic, nu ştim mai nimica despre ei. Trăiesc pe undeva, prin zonele înalte de la Buro… N-avem idee cam câţi ar fi. S-ar părea că nu-i decât un singur trib, având în vedere faptul că n-au fost niciodată semnalaţi în două locuri deodată. De asemenea, se zice că-s un fel de maimuţe semi-inteligente, sau antropoide, dacă vreţi… Da’ nimeni nu poate băga mâna-n foc.

— Cum? Nimeni nu s-a ocupat să cerceteze fiinţele acestea mai de-aproape? întrebă Magnus Ridolph oarecum surprins.

— Nimeni, niciodată. După o clipă, Solinsky continuă: Bestiile astea nu se lasă prinse cu una, cu două. Parcă-s de gumă, dom’le. Se hrănesc cu ticholama. O mănâncă exact când e coaptă, numai bună de recoltat. În timpul zilei dispar, nu se ştie pe unde, da’ noaptea… năvălesc ca lăcustele… parcă-s nişte stafii negre. Un grup de cercetători de la Institutul Tehnologic Carnegie au încercat să-i prindă

cu nişte capcane… da’ le-au făcut praf… Nu pot fi nici otrăviţi, iar gloanţele ricoşează din pielea lor. Ba mai mult, sunt extrem de agili şi nu pot fi nimeriţi cu fasciculele incendiare, iar razele delta nu-i defazează. N-am reuşit niciodată să ne apropiem suficient ca să putem folosi jeturile ultra-sonice, însă, după părerea mea, nici astea nu i-ar incomoda.

— Cum s-ar zice, sunt practic invulnerabili la metodele curente de distrugere, constată Magnus Ridolph.

— Cam aşa, răspunse jovial Solinsky. Presupun că o grenadă cu mezoni le-ar veni de hac, dar nu cred că ar mai rămâne mare lucru de examinat.

— Interesul ce mi-l stârnesc făpturile acestea nu este deloc pur academic. Ele îmi devorează ticholama şi eu vreau să-i fac să înceteze.

— Hm… cum să vă zic… Cu toată părerea de rău, tare mi-e frică, Mister Ridolph, că nu prea aveţi ce le face… Ştiu eu… poate dacă v-aţi abţine să mai semănaţi la anu’ varietatea asta atât de tentantă, drăcoveniile astea nu mănâncă decât plante calitatea întâia… Şi mai e ceva: sunt periculoase… Dacă le cade cineva în labe, praf îl fac… Vă dau un sfat: nu ieşiţi niciodată fără puşcă… Câteodată se sperie şi pot fi împrăştiate… câteva minute.

— Mda, mormăi Magnus Ridolph. Trebuie să găsesc eu o soluţie.

— Sper să reuşiţi, zise conciliant Solinsky, deşi până acum n-a reuşit nici unul din câţi au încercat.

Magnus Ridolph se reîntoarse în bucătărie, unde Chook curăţa nişte mere pădureţe cu coaja albastră.

— Aha! Pregăteşti masa? se interesă Magnus Ridolph. Tot…? şi înălţă întrebător o sprânceană.

Chook mârâi afirmativ. Magnus Ridolph se apropie de el şi-l privi un moment cu intensitate.

— Tu i-ai văzut de-aproape pe Urlătorii ăştia?

— Nu. Când Chook aude pe ei, Chook doarme, nu mişcă.

— Cum arată?

— Înalţi. Tare înalţi. Mâini lungi. Urâţi ca voi. (Privirea galeşă a ochilor turcoaz alunecă pe furiş către barbişonul lui

Magnus Ridolph). Dar fără blană.

— Mda, am înţeles, murmură Magnus Ridolph. Ieşi, se aşeză pe o bancă şi se relaxă in lumina caldă a astrului Naos. Scoase din buzunar un petec de hârtie şi începu să noteze ceva. Un bâzâit se făcu deodată auzit, se amplifică tot mai tare şi elicopterul lui Blantham ateriză pe peluza din faţa conacului. Blantham sări jos cu vioiciune, ras proaspăt, cu ochii strălucitori şi obrajii îmbujoraţi de aerul înălţimilor. Văzându-l pe Magnus Ridolph, chipul său deveni grav, reflectând o solicitudine preocupată.

— Dragă Mister Ridolph, mi-a ajuns la urechi o ştire pur şi simplu stupefiantă. După cum se pare – aşa mi s-a zis astăzi dimineaţă –, ticăloşii aceia de Urlători ar fi fost văzuţi în plantaţia dumneavoastră.

Magnus Ridolph încuviinţă din cap.

— Da, mi s-a adus şi mie la cunoştinţă o asemenea informaţie.

— Vai, vai, nu-mi găsesc cuvintele să-mi exprim sentimentul de vinovăţie pe care îl încerc, rosti plin de compasiune Blantham. Cred că vă daţi seama că nu v-aş fi oferit plantaţia asta dacă aş fi ştiut…

— Nu mă îndoiesc! aprobă ironic Magnus Ridolph.

— Cum am aflat, am alergat într-un suflet să vă exprim întreaga mea simpatie, însă mi-e teamă că asta-i tot ce pot face. Vedeţi dumneavoastră, ieri seară, cum am încasat cecul, am şi achitat o mulţime de datorii presante, aflate în mare întârziere. Nu mi-a mai rămas decât vreo 50.000 de credite. Dacă doriţi… cum să vă spun… îmi pot asuma… ăăă… riscul de a le înfrunta pe bestiile alea…

Blantham făcu o pauză şi tuşi uşor.

Magnus Ridolph îşi ridică privirea spre cer:

— Propunerea dumneavoastră este mult prea generoasă, Mister Blantham. Nu cred c-ar exista mulţi care s-o facă. Eu, totuşi, cred că mai pot salva ceva din plantaţie. Nu mi-am pierdut chiar toate speranţele.

— Perfect! Perfect! exclamă plin de vioiciune Blantham. Cât trăieşti, speranţe nutreşti! Am admirat întotdeauna curajul! Dar e de datoria mea să vă previn că afurisiţii ăştia

de Urlători când s-au luat de o plantaţie, apoi nu se lasă până n-au dat-o gata complet. Iar când or să ajungă la conac, atunci chiar că veţi fi în pericol. Până acuma o mulţime de oameni au fost ucişi.

— N-ar fi posibil, întrebă Magnus Ridolph, să-i permiteţi starostelui culegătorilor să înceapă mai întâi la mine, ca să recolteze ce se mai poate salva, înainte de a trece la plantaţia dumneavoastră?

Chipul lui Blantham se alungi, reflectând o dureroasă neputinţă.

— Dragă domnule Ridolph, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât dacă aş putea să dau curs acestei solicitări, dar dumneavoastră nu-i cunoaşteţi pe achizitorii din Garswan. Sunt încăpăţânaţi şi neînduplecaţi. Dacă aş încerca să le propun chiar şi cea mai mică modificare a termenelor de livrare, ar fi în stare să-mi rezilieze imediat contractul. Cred că mă înţelegeţi că trebuie să-mi protejez soţia, interesele familiei. Şi, în al doilea rând, numai o mică parte din ticholama dumneavoastră este coaptă, bună de recoltat. Cred că ştiţi că Urlătorii nu atacă decât plantele ajunse la maturitate. Blantham îşi clătină neputincios capul. Zău, credeţi-mă, oricâtă bunăvoinţă aş avea, nu văd cum v-aş putea ajuta altfel decât prin propunerea pe care v-am făcut-o.

Magnus Ridolph înălţă din sprâncene.

— Adică să vă revând proprietatea cu 50.000 de credite?

Blantham tuşi stingherit.

— În fond, nu este chiar o vânzare. Eu aş fi dorit numai să…

— Desigur, fără nici o îndoială, încuviinţă amabil Magnus Ridolph. V-aş propune, totuşi, să privim afacerea dintr-un punct de vedere diferit. Hai să uităm o clipă că suntem prieteni, vecini, aproape, cum s-ar zice, şi să presupunem că suntem nişte şnapani, în sfârşit, nişte rechini.

Blantham îşi umflă obrajii privindu-l bănuitor:

— E cam trasă de păr chestia asta. Da’ să vedem unde vrei să ajungi.

— Păi, pornind de la această ultimă supoziţie, propun să

încheiem un nou târg.

— Un ce?

— Să facem un pariu, rosti gânditor Magnus Ridolph. Plantaţia contra… hai să zicem, o sută treizeci de mii de credite… Dar staţi, c-am uitat: Dumneavoastră v-aţi cheltuit deja banii, nu-i aşa?

— Care sunt condiţiile pariului? se interesă Blantham privindu-şi bombeurile încălţărilor.

— Când am cumpărat-o, mi-aţi spus că plantaţia ar fi dat un beneficiu de vreo sută treizeci de mii de credite. Apariţia… hm… Urlătorilor… a făcut cifra asta cam optimistă…

Blantham oftă plin de simpatie.

— Totuşi, continuă Magnus Ridolph, apreciez că a lua în considerare un profit de şaizeci şi nouă de mii de credite, nu este o idee cu totul deplasată, deci, în aceste condiţii, aş dori să pun la bătaie plantaţia contra unei sume de o sută treizeci de mii de credite…

Blantham îl privi lung pe Magnus Ridolph, cu ochi în care se ghicea o sclipire maliţioasă.

— Profit realizat din vânzarea ticholamei?

Magnus Ridolph îşi ridică braţele într-un gest mai mult decât elocvent.

— Din ce altceva s-ar putea obţine un beneficiu?

— Mda… proprietatea nu ascunde minereuri… asta e sigur, mormăi pentru sine Blantham. N-are nici petrol, nici vortex magnoflux… Privi în zare, către zona devastată a plantaţiei, apoi continuă: Urlătorii ăştia, odată ce au gustat dintr-o plantaţie, nu se lasă până ce n-o dau gata toată… Cred că ştii asta.

Magnus Ridolph săltă din umeri.

— Asigurarea protecţiei propriei mele proprietăţi împotriva oricăror intruziuni o apreciez a fi o problemă presupunând unele soluţii de rezolvare.

Blantham îl măsură din ochi cu curiozitate.

— Ia te uită, da’ sigur mai eşti!

Magnus Ridolph îşi ţuguie buzele.

— În ce mă priveşte, obişnuiesc să abordez în mod

agresiv dificultăţile.

Blantham se mai întoarse o dată spre plantaţia devastată, oftă şi-l privi pe Magnus Ridolph drept în ochi.

— Ţin pariul.

— O.K.! zise Magnus Ridolph. Să mergem atunci împreună la Garswan cu elicopterul dumneavoastră şi să înregistrăm în mod legal pariul nostru.

***

Ceva mai târziu, ieşind de la notar, Magnus Ridolph îşi introduse copia legalizată a actului în compartimentul „microfilme” al portvizitului său.

— Eu am să mai rămân la Garswan, îl informă pe Blantham, care îl privea cu o ironie abia ascunsă. Trebuie să închiriez un elicopter şi, dacă reuşesc, o să am una-două curse de făcut.

— Prea bine, Mister Ridolph.

Blantham îl salută cu o înclinare elegantă a capului, îşi aruncă cu dezinvoltură pelerina bleumarin pe umăr şi continuă:

— Îţi doresc deplin succes în exploatarea plantaţiei.

— Vă mulţumesc, îi răspunse Magnus Ridolph, la fel de ceremonios. Fie să aveţi parte de rezultatul care îl meritaţi.

Blantham o dată plecat, Magnus Ridolph o luă în sus pe Strada Mare. Garswan îşi datora rangul de principal oraş al planetei Naos-6 unei arii de argilă întărită, dură ca piatra, unde pe vremuri se desfăşurau dansurile indigenilor, consacrate focului. În rest, nimic altceva nu recomanda atenţiei oraşul Garswan. Cât despre frumuseţile turistice, să nu mai vorbim.

Strada Mare începea de la astroport, trecea pe sub un pinten de şist care o surplomba şi apoi se înfunda într-o junglă de arbori şi liane. Prăvăliile şi casele erau pe jumătate în stil indigen, din plăci de şist, cu marginile acoperişului încovoiate în sus şi pereţi concavi; cealaltă jumătate erau confecţionate din nişte prefabricate jalnice. Exista un antrepozit, un local al Sindicatului cosmonauţilor, un club al rhodopienilor, un drugstore în stil terestru, un helicopter şi o stradă destinată unui târg indigen.

La heliport, Magnus Ridolph găsi şase sau şapte vehicule, toate însă mult prea rablagite şi prea scumpe. În cele din urmă alese cu durere în suflet un „Spur” cu şase reactoare şi, ignorând gemetele motoarelor, îl pilotă până la primul service, unde comandă o revizie şi un gresaj.

Până atunci, se duse la birourile STI, unde fu întâmpinat cu amabilitate. Ceru şi i se aprobă să folosească mnemoecranul. Aşezându-se confortabil, căută codul pentru cuvântul „rezilian”, îl introduse în selector şi urmări cu atenţie informaţiile, imaginile, formulele şi statisticile prezentate pe ecran. Îşi notă rezistenţa la tracţiune – practic egală cu a oţelului moale – şi află cu interes că rezilianul muiat în hessopentol se sudează instantaneu de o altă bucată de rezilian.

Se lăsă pe spătarul fotoliului şi ciocăni cu creionul pagina carnetului deschis. După o vreme, reveni la ecran şi-şi proiectă prepararea rezilianului din ticholamă. Află cu această ocazie că tubuleţele purpurii erau congelate în aer lichid, erau apoi trecute printr-un macerator care pulveriza răşinile de legătură, procedeu în urma căruia căpătau aspectul unor fibre de fetru. Acest fetru era ulterior pieptănat, până când fibrele ajungeau paralele, după care se impregna cu hessopentol şi trecea la presă, de unde ieşea sub forma unor calupuri de substanţă omogenă: rezilianul.

Din nou Magnus Ridolph se lăsă gânditor pe spate, cu privirea ochilor săi albaştri pierdută în depărtare. Apoi se ridică, ieşi din birou, traversă strada şi intră în reprezentanţa unui antreprenor, unde rămase vreo oră; apoi, reîntorcându-se la service, se urcă în elicopterul său şi, ridicându-se la mare înălţime, se îndreptă spre sud. Junglele care acopereau Terenurile Înalte din zona Bouro defilau dedesubtul său. Peninsula Clepsidrei îi apăru în faţă, plantaţia sa despărţind continentul de plantaţia lui Blantham.

Când ateriză, Naos era deja foarte jos la orizont. Chook îl aştepta în picioare, sub bolta intrării, cu privirea pierdută spre marginea plantaţiei şi braţele lungi atingându-i

aproape solul.

— Bună seara, Chook, i se adresă Magnus Ridolph, întinzându-i un pachet. Uite o sticlă de vin pentru tine, să-ţi priască cina.

— Br-r-r-r!

Magnus Ridolph aruncă o privire în bucătărie.

— Ia te uită, masa-i gata! Hai să mâncăm tocăniţa ta şi, după aia, o să avem toată seara la dispoziţie pentru taclale.

Când terminară masa, crepusculul verde oliv învăluise deja junglele. Magnus Ridolph ieşi în liniştea serii. În alte împrejurări, poate s-ar fi bucurat de priveliştea ce i se oferea ochilor: masivul muntos de culoarea smaraldului de stânci ce se înălţa în dreapta sa, câmpiile ca o catifea întunecată în umbra din ce în ce mai profundă a înserării, cerul de un ultramarin pastelat de câţiva norişori diafani de culoarea lavandei cu irizaţii oranj pal. În depărtare mai mult se ghici ecoul unui hohot lugubru, solitar, incert ca vaietul unei fantome. Apoi izbucni corul sacadat, sălbatic:

— Hu, hu, hu, hu, hu, hu!

Magnus Ridolph reintră în conac şi aduse un binoclu ultrasensibil cu viziune în infraroşu. Şi-i văzu pe Urlători cum coboară din munţi, ţopăind şi sărind ca nişte purici monstruoşi, iar vaga aparenţă omenească a mişcărilor lor îi dădu fiori reci lui Magnus Ridolph, persoană totuşi obişnuită cu neobişnuitul.

— Hu, hu, hu, hu, hu, hu! răsuna sinistru corul, în timp ce Urlătorii se năpusteau asupra ticholamei.

Magnus Ridolph clătină din cap, încruntându-se.

— Mâine seară, scumpii mei vandali, vă schimb placa, să-mi cântaţi altceva!

***

Echipa de constructori sosi de la Garswan a doua zi dimineaţă, cu un elicopter de mare capacitate, care transporta, suspendat de un cablu, şi un buldozer. Aparatul ateriză când Magnus Ridolph era încă la micul dejun. În timp ce-şi mesteca ultima îmbucătură de tocană, îi conduse în zona devastată şi le explică ce dorea de la ei.

Târziu, după-amiază, lucrarea era terminată,

echipamentele instalate şi Magnus Ridolph se apucă să-şi testeze aparatura.

La marginea zonei devastate se înălţa acum un masiv cub de beton, construcţie fără ferestre, ranforsată cu drugi de oţel şi fixată solid într-o fundaţie, de asemenea, din beton. La vreo sută de metri de cub fusese ancorat adânc în sol un cilindru înalt de trei metri. Un cablu gros de oţel unea cubul de cilindru printr-o buclă ce înconjura cilindrul alunecând printr-un şanţ îngropat, dublat cu oţel. În interiorul cubului, cablul trecea prin tamburul unui troliu electric, înainte de a ieşi din nou afară şi a reveni la cilindru.

Magnus Ridolph inspectă cămăruţa amenajată în interiorul cubului. N-avusese timp să se ocupe de detalii, dar troliul funcţiona perfect, trăgând cablul în jurul blocului cilindric. În interior, lângă uşă, era stivuită o grămadă de plăci de rezilian, de grosimea unui deget, fiecare legată de cablu cu un lanţ de oţel de vreun metru.

Magnus Ridolph mai aruncă o ultimă privire cubului, apoi, tacticos, se instală în elicopterul care îl readuse la conac.

Chook îl aştepta în prag.

— Măi, Chook, i se adresă Magnus Ridolph, nu eşti tu curajos, deştept şi hotărât?

Ochii lui Chook, de culoarea verde a sticlei, priviră în două direcţii divergente.

— Eu este bucătar.

— Hm! zise Magnus Ridolph. Sigur că da. Numai că în seara asta aş vrea să-i văd pe Urlători mai de-aproape. Şi cum am nevoie de ceva ajutor, te-am ales pe tine să mă însoţeşti.

Ochii lui Chook o luară razna de-a binelea.

— Chook avut treabă seara ăsta.

— Şi cam în ce constă treaba asta? întrebă Magnus Ridolph cu răceală.

— Chook trebuie scrie scrisoare.

Magnus Ridolph, enervat, îi întoarse spatele. În timpul mesei îi propuse din nou să-l însoţească, însă Chook rămase

neclintit în refuzul său. Astfel se făcu că Magnus Ridolph, purtând un sac uşor pe umăr, o porni singur pe jos către cubul său.

Până la apusul soarelui mai era vreo oră.

Când ajunse, în cele din urmă, umbra pintenului stâncos atingea deja mica construcţie din beton. Fără a pierde timpul, intră în mica încăpere întunecoasă şi-şi puse sacul jos.

Verifică poarta. Aceasta glisa cu mare uşurinţă în sus şi în jos, iar încuietoarea funcţiona la perfecţie. Acţionă reostatul pentru a testa buna funcţionare a troliului. Tamburul începu să se învârtească, cablul se puse în mişcare, efectuă un ocol în jurul cilindrului şi îşi încheie cursa în interiorul cubului. Magnus Ridolph luă o placă de rezilian, o agăţă de cablu cu ajutorul unuia dintre lanţuri, o puse pe jos în faţa intrării, coborî placa până la un deget de sol, se aşeză, îşi aprinse o ţigară şi aşteptă.

Umbra înghiţea treptat câmpul de un purpuriu sumbru; cerul turcoaz căpăta nuanţe de ultramarin. O tăcere grea învăluia întreaga fire.

Dinspre munţi răsună din depărtări un hohot strident, însă singuratic, repercutat de ecoul văgăunilor şi râpelor înecate în obscuritatea înserării. De parcă se aştepta acest semnal, se declanşă o adevărată cavalcadă de urlete, chiote, hohote, unele mai puternice şi mai apropiate, dar cele mai multe, estompate oarecum, parvenind dinspre zonele înalte, necultivate.

— Hu, hu, hu, hu, hu, hu!

Urletele erau tot mai puternice, mai apropiate, mai sinistre şi Magnus Ridolph, privind prin vizeta porţii, văzu un amalgam de corpuri vag asemănătoare maimuţelor prăvălindu-se în josul colinei, conturându-se ca nişte umbre chinezeşti pe fundalul cerului. Înmuie o pensulă într-o găletuşă cu lichide pusă lângă el, ridică uşor poarta, badijonă prima placă de rezilian, o împinse afară şi coborî din nou poarta blindată. Ridicându-se, îşi lipi ochiul de vizetă.

Acum urletele răsunau de jur-împrejurul său, deasupra

capului, din toate părţile, făcând să vibreze totul sub impulsul armonicelor acute. Chiar lângă cub, Magnus Ridolph putea distinge vânzoleala trupurilor întunecate.

Pe acoperiş zdupăiau labe grele, hârşâiau gheare ascuţite şi involuntar, Magnus Ridolph îşi încleştă crispat degetele.

O bufnitură lângă cub; cablul vibră. Urletele se înteţiră, se acutizară, iar prin plafon se percepu o serie de şocuri surde. Cablul fu smucit cu violenţă şi se agită în toate sensurile.

Magnus Ridolph surâse sardonic.

De afară se auziră nişte mormăituri răguşite, punctate de icnete mânioase şi de zgomotul unui lanţ scuturat cu furie. Prin vizetă remarcă o făptură mai înaltă decât statura unui om, cu un cap minuscul şi turtit, cu braţe şi picioare lungi şi slăbănoage, care se repezea în toate sensurile încercând să se desprindă din capcană.

Magnus Ridolph puse troliul in funcţiune, târându-l vreo trei metri către cub pe captivul căzut în cursă; fixă o altă placă de lanţ, o îmbibă cu hessopentol, ridică uşor poarta şi împinse placa afară. Aceasta aproape că-i fu smulsă din mână. Magnus Ridolph lăsă poarta să cadă şi-şi lipi ochiul de vizetă.

O altă arătare întunecată începu să gesticuleze, să se agite în mod dezordonat în jurul lanţului, care, întinzându-se la fiecare smucitură, o proiecta la pământ de fiecare dată.

Afară, urletele deveniseră pur şi simplu asurzitoare, cubul părând înconjurat din toate părţile. Îşi prepară o nouă placă, săltă poarta şi-o trecu pe dedesubt. Din nou îi fu pur şi simplu smulsă din mână, însă, de astă dată, pe sub uşă se strecurară câteva degete negre, care începură s-o tragă în sus cu o forţă extraordinară.

Numai că Magnus Ridolph prevăzuse o asemenea posibilitate, dotând poarta cu un ivăr de oţel care s-o menţină nemişcată. Cum degetele se înverşunau să tragă în sus, Magnus Ridolph luă torţa cu incandescenţă şi o îndreptă spre ele. Oţelul îşi schimbă culoarea virând spre

roşu, degetele începură să sfârâie emanând o duhoare greţoasă şi, deodată, dispărură. Magnus Ridolph fixă o nouă placă de cablu.

Şi, uite-aşa, trecură vreo două ore. Fiecare dintre plăcile pe care le strecura pe sub poartă îi era smulsă din mâini. Uneori, pe sub uşă se insinuau degete, pe care el însă le respingea cu flacăra arzătoare a torţei, astfel că, în cele din urmă, întreaga încăpere fu plină de un fum urât mirositor.

Totul devenise o rutină: fixarea plăcii, îmbibarea ei, strecurarea pe sub uşă, coborârea porţii, manevrarea troliului pentru a face lanţul să avanseze, aruncarea unei ocheade prin vizetă.

Troliul scârţâia, cubul vibra sub loviturile frenetice din exterior.

Când plasă afară şi ultima placă, îşi admiră prin vizetă opera: de la cub la cilindru şi de la cilindru la cub, lanţul era împodobit, la intervale regulate, cu siluete negricioase care gesticulau şi se agitau lipite de zalele incasabile; deasupra capului său răsunau în continuare bufnituri surde.

Magnus Ridolph se rezemă de perete, scoase o sticluţă din sacul său şi sorbi cu nesaţ o duşcă.

Un scârţâit strident al troliului îl făcu să tresară. Se îndreptă de spate cu o mişcare ostenită şi privi din nou afară.

Inamicii încercau un contraatac concertat: de ambele părţi ale cablului, Urlătorii încercau să-l rupă trăgând în acelaşi timp în direcţii opuse. Axa scripetelui scârţâia, vibra, căpătând un joc periculos. Magnus Ridolph slăbi frâna troliului şi zgudui violent de câteva ori cablul, făcându-i pe Urlători să ţopăie ca nişte paiaţe.

Deodată, ca un stol de stafii negre, toţi se repeziră la cub abandonând lanţul.

ZDRANG! Poarta de oţel suportă o lovitură ca de berbec. ZDRANG! Poarta vibră în balamale.

Magnus Ridolph îşi netezi barbişonul. În principiu, oţelul ar fi trebuit să reziste, ca de altfel şi tocul uşii fixate cu buloane solide în betonul pereţilor. În principiu… însă nicio fortificaţie nu este invulnerabilă.

ZDRANG! Din pereţi se desprinse o pulbere fină.

Magnus Ridolph se repezi la vizetă, la timp pentru a vedea o siluetă întunecată repezindu-se spre el – chiar spre faţa lui, după cum i se păru. Involuntar, îşi trase capul înapoi.

ZDRANG!

Febril, plimbă spotul luminos al lanternei de jur împrejurul pereţilor. Dacă se producea vreo fisură…

Reveni la vizetă. Dacă Urlătorii ar fi făcut rost de vreun drug de oţel ca să-l folosească aidoma unui berbec de asediu?

Dar capacitatea lor de organizare nu mergea până acolo.

Se aşeză din nou pe sol şi mai trase o duşcă. Încet, încet, fu cuprins de somnolenţă.

Când se deşteptă, aerul era greu, supraîncins, sufocant. Un licăr roşiatic se strecura prin orificiul vizorului, însoţind un sfârâit sinistru. O vreme rămase nemişcat, extenuat, cu plămânii torturaţi de atmosfera viciată. În cele din urmă reuşi să se ridice şi putu să vadă prin vizetă un rug imens consumând ticholama în flăcări uriaşe stacojii şi albe. Abia reuşi să se târască în mijlocul încăperii, cât mai departe de pereţii deja fierbinţi.

— De data asta, s-a zis cu mine. O să mă coc în suc propriu ca într-un cuptor… Ba nu… mai întâi o să mă sufoc… Adică… da’ ia stai!

Scoase din sac un bidon cu apă şi introduse electrozii generatorului în lichid. De cum acţionă comutatorul, suprafaţa apei se acoperi de bule de oxigen şi hidrogen. Îşi apropie nasul de orificiul bidonului şi respiră atmosfera sintetică…

***

Elicopterul lui Blantham ateriză pe spaţiul degajat şi dolofanul pasager coborî, elegant înveşmântat în roşu şi cenuşiu antracit. Magnus Ridolph îi ieşi în întâmpinare sub portalul vilei şi-l salută cu o înclinare a capului.

— Salut, salut, zise cu volubilitate Blantham. Am trecut să-ţi spun că recolta mea este aproape culeasă şi, deci, pe la începutul săptămânii viitoare culegătorii vor veni la tine.

— Perfect! răspunse Magnus Ridolph.

— Sunt sincer afectat de pagubele pe care ţi le-au produs Urlătorii, oftă Blantham, trăgând cu coada ochiului spre tarlaua devastată. Până la urmă, trebuie să facem ceva ca să scăpăm de pacostea asta.

Magnus Ridolph încuviinţă din cap.

Blantham îl măsură cu o privire pătrunzătoare.

— Pari cam obosit. Vremea să fie de vină?

— Nici vorbă! Numai că n-am prea avut somn în ultima vreme.

— Aha, înţeleg. Dar ce-i cu chestiile alea, ca nişte cupole? Tu le-ai construit?

Magnus Ridolph făcu un gest evaziv.

— Nişte posturi de observare, nimic mai mult. Primul era destul de rudimentar şi oarecum vulnerabil în anumite privinţe, aşa că am construit un altul, mai mare.

— Am înţeles, zise Blantham. Ei bine, te las atunci. Văd că Urlătorii au înaintat destul de adânc în plantaţie. Contezi în continuare pe un beneficiu de şaizeci şi nou de mii de credite pe ansamblul proprietăţii?

Zâmbind în barbişonul său imaculat. Magnus Ridolph răspunse cu o voce suavă:

— Eu, personal, sper într-o cifră mult superioară. Beneficiul meu, în cadrul tranzacţiei noastre, cred că va depăşi mai mult de două sute de mii de credite.

Blantham încremeni, holbându-şi ochii.

— Două sute de mii de credite? Eşti… Cum naiba ai ajuns la o asemenea cifră?

— Foarte simplu, explică amabil Magnus Ridolph. În primul rând, luând în calcul vânzarea recoltei. Două mii de hectare de ticholama de cea mai bună calitate vor da vreo patruzeci şi şase de mii de credite, în al doilea rând, 240 de tone de rezilian brut, la preţul de o jumătate de credit kilogramul sau, *grosso modo,* la 500 de credite tona, cât fac? Dacă scădem cheltuielile cu transportul şi alte angarale, beneficiul, numai pentru asta, depăşeşte cu mult suta de mii de credite… hai să zicem, o sută zece mii…

— Dar, se bâlbâi Blantham devenind stacojiu la faţă, dar

rezilianul… unde l-ai găsit?

Magnus Ridolph îşi încrucişă mâinile la spate şi rosti, privind vag în depărtare:

— Am reuşit să capturez nişte Urlători.

— Cum? Cu ce? Pentru ce?

— Studiindu-le obiceiurile şi apucăturile, precum şi regimul alimentar, am înţeles că Urlătorii sunt constituiţi fie din rezilian, fie dintr-o substanţă înrudită acestuia. Un experiment mi-a dovedit că este vorba de rezilian. Şi în cursul ultimelor două săptămâni am capturat nu mai puţin de 2400 de bucăţi.

— Cum ai procedat?

— Urlătorii sunt nişte creaturi foarte curioase şi agresive, zise Magnus Ridolph şi-i explică mecanismul capcanei.

— Şi cum i-ai lichidat? Se spune că sunt indestructibili ca oţelul…

— Nu în timpul zilei. Nu suportă lumina şi, cum, se luminează de ziuă, se fac ghem. Cu o singură lovitură de toporişcă, le secţionezi cu uşurinţă axul sistemului nervos central.

Blantham se strâmbă scârbit şi adăugă:

— Păi asta nu face decât 150-160 de mii de credite. Ce-i cu restul până la cele două sute de mii?

— Hm! Mărturisesc că restul nu-i decât speculaţie pură şi, tocmai de aceea, m-am oprit la o cifră rezonabilă. Dumneavoastră îmi datoraţi 130 de mii de credite, care mă vor despăgubi pentru investiţia iniţială, iar eu ar trebui să pot scoate pe această magnifică plantaţie vreo 170-180 de mii de credite, în cazul unei vânzări corecte. Deci, se poate spune că am făcut o estimare mai mult decât onorabilă.

Blantham îi întoarse spatele mânios, dar Magnus Ridolph îi puse amabil mâna pe umăr:

— De ce vă grăbiţi să plecaţi? Avem tot timpul. N-aţi vrea să dejunăm împreună? Ce-i drept, meniul e modest, o tocăniţă rustică, dar tovărăşia dumneavoastră m-ar onora în mod deosebit.

Fără a-i răspunde, Blantham se îndepărtă cu paşi mari. Câteva minute mai târziu, elicopterul său dispărea în cerul

turcoaz. Magnus Ridolph reintră în conac. Chook îşi ridică privirea.

— Mâncare acum?

— Cum doreşti, răspunse Magnus Ridolph şi se aşează. Ce-i asta? Unde-i tocana noastră cea de toate zilele?

— Chook plictisit tocana, bombăni bucătarul. Azi noi mâncat gulaş.